ከእግዚአብሔር ወዲያ አባት!?

ሰውዬው በተወጠረ ገመድ ላይ በመራመድ ትርኢት በማሳየት ዝነኛ ነው። ስለዚህም በሁለት በተራራቁ ሕንጻዎች ላይ ሚዛኑን ጠብቆ ሲራመድ ለመመልከት ብዙዎች ይሰበሰባሉ። አንድ ቀን ግን ከወትሮው የተለየ ነገር አደረገ፤ ዕቃ ተሸክሞ በዚያ ገመድ ላይ እንደሚራመድ ማስታወቂያ አስነገረ። ከዚያም ቀኑ ሲደርስ ከነሸክሙ ያንን የገመድ ላይ ጉዞውን በድል ተወጣ። አካባቢው በጭብጨባ፣ በፉጨትና በጩኸት ተደበላለቀ። ሁካታው ትንሽ ቀነስ ሲል ሰውዬው ለአድናቂዎቹ አንድ ጥያቄ አቀረበ። "በችሎታዬ ትተማመናላችሁ?" በከፍተኛ ድምፅ በታገዘ አዎንታ መለሱለት። "ሰው ተሸክሜ መሻገር እንደምችልስ ታምናላችሁ?" ጠየቀ ሰውዬው። ቅንጣት ታህል ጥርጥር እንደሌላቸው አረጋገጡለት። "ታዲያ ከእናንተ መሐል ተሸክሜው በገመድ ላይ እንድራመድ ፈቃደኛ የሚሆን ማነው?" የሚለው ቀጣይ ጥያቄ ግን ያንን ሁሉ ድምፅ ጸጥ አሰኘው። ሰዎቹ መስማት የተሳናቸው መሰሉ። በዚህ ጊዜ ግን አንድ ትንሽ ልጅ እየጮኸ ወደ ሰውዬው መሮጥ ጀመረ። ልጁ የሚሮጠው፣ "እኔ አባዬ!" እያለ ነበር። ለካ የሰውዬው ልጅ ነው። በአባቱ የሚተማመን ልጅ!

ስለ አባት ለመረዳትና ለመጻፍ አባት መሆን ግድ እንደሆነ ሳስብ ቆይቻለሁ። በእርግጥ አባት ሆኜ ስለ አባት ብጽፍ መልካም ነበር። ነገር ግን ስለ አባት ለመጻፍ የግድ አባት መሆን የለብኝም፤ ጥሩ አባት ያለው ልጅ መሆንም በቂ ነው። ታዲያ እኔ ስለ አባት ያልጻፍኩ ማን ይጻፍ?

"ወንድ ልጅ ካልወለድሽ ወዮልሽ!" በማለት ሚስቶቻቸውን ስለሚያስፈራሩ ባሎች በየአጋጣሚው እንሰማለን። የልጆችን ጾታ የሚወስነው ግን አባት እንደሆነ ሳይንስ ያስተምረናል። ክሮሞዞምን በተመለከተ ወንዶች፣ "XY" ሲሆኑ፣ ሴቶች ደግሞ "XX" ናቸው። ስለዚህ በማንኛውም ፅንስ ጊዜ እናት ለፅንሱ "X"ን ትሰጣለች። አባትየው፣ "Y"ን ከሰጠ ጥምረቱ "XY" ስለሚሆን ወንድ ይሆናል። አባት "X"ን ከሰጠ ግን ሴት ትሆናለች፤ "XX" የሴት መገለጫ ነውና። ስለዚህ ገና ከመጀመሪያው ከጸታችን ጀምሮ አባቶቻችን የማንነታችን ወሳኞች ናቸው።

ዘመናዊው ሰው የማንነት ችግር አለበት። መጽሐፍ ቅዱስም ሆነ የሥነ ልቡና ትምህርት እንደሚነግሩን፣ "እኔ ማነኝ?" ለሚለው ጥያቄ መልስ ለማግኘት ከፈለገ የትኛውም ሰው አባቱን ከማወቅ መጀመር ይኖርበታል።[1] አባትን ያላካተተ ወይም ከአባት ያልጀመረ የማንነት ፍለጋ ትርፉ ድካም ብቻ ነው።

ልጅ ድፍረትንም የሚማረው ከአባቱ ነው። እናት ልጇን አቅፋ ወይም አዝላ በጥንቃቄ እንደምትጠብቅ የታወቀ ነው። ታዲያ እናት ልጇን በዚህ መልኩ ስትይዝ አባት ይመጣና ልጁን ይቀበላል። ልክ ልጁ እቅፉ ውስጥ እንደ ገባለት ምን እንደሚያደርግ ልንገራችሁ? ልጁን ወደ ላይ እየወረወረ በመቅለብ ያጫውታል። እናት በሥጋት ልቧ በአፏ ሊወጣ ይደርሳል። ልጁ ደግሞ ሊደሰት ወይም ሊያለቅስ ይችላል። የድፍረትን ሀሁ ግን መማር ይጀምራል።

የአንድ ወዳጄ ባለቤት ያጫወተችኝን ልንገራችሁ። ልጆቿን በጣም ስለምትሳሳላቸው ሁሌም በእቅፏ ናቸው። ስለዚህ ከበድ ያለ ሥራ ሲያጋጥማት በተለይ ትንሹን ልጅ ለአባቱ ታስረክባለች። አባትየው ግን ልጁን ከማቀፍ ይልቅ መሬት ያስቀምጠውና ንባቡን ይቀጥላል። ያኔ እርሷ በንዴት ትንጨረጨራለች፤ ልጇ ግን በደስታ ይፍነከነካል። ሁለቱም ቤት ውስጥ ከተገኙ ደግሞ ሁሌም አባቱን ይመርጣል። "ለካ እኔ ነጻነቱን እየከለከልሁት ነበር!" በማለት ነው የነገረችኝ። ይህ የሚያሳየን ነገር አለ፤ አባት የነጻነትና የልበ ሙሉነት መምህር ነው።

ሌላ ጓደኛም አለኝ። ሕፃናትን ይወድዳል። ዝቅ ብሎ ትከሻውን ከትከሻቸው ጋር በማጋጨት ነው ሰላም የሚላቸው። በዕድሜ ከሚበልጡት ሰዎች ጋር ግን መጫወት አይሆንለትም። ትልልቅ ሰዎች ባሉበት ቦታ መጫወቻውን እንደ ቀሙት ሕፃን አፉ ይለጉማል። እኔን ሲያየኝ ደግሞ ከሽማግሌዎች ጋር በነጻነት እጫወታለሁ፤ እቀልዳለሁ። የዚህ ወዳጄ ወንድም ከክፍለ አገር (ይቅርታ ከክልል) መጥቶ ተገናኘን። እርሱም ትልልቅ ሰዎች በተገኙበት ስፍራ ነጻነት የለውም። የእኔ ሁኔታ ግን ከእርሱ ተቃራኒ መሆኑን ሲያይ ዝም ማለት አልቻለምና፣ "ከአባትህ ጋር ያለህ ግንኙነት እንዴት ነው?" ብሎ ጠየቀኝ። ቁልፉ ይኸው ነበር! ከእባቴ ጋር መጫወትና የተለያየ የሐሳብ ጉራ ያዘ መከራከር የልጅነት መብቴ መሆኑን እባቴ በተግባር አስተምሮኛል። ስለዚህ የትም ብሄድ ያለ ምንም መሸማቀቅ ራሴን (ሐሳቤን) ለመግለጥ አልቸገርም።

አገር ቤት የተወለደው እባቴ፣ የከብት እረኛ ሆኖ እንዳይቀር ትምህርት መማር እንዳለበት አባቱ ሲወስኑ እናትየው ግን ተደናገጡ። ስለዚህ፣ "ልጄን ከእኔ ነጥሎ ከተማ ሊወስድብኝ ነው" በማለት ሽማግሌዎችን ሰብስበው ጉዞውን ለማስቀረት ሞከሩ። ወንድ አያቴ ግን አባቴ ከቤት ወጥቶ መንገድ ላይ ተደብቆ እንዲጠብቃቸው አደረጉና ከተማ አስገቡት። እዚያም የትምህርትን ብርሃን አሳዩት፤ ያም ብርሃን ለእኛ ደረሰ። እናት የልጇን የቅርብ (immediate) ምቾትና ደስታ ታያለች። አባት ግን የሩቅ (ultimate) ግብ ላይ ነው የሚያተኩረው። እስቲ የልጅነት ጊዜ ያችሁን ለማስታወስ ሞክሩ። ትምህርት ቤት መቅረት አምሯችሁ፣ "አሞኛል" ብላችሁ ከተነጫነጫችሁ፣ እናት፣ "ልጄን ምን ነካብኝ?" በማለት ተኝታችሁ እንድትውሉ ትፈቅዳለች። አባትስ? እየኮረኮመ ወደ ትምህርት ቤት ያባርራችኋል።

ትንሽ አመም አድርጐኝ መኝታ ላይ በማረፍድባቸው ወቅቶች አባቴ ደኅንነቴን ካጣራ በኋላ፣ "ታዲያ ለዚህች ብለህ ከሥራ (ከትምህርት) ልትቀር ነው?" ብሎ ይጠይቀኛል:: ጥያቄ ብትመስልም፣ "ተነሥተህ ጥርስህን ነክሰህ ወደ ሥራህ!" የምትል ቀጭን ትእዛዝ ናት:: ምክንያቱም አባት የነገው የሚያሳስበው አርቆ ተመልካች (long sightsd) ብቻ ነው:: አባት ጥንካሬም ነው:: አንዳንዴ በራሴ ክፍል ውስጥ ሆኜ አምሽቼ እሠራለሁ:: ይህንን እናቴ ካወቀች እርሷ ብቻ በምትጠቀምበት ስሜ ትጠራኛለች:: ከዚያም፣ "እንዲህ የምትለፋው ለሥጋህ ነው ለነፍስህ? እረ አባክህ ትንሽ ተኛና ዕረፍት አድርግ" በማለት በዚያ የመልአክ ድምፅዋ ታባብለኛለች:: አባቴ ከሆነ ግን፣ "እዎን! እንዲህ ነው ልጅ! በርትተህ ሥራ!" በማለት ያበረታታኛል:: "የእንቅልፍም ብዛት የተቦጫጨቀ ጨርቅ ያስለብሳልና" የሚለውን ጥቅስ የነገረኝም እርሱ ነው (ምሳሌ 23÷21):: ልጆች ደግሞ የቅርቡንም ሆነ የሩቁን የሚያስብላቸው ያስፈልጋቸዋልና ወላጆች ተፋትተው ሲለያዩ ልጆች ይህንን ትልቅ በረከት ያጣሉ::

አባትን አንሥተን ሳንጠቅስ የማናልፈው ትልቁ ቁም ነገር አለ - ቅጣት! ማጥፋታችንን ያዩ እናቶች፣ "አባትየው እንዳይሰማ!" ብለው ጥፋታችንን ይደብቁልናል:: ዘመናችንም ቢሆን ወላጆች ልጆቻቸውን እንዳይቀጡ በሥልጣኔ ስም የሚመከርበት ነው:: መጽሐፍ ቅዱስ ግን፣ "በበትር ከመምታት የሚራራ ሰው ልጁን ይጠላል፤ ልጁን የሚወድድ ተግቶ ይገሥጸዋል" ይለናል (ምሳሌ 13÷24):: በእርግጥ ከልክ ያለፈና ጨካኝነት የሚንጸባረቅበት ቅጣት መከልከል አለበት:: ቅጣቱም አሳማኝ ምክንያት ሊኖረው ይገባል:: ልጁን የማይቀጣ አባት ግን የልጁ ሕይወትና ዕጣ ፈንታ የማያሳስበው ግዴለሽ አባት ነው::

ንጉሡ ዳዊት በአባትነቱ ስኬታማ አልነበረም፤ ልጆቹን አይቀጣምና! የበኩር ልጁ አምኖን እኅቱን ከደፈረ በኋላ እንኳ ሊቀጣው አልደፈረም:: "ንጉሡም ዳዊት ይህን ነገር ሁሉ በሰማ ጊዜ እጅግ ተቆጣ፤ ነገር ግን የበኩር ልጁ ነበረና ስለ ወደደው የልጁን የአምኖን ነፍስ አላሳዘነም" (2ሳሙ. 13÷21):: ልጆቹን አለመቅጣቱ ዳዊትን ከባድ ዋጋ አስከፍሎታል፤ ጦሱ ቀላል አልነበረም::

እግዚአብሔር ለተቀጪውም የሚሆን ምክር አለው:: "ለመቀጣት ታገሡ፤ ... አባቱ የማይቀጣው ልጅ ማን ነው? ነገር ግን ሁሉ የቅጣት ተካፋይ ሆኖአልና ያለ ቅጣት ብትኖሩ ዲቃላዎች እንጂ ልጆች አይደላችሁም:: ከዚህም በላይ የቀጡን የሥጋችን አባቶች ነበሩን፤ እናፍራቸውም ነበር" (ዕብ. 12÷7-9):: አባቶች ቀጪዎች ቢሆኑም በቅጣት ጊዜ ስሜታዊ መሆንና መናደድ አይጠበቅባቸውም:: የአባቴም ጉድለት ይኸው ነበር:: ይልቁን ለተቀጪው የቅጣቱን ምክንያት በእርጋታ ማስ

ረዳትና በቅጣትም ውስጥ ፍቅርን ማሳየት የበሳል አባት መገለጫ ነው:: ከቀጡ በኋላ ማባበልና መለማመጥ ግን የገነቡትን የማፍረስ ያህል ነው::

አባቶች በቃልና በምክር ብቻ ሳይሆን በተግባርም ምሳሌ መሆን ይጠበቅባቸዋል:: ልጆች በቃል ከሚነገራቸው ይልቅ በተግባር ያዩትን መከተል ይቀልላቸዋል:: ልጆቻቸውን፣ "ጸልዩ" እያሉ እነርሱ የማይጸልዩ፣ እነርሱ እየዋሹ ልጆቻቸው እንዳይዋሹ የሚመክሩ አባቶችን ምንድን ነው የምትሏቸው? ቤተ ክርስቲያን ከመሄድ ይልቅ ከበልጋቸው ሳይ ወርዱ ቴሌቭዥን መመልከትን መርጠው፣ ልጆቻቸውን ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚሸኙትስ እንዴት ነው?

ይህንንም በምሳሌ ላስደግፍ:: እኔ በበኩሌ፣ እስከ ዛሬ ድረስ በምንም መልኩ ውሸት ሲናገር ያላየሁት ሰው ቢኖር አባቴ ብቻ ነው፤ ውሸትን በምንም መልኩ (በቀልድም ቢሆን) ማስተናገድ አይችልም:: የአባታችንን ሞገስ በቀላሉ ከምናጣባቸው መንገዶች ውሸት የመጀመሪያው ነው:: ስንዋሽ ከተገኘን አለቀልን! ስለዚህ እኔ ቀልድና ጨዋታ ባበዛም በፍጹም አባቴን መዋሸት አልችልም:: ያዕቆብ አባቱን ይስሐቅን እንደ ዋሸ ሳስብ እንኳ ይሰቀጥጠኛል:: አባትነት እውነተኝነት ነው:: ይህ እንዴት ሊሆን እንደ ቻለ አባቴን ጠይቄው ነበር:: ከአባቱ የወረሰው መሆኑን ነገረኝ:: ጥፋት ቢያጠፋም፣ እውነቱን ከተናገረ አያመቱትም ነበር፤ ስለዚህ ዛሬ እውነተኛ አባት ሊሆን ቻለ:: ልጆች ከአባታቸው በተግባር ያዩትን ነገር ከራሳቸውም ዐልፈው ለልጆቻቸው ያስተላልፋሉ:: ልጅነት ማለት ይህኛው አባት ቀጣዩን አባት የሚያፈራበት መንገድ ነው:: ፈላስፎቹስ ቢሆኑ፣ "A hen is an egg's way of producing an egg." ይሉ የለ? ስለዚህ አባቶች ሆይ፤ በተግባራዊ ምሳሌ ለልጆቻችሁ መልካም አባት ስትሆኑ፣ ከእናንተ በኋላ የሚመጡትን አባቶች እያበጃችሁ መሆኑን አትዘንጉ!

ከአባቴ ጋር እንጫወታቸው የነበሩ ብዙ ጨዋታዎች ነበሩን:: አሁንም ደግሞ ማታ ማታ ዳማ እንጫወታለን:: ልፊያዎቹም እንደ ቀጠሉ ናቸው:: እነዚህ ሁሉ ነገሮች ዋጋ አላቸው፤ ከአባቴ ጋር የጓደኝነት ቅርበት እንዲኖረኝ አድርገዋል::

"የቆሎ ጓደኞችህ መሰልኳችሁ እንዴ?" በማለት ራሳቸውን ከልጆቻቸው የሚያርቁ አባቶች ብዙ ናቸው:: ታዲያ ልጆቻቸው እንዴት ይቀረቧቸው? ከልጆቻቸው ጋር ጓደኛ ቢሆኑ፣ የልጆቻቸውን ምስጢር ይካፈላሉ:: ይህ ደግሞ ትልቅ ጥፋት ከመከሰቱ በፊት በጊዜ የማቅናት ዕድልን ለአባቶች ይፈጥርላቸዋል:: ይህ ባለመሆኑ ግን ከአባቱ ጀርባ የሚሄድ ድብቅ ትውልድ እየተፈጠረ ይመስለኛል:: በዚህ መንገድ ደግሞ የልጆችን ልብ ማግኘት አይቻልም:: ለመሆኑ ከአባት የተሻለ የሚታመን የልብ ጓደኛ የት ይገኛል?

ነገሩ የተከሰተው ትንሽ ልጅ ሆኜ እንደነበር አስታውሳለሁ:: አባቴ ምን ዐይነት ሚስት እንደማገባ ለጫወታ ያህል ጠየቀኝ:: ሚስት

ማግባት እንደማልፈልግ ነግሬው ለመጫወት ወደ ደጅ ወጣሁ። ተከትሎኝ ወጣና አብሮኝ ድንጋይ ላይ ቁጭ ብሎ፣ "ጋብቻን እንዳትፈልግ የሚያደርግ ምን ክፉ ነገር በእኔና በእናትህ ላይ አይተህ ነው እንዲህ ያልከው?" ብሎ ጠየቀኝ። እኔ "አላገባም" ያልኩት የእናቴ ዐይነት ደግ ሴት የማገኝ ስላልመሰለኝ ብቻ ነው። ያ የልጅነት ንግግሬ አሳስቦት ተከትሎ ስለ ጠየቀኝ ግን ያቺ ትንሿ ልቤ ተነካች። ሁሉም አባት ግን እንደዚህ አይደለም። ከሚስታቸው ጋር በሚኖራቸው ግንኙነት የራሳቸውን ፍላጎት ብቻ እንጂ ለልጆቻቸው የሚያስተላልፉት መልእክት የማያሳስባቸው ግድ-የለሽ አባቶች ሞልተዋል፤ እኛም ግቢ አሉ። እነዚህ ግን በአካል እንጂ በአእምሮ የአባትነትን ብቃት ገና ያላዳበሩ የአጋጣሚ አባቶች ናቸው።

ስኬታማ ነጋዴ፣ ተወዳጅ ፖለቲከኛና፣ ጥሩ የቤተ ክርስቲያን መሪ ወይም አገልጋይ መሆን ለጥሩ አባትነት ማረጋገጫ አይደለም። ብዙ ትልልቅ ሰዎች አባትነት ላይ ትንንሽ ናቸው። ሳሙኤል፣ የሚናገረው ቃል አንዳችም መሬት የማይወድቅ፣ የተፈራና የተከበረ ነቢይ ነበር። እስራኤላውያንም፣ "ከዳን እስከ ቤርሳቤህ ድረስ" ሳሙኤል በነቢይነቱ የታመነ መሆኑን ያውቃሉ (1ሳሙ. 3፥19-21)። ልጆቹ ግን በሳሙኤል መንገድ አልሄዱም። ጉበኛና ፍርድ ገምድል ነበሩ (8፥1-3)። ስለዚህ የእስራኤል ሽማግሌዎች ተሰብስበው ወደ ሳሙኤል መጡና፣ "እነሆ አንተ ሸምግለሃል፤ ልጆችህም በመንገድህ አይሄዱም፤ አሁንም እንደ አሕዛብ ሁሉ የሚፈርድልን ንጉሥ አድርግልን" ብለው ጠየቁት (8፥4-6)። እግዚአብሔርም ያልተደሰተበት የዚህ መዘበኛ ጥያቄያቸው መነሻ፣ ሳሙኤል ልጆቹን በአግባቡ መቅረጽ አለመቻሉ ነበር።

አብርሃም ደግሞ የተሳካለት አባት ነበር። እግዚአብሔር ሰዶምን ሊያጠፋ ሲያስብ የልቡን ሐሳብ ከአብርሃም መደበቅ አልቻለም። ለምን ይመስላችኋል? "እግዚአብሔርም አለ፣ እኔ የማደርገውን ከአብርሃም እሰውራለሁን? ... ጽድቅንና ፍርድን በማድረግ የእግዚአብሔርን መንገድ ይጠብቁ ዘንድ ልጆቹንና ከእርሱ በኋላ ቤቱን እንዲያዝዝ ዐውቃለሁና" (ዘፍ. 18፥18-19)። ይህንን የአብርሃም ትጋት አዲስ ኪዳንም ያረጋግጥልናል። አብርሃም፣ "... ያን የተስፋ ቃል አብረውት ከሚወርሱ ከይስሐቅና ከያዕቆብ ጋር፣ እንደ መጻተኛ በእምነት ተቀመጠ፤ መሠረት ያላትን፣ እግዚአብሔር የሠራትንና የፈጠራትን ከተማ ይጠብቅ ነበርና" (ዕብ. 11፥9-10)። አብርሃም ሲሞት የልጅ ልጁ ያዕቆብ የ15 ዓመት ወጣት እንደ ነበር ይታወቃል። ስለዚህ ልጁን ይስሐቅንና የልጅ ልጁን ያዕቆብን ይዞ ከብሉይ ኪዳን ዘመን በፊት ቢሆንም፣ ስማያዊቷን ከተማ ይጠብቅ ነበር። ሌላኛውን የልጅ ልጁን ዔሳውን ያገለለው ለምን ይሆን?

ዶ/ር ብርሃኑ ነጋ "የሚሊኒየሙ ምርጥ ፖለቲከኛ" እና "የሚሊኒየሙ ተደማጭ ሰው" በሚሉ ሁለት ዘርፎች በአንደኝነት ተመርጠዋል - በአዲስ አድማስ ጋዜጣ አንባቢዎች።[2] እኚህን ታዋቂ ፖለቲከኛና የኢ-

ኮኖሚ ባለሙያ የኢትዮጵያ ፖለቲካ ወደ እስር ቤት ቢወስዳቸውም እጃቸውን አጣጥፈው አልተቀመጡም። "የነጻነት ጎህ ሲቀድ" የሚል መጽሐፍ እዚያው እስር ቤት እያሉ ጽፈው አቅርበዋል። ይህ መጽሐፍ በመታሰቢያነት ከተበረከተላቸው ሰዎች መካከል ሁለቱ ልጆቻቸው ይገኙበታል። መልእክትም ጽፈውላቸዋል፤ "ለራሴና ለእናንተ በነጻነት መኖር ብዬ የገባሁበት ትግል የአባትነቴን ኃላፊነት የመወጣት አንዱና ዋናው አካል እንደሆነ እንደምትረዱልኝ ተስፋ አለኝ። ትልቁ ዕዳ ግን ከእናንተ መለየት ነው" ብለዋቸዋል።[3] አባት ባለ ዐላማ መሆን ይጠበቅበታል፤ ባለ ዐላማነት የአባትነት ኃላፊነት አንዱ መገለጫ ነውና! አባቶች የዐላማ ሰው ካልሆኑ፣ ልጆች ሲያድጉ አድርባይ፣ ወላዋይ፣ ልፍስፍስና ሽቁጥቁጥ የሚሆኑበት አጋጣሚ ይጨምራል። አንዳንድ አገልጋዮቻችን እንዲህ የሆኑብን በዚህ ምክንያት ይሆን እንዴ?

አንድ ጊዜ አንድ ቤተሰብ ውስጥ ልጆች ተሰብስበው የአባታቸውን 60ኛ ዓመት የልደት በዓል እያከበሩ ነው። እግዚአብሔርን በማመስገን ጀመሩ። ሻማዎች ተለኮሱ፤ ኬኩ ተቆረሰ፤ እያንዳንዳቸውም ለአባታቸውን ያዘጋጁትን ስጦታ አስረከቡ። ከልጆቹ መሐል አንደኛው ያመጣው ስጦታ፣ "ሁሉም አባት እንደ አንተ ቢሆን ኖሮ የእግዚአብሔርን አባትነት ለመቀበል ሰዎች ሁሉ ባልተቸገሩ ..." በሚል ጽሑፍ ታጅቧል። ያ ልጅ እኔ ነኝ! መልካም አባት ያለው እግዚአብሔርን በአባትነት ለመቀበል አይከብደውም። ይህን ካልን ደግሞ አብዛኛው ኢትዮጵያዊ እግዚአብሔርን በአባትነት መቀበል ለምን እንደሚቸግረው አይጠፋንም። ኢትዮጵያውያን በአባት አልታደልንም።

በፔንቴኮስታል ቲዎሎጂካል ኮሌጅ ፕሪንስፓልና መምህር የሆኑት ማሙሻ ፈንታ በአንድ ጉባኤ ላይ የተናገሩትን ልጥቀስ። ተሰብሳቢዎቹ አገልጋዮች ናቸው። "እስቲ አባቶቻችሁ እንደሚወዷችሁ እየነገሯችሁ ያደጋችሁ እጃችሁን አሳዩኝ" ብለው ጠየቁ። ማንም አልተገኘም። ይህንን በሌሎችም አጋጣሚዎች ጠይቀውታል። አንድና ሁለት ሰዎች እጃቸውን ካነሡባቸው ጥቂት ጉባኤዎች በቀር የሁሉም ምላሽ ተመሳሳይ ነው።[4] አባቶቻችን እንደሚወዱን እያወቅን እንኳ አፍ አውጥተው፣ "እወድሃለሁ (እወድሻለሁ) ልጄ" አይሉንም (የእኔን አባት አይመለከትም!)። የፈረንጆችን ፊልም ስናይ ደግሞ፣ "I love you son." ማለት ለእነርሱ ቀላል ነገር ነው። ለእኛዎቹ ግን ትልቅ ዳገት ነው። ለሰው (ልጅም ቢሆን) በእንጀራ ብቻ አይኖርምና የአባት ኃላፊነት እንጀራ ከማብላት፣ ልብስ ከማልበስና ወደ ትምህርት ቤት ከመውሰድ ይዘልላል። አባቱ እንደሚወደው ሳይነገረው ያደገ ኢትዮጵያዊ መሪ ለሕዝቡ ፍቅር ማሳየት ይቸግረዋል። የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ለመንጋው የአባትነት ፍቅር ማሳየት የማይችሉት ከዚህ የተነሣ ይሆን?

ዶ/ር ፈቃደ አዘዘ በአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ የኢትዮጵያ ቋንቋዎችና ሥነ ጽሑፍ መምህር ናቸው። እኚህ ሰው ልጆቻቸው በእናታቸው

ስም እንዲጠሩ ይፈልጋሉ። ይህ በሕግ ተቀባይነት እስኪያገኝ፣ ቢያንስ ራሳቸው በሚጽፏቸው መጻሕፍት ላይ የልጆቻቸውን ሙሉ ስም ሲጽፉ በልጆቻቸውና በራሳቸው መሐል የሚስታቸውን ስም ጣልቃ ያስገባሉ። አጋጣሚው ሲገኝም ይህንን ከነምክንያቱ ያስረዳሉ። "የወንዱ ዐቢይ ሚና፣ ብዙ ጊዜ፣ አንዴ ከመተኮስ አያልፍም" ይሉና፣ "ከፅንስ ጀምሮ ተወልዶ እስኪያድግ ግን ልፋትና አበሳው የሴቷ ነው" በማለት ይቀጥላሉ።[5] እንግዲህ ኢትዮጵያዊ አባትነት ይኸው ነው፤ ስለዚህ አብዛኞቻችን የእናቶቻችን ብቻ ልጆች ነን! ሆኖም ከወሊድ በኋላ የሚኖረው ኀላፊነትና ልፋት የአባትም መሆን ይኖርበታል። ብቻዋን ያመጣችው ይመስል ልጅን ያህል ነገር እንዴት ለእናት ብቻ ይሰቀቃል? በመሆኑም የአባትነት ግዴታ፣ "አንድ ጊዜ ከመተኮስ" በእጅጉ ማለፍ አለበት።

የዚህ ተቃራኒ የሆኑም ይገኛሉ። ልጆቻቸውን ቢወዱም ለሚስታቸው ያላቸው ፍቅር እዚህ ግባ የማይባል ይሆናል። ሚስትን መውደድና መንከባከብ የጥሩ አባትነት መነሻ ነው፤ ትክክለኛው አባትነት የሚጀምረው ከባልነት በኋላ ነውና! "ለልጆቼ የማደርገው ታላቅ ነገር ቢኖር ሚስቴን መውደድ ነው" ብሏል አንድ የገባው ሰው። ሚስቱን ሳይወድ ልጆቹን የሚወድ ሰው፣ ኋላ ልጆቹ ሲያድጉ እናታቸውን ወግነው የአባታቸው ተቃዋሚ ሆነው ያርፉለታል። ወይም፣ እንደ አንዲት የአገራችን ዘፋኝ "ጥሩ አባቴ፣ ክፉ ባሏ" ብለው ማቀንቀናቸው አይቀርም።

ኢትዮጵያውያን የአባት ችግር ያለብን ይመስላል። አባቶቻችን እግዚአብሔር ካስቀመጠው የአባትነት ልክ እጅግ የወረዱ ናቸውና! ስለዚህ ከእነርሱ ጋር በማወዳደር እግዚአብሔር ከአባት እንደሚበልጥ እናስባለን እንጂ አባትነቱን መቀበል ይቸግረናል። ስብከቶቻችንና መዝሙሮቻችንም ይህን ያንጸባርቃሉ። "አባት እንዳልልህ፣ ከአባትም በላይ ነህ" የሚል መዝሙር አንድ ቀን ሰማሁና ተገረምኩ። እግዚአብሔር ከአባት ይበልጣል እንዴ? ወይስ ራሱ አባት ነው? ብዬ ራሴን ደጋግሜ ጠየቅሁ። መደምደሚያዬ ከመነሻዬ አይርቅም፤ የዚህ ጽሑፍ ምክንያትም ይኸው ነው። እግዚአብሔር አባት ነው!

እግዚአብሔር አባት ነው፤ አባት ብቻ ሳይሆን የአባትነት መገኛ፣ መነሻ፣ ምንጭ መሆኑንም መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። "ስለዚህ ምክንያት በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ ከሚሰየምበት ከአብ ፊት እንበረከካለሁ" ይላል ቅዱስ ጳውሎስ (ኤፌ. 3÷14)። እግዚአብሔር የነገሮች ሁሉ መገኛ መሆኑን ለማስረዳት ነው ይህ የተጻፈው። የአባትነት ስያሜ እንኳ ከእግዚአብሔር አብ ይመነጫል።

የእግዚአብሔር አባትነት የክርስትናም መሠረት ነው። በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር ከሞላ ጎደል በአምላክነቱ ነው ሲገለጥ የኖረው። "በይሁዲነት እግዚአብሔር አባ ተብሎ ሲጠራ አንድም ጊዜ ተጽፎ አይገኝምና ይህ አጠራር በክርስቶስ ተጀመረ"።[6] በአዲስ ኪዳን ታሪክ ተቀ

የረ። ጌታ ኢየሱስ ሊመጣ ብርሃን ተወለደ! ደቀ መዛሙርቱን፣ "ስትጸልዩ እንዲህ በሉ፤ 'በሰማያት የምትኖር አባታችን ሆይ ...'" (ሉቃስ 11÷2)። ሃሌሉያ! አዲስ መገለጥ ተጀመረ፤ እግዚአብሔር አባታችን ሆነ!

"በዮሐንስ ምዕራፍ 17 ላይ ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ወክሎ ያደረገው ሊቀ ካህናዊ ጸሎት ይገኛል። ይህ ጸሎት ጌታችን ተላልፎ ከመሰጠቱ፣ ለፍርድ ከመቅረቡና ከመሰቀሉ በፊት ከእነርሱ ጋር ያደረገው የመጨረሻ ጸሎቱ ነው። የእግዚአብሔርን ስም ለደቀ መዛሙርቱ ማሳወቁን ጌታ ኢየሱስ በዚህ ምዕራፍ መጀመሪያና መጨረሻ ላይ ተናግሯል። 'ከዓለም ለሰጠኸኝ ሰዎች ስምህን ገለጥሁላቸው' (ዮሐ. 17÷6)። 'ስምህን አስታወቅኋቸው፤ አስታውቃቸውማለሁ' (ዮሐ. 17÷26)። እንዴ የትኛውን የእግዚአብሔር ስም ነው ያስታወቃቸው? ምን የማያውቁት ስም አለና! ያህዌ የሚለውን ቅዱስ ስም ይሆን? አይደለም። አይሁዳዊያን ይህንን ስም ለ1400 ዓመታት ያህል ያውቁታል። ያስታወቃቸው ስም በብሉይ ኪዳን በደምሳሳው የተጠቆመ አዲስ ስም ነው። ያ ስም፣ 'አባት' የሚል ነው። ጌታ ኢየሱስ በዚህ ምዕራፍ በሚገኘው ጸሎት ውስጥ እግዚአብሔርን ለስድስት ጊዜያት ያህል አባት ብሎ ገልጾታል። ከዚያም '... ስምህን ገለጥሁላቸው' ብሎ ተናገረ።"[7]

"በዮሐንስ 14÷6 ላይ ጌታ ኢየሱስ፣ 'እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ ...' ብሎ ተናግሯል። ይህ አባባል ጥያቄ ይፈጥራል፤ ኢየሱስ መንገድ ከሆነ ወዴት የሚወስድ መንገድ ነው? መንገድ በራሱ ፍጻሜ አይደለም፤ ሌላ መዳረሻ መኖሩን ያመለክታል። ታዲያ ይህ መዳረሻ ምንድን ነው? የጥቅሱ መጨረሻ መልሱን ይነግረናል። '... በእኔ በቀር ወደ አብ የሚመጣ የለም'። ኢየሱስ ክርስቶስ አዳኛችንና አማላጃችን መሆኑን ደጋግመን እንናገራለን። እነዚህ ነገሮች ሁሉ አስደናቂ ቢሆኑም የጌታ ኢየሱስ ዋነኛ ዕቅድ ከዚህም ያልፋል። ይህም እኛን ወደ አባታችን ወደ እግዚአብሔር ማምጣት ነው።"[8]

ጌታ ኢየሱስ ከሞት ከተነሣ በኋላ ለማርያም ተገለጠላትና ለደቀ መዛሙርቱና ለእኛ የሚሆን ታላቅ ነገር ነገራት። "'ወደ አባቴና ወደ አባታችሁ፣ ወደ አምላኬና ወደ አምላካችሁ ዐርጋለሁ' ብሏል ብለሽ ንገሪያቸው" አላት (ዮሐ. 20÷17)። ከጌታ ኢየሱስ የመስቀል ሞት የተነሣ የእርሱ አባት የእኛም አባት ሆነ። ሃሌሉያ!

ስለዚህ በእርግጥ እግዚአብሔር አባት ነው! ታዲያ ለምን ሩቅ እናደርገዋለን? የአባትነት ቅርበቱን መቀበል ለምን ይከብደናል? እግዚአብሔር አምላካችንም አባታችንም ነው። ስሙ ይባረክ! ምድራዊ አባቶቻችን ጥሩ ባይሆኑ እንኳ እግዚአብሔር የምር አባታችን መሆኑን መዘንጋት አይኖርብንም። እርሱ አባታችን፣ እኛ ደግሞ ልጆቹ ነን። የሰማዩ አባታችን አባትነት በምድራዊ አባቶቻችን ውድቀት የሚወሰን አይደለም! ከእግዚአብሔር ወዲያ አባት ከየት ሊገኝ!?

የእግዚአብሔርን አባትነት መቀበል ያቃተው፣ "ለተቀበሉት ሁሉ ግን በስሙ ለሚያምኑት ለእነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆኑ ዘንድ ሥልጣንን ሰጣቸው" የሚለውንም አይቀበልም (ዮሐ. 1÷12)። እግዚአብ ሔር አባት ካልሆነ፣ እኛም ልጆቹ አይደለንም፤ አባት በሌለበት ልጅነት የለምና!

ከእስልምና ወደ ክርስቶስ ተከታይነት የመጣች አንዲት ሴት የጻ ፈችውን መጽሐፍ አንብቤአለሁ። "የአበቦቹ እመቤት" ተብሎ መጽሐፉ ወደ አማርኛ ተተርጉሟል። እንግሊዘኛ ርእሱ ግን እጅግ ይመስጣል፤ "I Dare To Call Him Father" ይላል። "አባቴ ብዬ ልጠራው ደፈርኩ" ማለት ነው። እርሷን ወደ ክርስትና ያመጣት ትልቁና አስደናቂው መገ ለጥ የእግዚአብሔር አባትነት ነው። ድሮ በነበራት ሃይማኖት አምላክ የተባለው ነገር አስፈሪና ሩቅ መሆኑን ታውቃለች። "ማንኛውም ሙስ ሊም አሳህን እንደ አባቴ ማሰብ አይችልም" ትላለች።[9] የትኛውም ሃይ ማኖት የ"አምላኩን" አባትነት አይቀበልም፤ ነውር ነው።

እግዚአብሔርን በአባትነቱ እንድትቀበለውና አባት ብላ እንድትጠ ራው ሲነገራት ዱብ ዕዳ ነበር የሆነባት። እግዚአብሔርን በአባትነት ማሰብ አስደንግጧታል። ስለዚህ በሯን ዘግታ መጽሐፍ ቅዱስን በየዕለ ቀት ማንበብ ጀመረች። ያኔ የነበረችበት ክፍል ድንገት በመለኮታዊ ሕል ውና ተሞላ። ወዲያውኑ፣ "ግራ ተጋብቻለሁ፤ አባት ሆይ፣ ይህ ነገር ግልጽ እንዲሆንልኝ እሻለሁ" ብላ ጠየቀች። ከዚያም ዐልጋዋ አጠገብ ወደሚገኘውና መጽሐፍ ቅዱስንና ቁርዓንን ጎን ለጎን ወዳስቀመጠችበት ጠረጴዛ እጇን ሰድዳ በአንድ እጇ አንዱን መጽሐፍ፣ በሁለተኛው ደግሞ ሌላኛውን በመያዝ ወደ ላይ አነሣቻቸው። "የትኛው ነው፤ አባት ሆይ?" በማለት ጀመረች፤ "የአንተ ቃል፣ የአንተ መጽሐፍ የትኛው ነው?" በማለት ጥያቄዋን ቀጠለች። መልሱም ግልጽ ነበር። "እኔ አባትሽ መሆ ኔን የተረዳሽው ከየትኛው መጽሐፍ ነው?" የሚል።[10] ስለዚህ የእግዚአብ ሔር አባትነት የገባት ቀን ለእውነተኛው አባት ተንበረከከች።

አባቶች ይህንን የእግዚአብሔር አባትነት በተግባር ለልጆቻቸው መግለጽ ይጠበቅባቸዋል። ከአገልግሎቶች ሁሉ የሚበልጠው አገልግሎት ይህ ነው። ስለዚህ ከሁሉ በፊት ራሳቸውን ይቀድሱ። ጌታ ኢየሱስ ቅዱስ ነው። ቅድስናችንም እርሱ ነው። ስለ ደቀ መዛሙርቱ ሲጸልይ ግን፣ "እነርሱም ደግሞ በእውነት የተቀደሱ እንዲሆኑ እኔ ራሴን ስለ እነርሱ እቀድሳለሁ" ብሏል (ዮሐ. 17÷19)። ቅዱሱ ስለ እነርሱ ከተቀ ደሰ፣ ወላጆች (አባቶች) ራሳቸውን የማይቀድሱበት ምን ምክንያት ይኖ ራል? አባትነት ቀላል አይደለም! ስለዚህ አባቶች መብታቸው የሆነውንና የሚያስደስታቸውን ነገር ለልጆቻቸው ሲሉ መተው፣ ግዴታቸው ያልሆነ ውንም ጭምር መተግበር ይጠበቅባቸዋል። መልካም አባት ለመሆን ከፈ

ለጉ፤ ከሥቃይ ጋር ቃል ኪዳን መግባታቸው ነው። አባትነት ሁለንተናን የሚጠይቅ የሙሉ ጊዜ ሥራ ነውና!

አባት ለቤቱ ካህን፣ ነቢይና ንጉሥ እንደሆነ ዴሪክ ፕሪንስ፣ "Husbands & Fathers" በሚለው መጽሐፋቸው ይናገራሉ።[11] እንደ ካህን ለልጆቹ ይጸልያል፤ በእነርሱና በእግዚአብሔር መካከል ይቆማል፤ ይማልዳል። ኢዮብን አስታውሱ (ኢዮብ 1÷5)። እንደ ነቢይም በቤቱ ላይ ሊመጣ ያለውን ነገር ቀድሞ በማወቅና በመዘጋጀት ቤቱን መምራት ይጠበቅበታል። እንደ ንጉሥ ለቤቱ ሕግና ደንብ ማውጣት የሥራ ድር ሻው ሲሆን፣ መደረግ ያለበትንና የሌለበትን ይወስናል። ልክ እንደ ኢያሱ፣ "እኔና ቤቴ ግን እግዚአብሔርን እናመልካለን" በማለት ውሳኔ ማስተላለፍ የአባት ድርሻ ነው (ኢያሱ 24÷15)። አባታችን ለቤቱ ሁሉ ንም ሆኖልናል። በተኛንበት እጁን እየጫነ ሲባርከን አስታውሳለሁ፤ ጸሎ ትንም ያስተማረን እርሱ ነው። ያኔ ፊደል አስቆጥሮናል፤ አሁንም ድረስ የትምህርት ሁኔታችንን ይከታተላል። እንዲጸልይልን የነገርነውን ነገር እኛ ረስተነው እንኳ እርሱ ሲጸልይበት እናገኘዋለን። እኛ እግዚአብሔርን ለመምሰል ሕያው ምሳሌ ፍለጋ ሩቅ መሄድ አያስፈልገንም።

ሁሉም አባቶች ግን አንድ ዐይነት አይደሉም። ልጆቻቸው የስ ንተኛ ክፍል ተማሪ እንደሆኑ የማያውቁ ስንት አባቶች እንዳሉ ቤቱ ይቁ ጠራቸው። ለቤቱ ካህን መሆን ይቅርና በሚስቱ ጸሎት ላይ ተወስኖ የሚኖርም አባት አለ ("እኔ ወደ ሚስቴ እጸልያለሁ፤ እርሷ ደግሞ ወደ እግዚአብሔር ትጸልያለች" ብሎኛል አንዱ!)። ለእግዚአብሔር ግድ ከሌላ ቸው አባቶች የሚወለዱ ልጆች ዕጣ ፈንታ ምን ይሆን? ይህ ትውልድ በአባቶቹ የተዘረፈ ትውልድ ነው። ሲፈረድበት ሳይሆን ሲታዘንለት ይገ ባል። በዚህች አገር በአባቶቻችን ካልተደሰትን በምን እንደሰታለን? የቀ ረው መጽናኛ አንድ ብቻ ነው፤ እግዚአብሔር! እንዲህ ዐይነት አባቶች ላሏቸው ሁሉ እግዚአብሔር አባታቸው ነው። አባቶቻቸውን ለማያው ቁም እግዚአብሔር አባት ነው። ለድኻ አደጎችና አባታቸውን ሳጡም እግዚአብሔር አባት ይሆናቸዋል።

ብዙ ሰዎች ስኬትና ውድቀት ብለው የሚቆጥሩት ነገር ይኖራቸ ዋል። አባትነትን በተመለከተ ግን አባቴ ተሳክቶለታል፤ መጽሐፍ ቅዱስ ያስቀመጠውን የአባትነት መስፈርት በትክክል ያሟላልና። እንኳንም እግ ዚአብሔር በአባት ተመሰለ! እግብቹ የራሴ ልጆች እንዲኖሩኝ የምመኘው እንኳ እንደ እርሱ ዐይነት አባት ለመሆን ስል ነው። አባታችን ሙሉ በሙሉ ራሱን እንዲሰጠንና መልካም እንዲሆን የቻለው ግን ከእናታችን የተነሣ ነው።

ስለዚህ አያንዳንዱ ቤት ሁለት ምሰሶዎች እንደሚያስፈልጉት ገብ ቶኛል። አንዱ ጉልህ ነው፤ ሌላኛው ደግሞ ብዙም ጉልቶ ባይታይም ወሳኝ አስተዋጽኦ አለው። የሚታየው አባት ሲሆን፣ ጉልቶ የማይታየው

ምሰሶ ግን እናት ናት። ጫማችን እንዳይገነጠል ዙሪያውን በስውር እስፍተን እንደምናደርገው ሁሉ እናትም የዚሁ ዐይነት ስውር ስፌት ናት! ቤትና ልጆችን ለፍታ ትይዛለች፤ የብዙ ነገሮችም መክተቻ ናት። አባቶች መሆን ያለባቸውን ይሆኑ ዘንድ እናቶች ወሳኝ ሚና ይጫወታሉ። የተፈጠሩትም ለዚህ ነው፤ ረዳት ለመሆን! የእናታችን መልካምነትና ጥንካሬ አባታችንን በሙላት እንድናገኘው አስችሎናል። እኔም እንደ አባቴ ዐይነት አባት ለመሆን እንደምፈልግ ነግሬያችኋለሁ። ለዚህ ደግሞ እንደ እናቴ ዐይነት ሴት እስካገኝ እየጠበቅሁ ነው (ካገኛችሁ ጠቁሙኝ!)።

<u>ማስታወሻ</u>

[1] Derek Prince, *Husbands & Fathers: Rediscover The Creator's Purpose For Men (Sovereign World 2000)* P.62.

[2] *አዲስ አድማስ ጋዜጣ፣ ልዩ የሚሊኒየም ዕትም (አድማስ አድቨርታይዚንግ ኃ. የተ. የግ. ማ.፤ ጳጉሜ 6 1999 ዓ.ም) ገጽ 1።*

[3] ብርሃኑ ነጋ (ዶ/ር)፤ *የነጻነት ጎህ ሲቀድ* (አዲስ አበባ፤ ከቃሊቲ እስር ቤት፤ ግንቦት 1998 ዓ.ም)።

[4] በ"የቃል ኪዳን ሕይወት ቤተ ክርስቲያን" (ፍጉ ክለብ) ከሰጡት ተከታታይ ትምህርት ከተቀረጸ ካሴት ላይ የተወሰደ።

[5] *ፈርጥ መጽሔት፤ ሜጋ ኪነ ጥበባት ማዕከል፤ ቁጥር 23 ሰኔ 1993 ዓ.ም ዕትም፤ ገጽ* 14።

[6] ኮሊን ማንስል (ቄስ)፤ *ትምህርተ ክርስቶስ፤ አጠቃላይ የነገረ መለኮት ትምህርት 2ኛ መጽሐፍ* (አዲስ አበባ፤ 1999 ዓ.ም) ገጽ 230።

[7] Derek Prince, *Husbands & Fathers : Rediscover The Creator's Purpose For Men (Sovereign World 2000)* P.60.

[8] *ዝኒ ከማሁ፤ ገጽ* 61።

[9] Bilquis Sheikh with Richard Schneider, *I Dared To Call Him Father*: The Miraculous Story Of A Muslim Woman's Encounter With God (life Journey, 2004) P.46.

[10] *ዝኒ ከማሁ፤ ገጽ* 49።

[11] Derek Prince, *Husbands & Fathers: Radiscover The Creator's Purpose For Men (Sovereign World 2000)* PP.67-93.

መቆሸሽ ትፈልጋላችሁ?

የሰው ልጅ ከሕይወት ዘመኑ ምርጦቹ ዓመታት በኮሌጅ የሚያሳፋቸው ዓመታት ይመስሉኛል። ተማሪዎች በኮሌጅ የሚኖራቸው መተሳሰብ አስደናቂ ነው። የእርስ በእርስ መበሻሸቅ፣ በጉብዝና በስነፍ ተማሪዎች ላይ የሚነገሩ ቀልዶች፣ የተቃራኒ ጾታ ፍቅር፣ የፈተና ውጥረትና ጭንቅንቅ እንዲሁም ከመምህራን ጋር ያለው ድብብቆሽ የኮሌጅ ሕይወትን አይረሴ ያደርጉታል። ምርቃት ሲደርስ ደግሞ የብዙ ዓመታት ልፋትና ምጥ መገባደጃ በመሆኑ ጉጉቱና ደስታው ያይላል። ሥጋቱም በዚው መጠን ጐልቶ ይወጣል። ቢሆንም በተስፋ ደስ ይላቸዋልና ጭፈራና ዝሳይ አይቀርም። ስለዚህ የተለያዩ የጭፈራ ዝግጅቶች ይዘጋጃሉ። እነዚህም መሐል ካርኒቫል አንዱ ነው።

የካርኒቫሉ ዋና ዐላማ በጭፈራና በዳንስ መደሰት ነው። ገቢው ተማሪዎች የምረቃ መጽሔት (year book) ማሳተሚያ መደጐሚያነት ንደሚውል ስለሚታወቅ አብዛኞቹ ተማሪዎች ይሳተፉበታል። ሌሎችም ለማሳተፍ ሲባል ማስታወቂያዎች በየቦታው ይለጣጠፋሉ። እኔ በተመረቅሁበት ጊዜ የተለጠፈው የካርኒቫል ማስታወቂያ ርእሱ "You anna get dirty?" የሚል ነበር። "መቆሸሽ ትፈልጋላችሁ?" ማለት ው። ካርኒቫሉ ተጠናቅቆ ማስታወቂያው እስኪነሣ ድረስ በገባሁና በወሁ ቁጥር ያንን ማስታወቂያ በየቀኑ አነብቤዋለሁ። ተማሪዎች እስኪገሙ ድረስ ፈዝዤ ነበር የማየው። ሌሎችንም እየጠራሁ አሳይቻለሁ። መቆሸሽ ትፈልጋላችሁ?" ምን ዐይነት ማስታወቂያ ነው ይሄ?

ማስታወቂያው ስለ ልብስ መቆሸሽ እንደማያወራ በጣም ግልጽ ው። የኮሌጅ ተማሪ ደግሞ በዚህ አይታማም። ለዚያን ቀን ፍጆታ የሚውለው የቢራ ብዛት፣ የሚደነስባቸው የሙዚቃ ዐይነቶችና በማግስቱ ጥበቃ ሠራተኞች ከየሥርቻው የሚለቅሟቸው ኮንዶሞች ግብዣው ምን ግብዣ እንደሆነ ፍንትው አድርገው ያሳያሉ። ግብዣው የኀጢአት ግብዣ ነው።

ያስንበት ዓለም እንደዚህ ነው። "መቆሸሽ ከፈለጋችሁ በዚህ ቀን " ሲባል ሰዎች በተማሪ ዐቅማቸው ገንዘብ ከፍለው ይመጣሉ። የተማሪ መሆን ለውጥ የለውም፤ የተማረ ሰውም ለመቆሸሽ ከተጋበዘ ይመጣል። የዕድሜ መጨመርም ፋይዳ የለውም። አገልጋይ መሆንና አለመሆንም ከግብዣው ነጻ አያደርግም። መሠልጠንና አለመሠልጠንም አንዳች አይረዳንም። በሄዳችሁበት ሁሉ ግብዣው በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ ይቀርብላችኋል። በትምህርት ቤት፣ በሥራ ቦታ፣ በመኖሪያ አካባቢ፣ በቤተ ክርስቲያንና በአገልግሎት ስፍራ ጭምር ይቀርብላችኋል። እኛም

“ሁሉን ፈትኑ” የተሻለውን ለመያዝ የፈለግን ይመስል ነገራችን እስኪ ራንቶ! ሆኗል፤ ተተላትሏል። ስለዚህ የዓለም የሆነው የሚያበቃበትና የእግዚአብሔር የሚጀምርበት ድንበር (demarcation line) እየደበዘዘ ነው። ጨርሶ እንደማይጠፋም ማረጋገጫ የለንም። በውጭ ያሉ ኀጢአቶች በየዐይነት በየዐይነት እዚህ እኛ ሰፈርም ሞልተዋል። ልዩነቱ የመጠን እንጂ የዐይነት መሆኑ ቀርቷል። የመጠን ልዩነቱንም ጊዜ ያስተካክለዋል።

ጠላ የሚጠመቅባቸውን ቤቶች አስተውላችኋል? (“እዚያ ምን ወስዶህ?” እንደማትሉኝ ተስፋ አደርጋለሁ!) ውሃ መጠጣት የሚፈልግ ሰው ሲመጣ፣ ቀድሞ ጠላ የተረበበው ብርጭቆዎች ለቅለቅ ተደርገው ውሃ ይቀርብበታል። ከዚያም ሌላ ውሃ ጠያቂ እስኪመጣ ድረስ እንደገና ለጠላ መጠጫነት ይውላሉ። የአንዳንድ ሰዎችን ሕይወት እንዲህ እየ መሰለ ነው። ለኀጢአትም ሆነ ለጽድቅ የፈለገ ያገኛቸዋል። አገልግሎታቸው ሕዝቡን ማዝናናትና ማነጋገት ላይ ብቻ ያነጣጠረ ነው። በኀጢአት የሚመላለሱ ሰዎች እንዲመለሱ አይመክሩም፤ አይገሥጹም። እንዲያውም እግዚአብሔር እንደሚቀበላቸው የሚያረጋግጥ መልእክት ነው የሚነግሩቸው። ስለዚህ ስብከቶች ሁሉ “ይሆንልሃል” የሚሉ ሆነዋል፤ የናፈቁን ግን “ካልተመለስክ አይሆንልህም” የሚለው ነው። አጫዋች አገልጋዮች (entertainers) ቁጥራቸው ዕለት ዕለት እየጨመረ ነው። ያስፈራል!

አንዳንዶቻችንን ኀጢአት ውስጥ የምንገባው እየተጋበዝን እንጂ መጀመሪያውኑ ፈልገን ሳይሆን ይችላል። አንዲት ልጅ አለች። ሊሰማት የፈለገ ሁሉ ይስማታል። “ምነው?” ብሎ የሚጠይቃት ከተገኘ፣ “እርሱ ነው የሳመኝ፤ እኔ መች ሳምኩት?” የሚል መልስ ትሰጣለች። “ልተኛሽ?” ለሚላትም ያው ናት። ዮሴፍ የጲጥፋራ ሚስት ዐይኗን ስትጥልበትና “ከእኔም ጋር ተኛ” በማለት ተጠማጥማ ስትይዘው ተጋባዥ ነበር። “በእግዚአብሔር ፊት እንዴት ኀጢአትን እሠራለሁ” ብሎ ግብዣውን ውድቅ ከማድረግ ግን አልተገታም (ዘፍ. 39÷7-9)። ተደራጊና አድራጊ፣ ተጋባዥና ጋባዥ በቦታው ላይ እስከተገኙ ድረስ ነጻ ሊሆኑ አይችሉም። በኀጢአትም ጉዳይ ፈቅደው እስካደረጉት ድረስ ተደራጊና አድራጊ የሚል ልዩነት በእግዚአብሔር ዘንድ የለም። ተነሣሽነቱ ከእነርሱ እስካልመጣ ድረስ ተጠያቂ እንዳልሆኑ የሚያስቡ ይኖሩ ይሆናል። እነዚህ ሰዎች ባሕር ውስጥ እጃቸውን ከትተው ውሃ ሳይነካው ለማውጣት የሚሞክሩ ዐይነት ናቸው። እግዚአብሔር ግን፣ “ልጄ ሆይ፣ ኀጢአተኞች ቢያባብሉህ እሺ አትበል” በማለት ይመክረናል። የኀጢአትን ግብዣ የሚቀበሉ ሰዎች በራሳቸው ላይ የሚሸምቁ ናቸውና (ምሳሌ 1÷10-19)።

አንዳንዴ መዝናናት ስፈልግ እግር ኳስ ጨዋታ አከታተላለሁ። በተለይ ለእንግሊዝ ፕሪሚየር ሊግ ልዩ ትኩረት እሰጣለሁ፤ የምደግፈው

…ድንም አለኝ (እኔ ከማን አንሳለሁ?)። የአንዳንድ ተጫዋቾች ነገረ ሥራ …ን ብዙ ጊዜ ያስገርመኛል። ኳስ ይዘው ፍጹም ቅጣት ምት ክልል …ስጥ ሲገቡ ለመውደቅ ራሳቸውን ያመቻቻሉ። ለቡድናቸው ፍጹም …ጣት ምት ማስገኘት ስለሚፈልጉ ገና ትንሽ ነካ ሲያደርጓቸው ክንብል …ላሉ፤ ሳይነኳቸው የሚወድቁበትም ጊዜ ይኖራል። ዳኛውን ማታለል …ቻሉ ፍጹም ቅጣት ምት ያገኛሉ። ንቁ ዳኛ ሲኖር ግን በራሳቸውና በቡ…ናቸው ላይ መዘዝ ያመጣሉ።

ትውልዱም እንዲህ መሆኑ ያሳዝናል። አሁን አሁንማ ኀጢአት …ው ተሳስቶ የሚወድቅበት ብቻ መሆኑ ቀርቷል። በተለይ “ዘመናዊ …ቹ” ለመውደቅ ትንሽ ስለሚበቃቸው ራሳቸውን ማሳመኛ አንዳች …በብ ካገኙ ለመውደቅ ዝግጁ ናቸው። “ትንሽ ነካ በተደረግሁ ወይም …ርተት ባደረገኝና በወደቅሁ!” ብሎ እንደሚመኝ መንገደኛ ሆነዋል። …ቼም ያለ ንክኪ መኖር አይቻልምና ትንሽ ነካ ሲደረጉ ተንደርድሮ …ግም ማለት ምን ይባላል? ለመውደቅ (ራስን ለማውደቅ) መጓጓት ከጥ…ት ካልተቆጠረ የመንፈስ ሚዛናችን ለመናጋቱ ተጨማሪ ማረጋገጫ …ው። ይህኛው ዳኛ ግን ነገር ሁሉ በፊቱ የተራቆተና የተገለጠ በመሆኑ …ንዳች አይታጣውም። ስለዚህ ቀኑ ሲደርስ ቀዩ ካርድ መመዘዙ አይቀ…ም። የተመዘዘ ካርድ ደግሞ አይመለስም! ስለዚህ ቢምረን እንኳ ለኀጢ…ታችን ዋጋ እንከፍላለን (መዝ. 99÷8)። በሥጋ የዘራነውን ሁሉ በመበስ…ስ እናጭደዋለን።

አንድ ታሪክ ልንገራችሁ። ጊዜው ክረምት ሊሆን፣ ሰዎቹ መን…ድ የጀመሩት በጨለማ ነው። ጥቂት እንደ ተጓዙ የፊተኛው ተጓዥ …ጭቃው ያንሸራትተውና ዘጭ ይላል። ያኔ፣ “ይቺን ይወዳል ለውዬው!” …ማለት ይፎክራል (እየወደቀ ፉከራ!)። ከወደቀበት ተነሥቶ ጥቂት …ንደ ተራመደ አሁንም ዘጭ ይላል፤ “ይቺን ይወዳል!” ብሎ መፎከሩን …ይዘነጋ ነው ታዲያ (ዳግመኛ መውደቁ ሳይቀር!)። “እኔን! አይዞህ!” …ሚለው የማጽናኛ ድምፅ እንደ ቅድሙ ጐልቶ አልተሰማም። ትንሽ …ልፍ ከማለታቸው፣ ጭቃው እርሱን ብቻ እንዲጥል በዕውቅ የተቦካለት …ሚመስለው ይኸው መንገደኛ “ይቺን ይወዳል!” ሲል ተሰማ (ወድቋል …ማለት ነው!)። ይሄኔ ከበስተኋላ ከነበሩት መንገደኞች አንደኛው፣ “ወን…ም አንተ ከወደድከው ተንከባለልበት! እኛን ግን አሳልፈን!” በማለት …ኀይለ ቃል ተናገረ። አንዳንዶች እንዲህ ናቸው። ኀጢአትን ይወዳሉ። …ነዚህ ከተጋባዥነትም ዐልፈው ጋባዥ ስለሆኑ የዋሆችን ያባብላሉ። …ሊናቸው በተደጋጋሚ ኀጢአት በመደንዘዙ ራሳቸውም ደንዝዘዋል። የዚህ …ይነቶቹ ሰዎች ኀጢአትን እንደ እንጀራ እየበሉ፣ እንደ ውሃ የሚጠጡ …ናቸው።

በሠለጠኑት አገራት የሰዎችን ኀጢአተኝነት መናገር አሁን አሁን …የቀረ ነው። የአየርና የድምፅ ብክለት እንደሚባለው ሁሉ፣ ይህም የአእ

ምሮ ብክለት መሆኑን ማውሳት ከተጀመረ ሰነበተ። ነገ ደግሞ ወንጀል ተብሎ ይደነገግ ይሆናል። በመሆኑም ብዙ ምዕመናንና ወፍራም ገቢ ያላቸው ፓስተሮች የሰዎችን መልካም ጐን ብቻ የሚያወድሱ አብያተ ክርስቲያናት ባለቤቶች ናቸው። ይህ ነገር ወደ እኛም እየተንፏቀቀ በመምጣት ላይ ይመስለኛል (እየሠለጠንን ነው ማለት ነው?)። ስለዚህ ትውልዱ ኀጢአትን ለስለስ ባሉ የቁልምጫ ስሞች መጥራትን ይመርጣል። "አካፋን አካፋ" ማለት የማይከብዳቸው፣ ኀጢአትን ኀጢአት ማለት አቅቷቸዋል።

ዋናው ችግራችን ምን መሰላችሁ? ኀጢአት ጊዜያዊም ቢሆን ደስታን ስለሚሰጥ እምቢ ማለት ያሳሳናል። ሙሴ፣ "ለጊዜው በኀጢአት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ ..." ለክርስቶስ መታዘዝን መርጦአል (ዕብ. 11፥25-26)። እኛ ግን ጊዜያዊውን ደስታ ማግኘት ስለምንፈልግ ኀጢአቱ ወደ እኛ ካልመጣ እኛ ፍለጋ እንሄዳለን። እግዚአብሔር ሊታደገን መንገድ ሊዘጋብን እንኳ ባለመረዳት እንታገለዋለን።

ቢሆንም "ይህ ነገር ኀጢአት ነው፤ ይህ ደግሞ አይደለም" ወደሚል ድምዳሜ የምንደርስበት መስኪያ ለመስጠት አልሞክርም። የመመሪያ ብዛት መፍትሔ አይሆነንም። ይልቁኑ የምናደርገው ነገር የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ወይ? ጌታስ ይከብርበታል? ቅዱሳንን ያንጻል? የማሉት ጥያቄዎች የበሳል ክርስቲያን መስኪያዎች ይመስሉኛል። ስለዚህ ጥቂት የምክር ቃሎች ለመጠቆም ብሞክር ይሻለኛል።

ከኀጢአት ከምንርቅባቸው መንገዶች አንደኛው መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ ነው። "መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ ከኀጢአት ያርቃል፤ ኀጢአት ደግሞ ከመጽሐፍ ቅዱስ ያርቃል" በማለት የመጽሐፍ ቅዱሴ የመጀመሪያ ገጽ ላይ ጽፌያለሁ፤ ከየት እንዳመጣሁት ግን አላስታውስም። ጌታ ኢየሱስም፣ "በእውነትህ ቀድሳቸው፤ ቃልህ እውነት ነው" በማለት ይህን ተናግሮታል። ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ ሐሳባችን ይቀደሳል፤ አእምሮአችን ይታደሳል። ኀጢአትን ለመሸሽም ጉልበት እናገኛለን። በተለይ በጸሎት የታገዘ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ለዚህ ፍቱን መድኃኒት ነው።

ራስን በተለያዩ ሥራዎች በማሳተፍ ባተሌ (busy) መሆንም በተወሰነ መልኩ መፍትሔ ሊሆነን ይችላል። "ሥራ የፈታ አእምሮ የሰይጣን ቢሮ ነው" ሲባል እንሰማለን። ትክክልም ነው። ሥራ ፈቶች ከሆንን ለሰይጣን ፈተና እንጋለጣለን፤ ሰይጣን በቀላሉ ያገኘናል። ስለዚህ የተለያዩ ሥራዎችን ብንሠራ፣ ብንማር፣ መጻሕፍትን (መርጠን) ብናነብ እና ከቅዱሳን ጋር ጤነኛ ኅብረት ቢኖረን ለኀጢአት የምንጋለጥበትን አጋጣሚዎች እንቀንሳለን።

በእርግጥ ራስን በሥራ በመጥመድ "ኀጢአት"ን በጥቅሉ እናሸንፋለን ብሎ መደምደም የኀጢአት የስበት ኃይል (ሕግ) ምን ያህል ከባድ

መሆኑን አለማወቅ ይሆናል። ምክንያቱም ኀጢአት ስንል የአእምሮ፣ የስሜት፣ የማድረግ (sin of commission) እና ያለማድረግ (sin of omission) ኀጢአቶችን ሁሉ ያጠቃልላል። ስለዚህ ይህ መንገድ በመፍትሔነት ሊረዳን የሚችለው ከእነዚህ መካከል በጥቂቶቹ ላይ ብቻ ነው (ለነገሩ ይቺንስ ማን አየባት?)።

እውነት እንናገር ከተባለ፣ ኀጢአትን መሥራት ለእኛ መቅለል የለበትም። ባሕርያችን አይደለማ! በውስጣችን ያለው ሕይወት፣ የእግዚአብሔር ሕይወት በመሆኑ፣ ጽድቅን ማድረግና ቅድስናን መከተል ሲቀልለን ይገባል። ኀጢአትን መሥራት በቀላሉ፣ እየናፈቅንና እየቀደድን የምንወድቅበት መሆን የለበትም። በተጨማሪም በዋናነት የምንደገፈውና የምንታመነው በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ በመሆኑ ኀጢአትን እምቢ ለማለት አንቸገርም።

እየሆነ ያለው ግን እንዲህ አይደለም። ምክንያቱም የዕብራውያን ጸሐፊ እንደሚለው፣ "ከኀጢአት ጋር እየተጋደላችሁ ገና ደምን እስከ ማፍሰስ ድረስ አልተቃወማችሁም" (ዕብ. 12፥4)። ለመሆኑ የማን ደም ነው የሚፈስሰው?

በአውሮፓ ኤርሚይን (ermine) የሚባል እንስሳ አለ። ይህ እንስሳ በጣም የሚያምር፣ ለስላሳና ንጹሕ ጠጉር (fur) ስላለው ብዙውን ጊዜ እየታደነ ጥቃት የሚደርስበት እንስሳ ነው። ሆኖም በቀላሉ ስለማይገኝ በዘዴ ነው የሚያጠምዱት። ዋሻው የት እንደሚገኝ ያጠኑና እርሱ ዋሻው ውስጥ የሌለበትን ጊዜ ጠብቀው የዋሻውን መግቢያ በቆሻሻና በጭቃ ያበላሹታል። ከዚያም እንስሳውን ለመያዝ ማሳደድ ይጀምራሉ። እርሱ እየተሹለከለከ ወደ ዋሻው ቢደርስም፣ የተጨመላለቀው የዋሻ መግቢያ ንጹሑን ጠጉሩን ስለሚያቆሽሽበት ወደ ውስጥ መግባቱን ይተወውና በውጭ ይቆማል። ያኔ በቀላሉ ይገድሉታል። ንጽሕናውን ከነፍሱ ያስበልጣልና "ንጽሕና ወይም ሞት" መመሪያው ነው። እናንተስ? መቆሸሽ ትፈልጋላችሁ?

ማስታወሻ

[1] እስፔራንቶ ለዓለም አቀፍ መግባቢያነት ታስቦ እ.ኤ.አ 1887 ከዋና ዋና የአውሮፓ ቋንቋዎች ላይ ተዋጥቶ የተቀነባበረ አርቴፊሻል ቋንቋ ነው። ቀላል ሰዋሰው፣ የቃላት ንበትና አባባል (pronunciation) ያሉት መሆኑ ለሁሉ ምቹ ያደርገዋል (Oxford Advanced Learner's Dictionary, Sixth Edition, Oxtord, Oxtord University Press, 2000)።

ከሰይጣን ብንማርስ?

በአሌክሳንደር ዱማስ ፔሬ በተጻፈው "The Count of Monte Cristo" በተሰኘው ስመጥር መጽሐፍ ላይ የተሠራውን ፊልም እያየሁ ነው። መጽሐፉ "እርደታ" ተብሎ ወደ አማርኛ ተተርጉሟል። ታሪኩ የሚያጠነጥነው በፈረንሳይ አገር በወቅቱ አውሮፓን ከሞላ ጎደል አሸንፎ ይገዛ የነበረው ናፖሊዮን ከሥልጣኑ ወርዶ በኤልባ ደሴት መኖር በጀመረበት አካባቢ በተከሰተው ሁኔታ ዙሪያ ነው። ናፖሊዮን በናፓርት በዚያች ደሴት ተግዞ ሳለ ሉዊ 18ኛ የተባለ ንጉሥ ፈረንሳይን ማስተዳደር ጀምሮአል። ነገር ግን የናፖሊዮን ጀግንነትና ታላቅ ሰብዕና የብዙ ዜጎችን ልብ በፍቅር ማርኮ ስለነበር ከእርሱ ጋር በድብቅ መልእክት የሚጻጻፉ ሰዎች ነበሩ - የእርሱን ወደ ሥልጣን መመለስ ይፈልጋሉና!

ከእነዚህ ሰዎች መካከል የዐቃቤ ሕጉ የቪልፎርት አባት አንደኛው ናቸው፣ እንደ መጽሐፉ አባባል። ዐቃቤ ሕጉ ደግሞ ከአባቱ በተቃራኒ ወገን ለሉዊ 18ኛ ያደረ ነው። ስለዚህ አባቱ ከናፖሊዮን ጋራ የነበራቸውን ግንኙነት ሲያውቅ ጦሱ ወደ እርሱ መጥቶ ሥልጣኑን እንዳያጣ ስለ ሠጋ፣ አባቱ ይህን ተግባር ቢቀጥሉ በአገር ክህደት ሊጠየቁ እንደሚችሉ አስጠነቀቃቸው። አባቱ ግን፣ "የአገር ክህደት ማለት የጊዜ ጉዳይ ነው፤ ናፖሊዮን ወደ ዙፋኑ ሲመለስ፣ እኔ አርበኛ ተብዬ ስሸምና ስሸለም፣ አንተ ደግሞ ያኔ በአገር ክህደት ትከሰሳለህ" ብለው መለሱለት።

ጊዜ ትልቅ ጉልበት አለው። ወንጀለኛውን ነጻ አውጥቶ፣ ንጹሑን ደግሞ በጥፋተኝነት ሊያስከስን ይችላል። ይህንን ነው አሌክሳንደር ዱማስ ፔሬ ሊነግረን የፈለገው።

ፈረንጆች፣ "Time will heal all wounds." የሚል አሪፍ አባባል አላቸው። "ጊዜ የማይፈውሰው ቁስል የለም" እንደ ማለት ነው። እኛም "የጊዜ እንጂ የሰው ጀግና የለም" እንላለን። ብቻ በዚህም ሆነ በዚያ፣ ጊዜ ጉልበተኛ መሆኑን መካድ አንችልም። እስቲ ስለ ጊዜ ጥቂት አብነቶችን ከመጽሐፍ ቅዱሳችን እንመልከት።

በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 2 ላይ በገሊላ ቃና ስለ ተካሄደ የሠርግ ዝግጅት ተነግሯል። በሠርጉ ላይ ወይን ጠጅ ሲያልቅ፣ እናቱ ቅድስት ማርያም ወደ ጌታ ኢየሱስ መጣችና የወይን ጠጁን ማለቅ ነገረችው። እርሱ ግን፣ "አንቺ ሴት፣ ከአንቺ ጋር ምን አለኝ? ጊዜዬ ገና አልደረሰም" ብሎ መለሰላት።

የምን ጊዜ ነው ያልደረሰው? ወዲያውኑ ግን አገልጋዮቹን ጠርቶ ጋኖቹን በውሃ እንዲሞሉና ቀድተውም ለታዳሚው እንዲሰጡ አዘዛቸው። ትእዛዙን ፈጸሙ፤ ምርጥ የወይን ጠጅም ተገኘ። ሐዋርያው ዮሐንስ ይህንን "የምልክቶች መጀመሪያ" ይለዋል (ዮሐ. 2፥1-11)። የእናቱም ጥያቄ ይኸው ነበር። እርሱ ግን መጀመሪያ "ጊዜዬ ገና አልደረሰም" ብሎ ወዲያውኑ ደግሞ ሲፈጽመው እናያለን።

አንድ ጊዜ ደግሞ ጌታ ኢየሱስ በገሊላ ከተማ ሕዝቡን እያስተማረና እየፈወሰ ይመላለስ ነበር። ያኔ የዳስ በዓል ደርሶ ስለነበረ ገሊላን ትቶ ወደ ይሁዳ እንዲሄድ ወንድሞቹ ምክር ሰጡት። ምክንያታቸው "ራሱ ሊገለጥ እየፈለገ በስውር የሚሠራ የለምና ... ራስህን ለዓለም ግለጥ" የሚል ነበር። አሁንም ግን እርሱ፣ "ጊዜዬ ገና አልደረሰም" አላቸውና እርሱን ትተውት እንዲሄዱ መከራቸው። ስለዚህ እነርሱ ወደ በዓሉ ሄዱ፤ ኢየሱስ ግን በገሊላ ቀረ።

ልክ እነርሱ ሲሄዱ ደግሞ ወደ በዓሉ በግልጥ ሳይሆን ተሰውሮ ሄደ (ዮሐ. 7፥1-10)። ጊዜው ደርሶ ይሆን? በመካከል ያለውን ጊዜ ትክክለኛ መጠን ባላውቅም ብዙ አይመስለኝም። ጌታ ኢየሱስ በይፋ ተጋብዞ የሚሄድበት ጊዜ ገና ቢሆንም በግሉ ለመሄድ ግን አልተቸገረም።

መቼም ስለ እኛ የጊዜ አጠባበቅ ለማጥናት ከፈለግን፣ "የአበሻ ቀጠሮ" ተብዬው ብቻ ብዙ ለማለት የሚያበቃ ነው። ዴቪድ ላምብ የተባለው ጸሐፊ "The Africans" በሚለው መጽሐፉ፣ "በአፍሪካ ሰዓቱ ሁሌም ለሥራ ሁለት ሩብ ጉዳይ ነው" ይለናል። ሁልጊዜም ቢሆን "ገና ነው አልመሸም" ነው የሚባለው። ይህ በአፍሪካ ብቻ ሳይሆን፣ በኢትዮጵያም በጣም ልክ ይመስለኛል። ለደቂቃና ለሰዓት ይቅርና፣ ለቀናትና ለወራት እንኳ ቁብ የለንም። አንድን ተራ ነገር ለመወሰን ጉዳዩን በይደር ስናቆይና ለነገ ስናንከባልል ብዙ ጊዜያትን በከንቱ እናባክናለን።

በተለይ እኛ አማኞች ኀላፊነትን መሸሽና የዛሬን ሥራ ለነገ ማስተላለፍ (procrastination) ስንወድ ለጉድ ነው። ለዚህ ደግሞ "እስቲ እንጸልይበት ..." የምትል ምርጥ ሰበብ አለችን። ነገሮችን በጊዜ ወስነን እርምጃ ከመውሰድ ይልቅ፣ ነገሮቹ በራሳቸው ወደ ፍጻሜ እንዲመጡ መፈለጋችን፣ ነገሮቹ ከመበላሸታቸው በፊት የመታደግ ዕድል እንዳይኖረን አድርጓል።

በአገራችን፣ "በዚህ ጊዜ ውስጥ ይጠናቀቃሉ" የተባሉላቸው ፕሮጀክቶች በተባለላቸው ጊዜ አላልቅ እያሉ፣ ያልታሰበ ወጪ እንደሚያስወጡ በየጊዜው በዜና ማሰራጫዎች እንሰማለን (ሌሎች ተያያዥ ነገሮችም ሊኖሩ እንደሚችሉ ሳንዘነጋ ነው)። ኧረ ይህን ትልቅ ነገር ተዉትና የሠርግ ዝግጅቶች በተባለላቸው ሰዓት በትክክል ሊፈጸሙ የተመለከተ ሰው ካለ እርሱ ብፁዕ ነው።

ወደ ቤተ ክርስቲያን ከመጣንማ ይብሳል። ፕሮግራሞች በተባለላቸው ሰዓት ሲጠናቀቁ ማየት ብርቅ እየሆነ ነው! መጀመር ባለባቸውስ

ለዓትስ ይጀመራሉ? ይልቁንስ በማለቂያቸው የሚጀመሩ ዐይነት ናቸው:: ከምሽቱ 1:30 ያልቃል የተባለ መንፈሳዊ ጉባኤ እስከ ምሽቱ 2:30 ድረስ ተራዝሞ፣ ከቤተሰቦቿ ተደብቃ ትካፈል የነበረች ልጅ በዚህ የተነሣ ከቤት መባረሯን ሰምቻለሁ:: የእርሷ ዕጣ ያጋጠማቸው ስንቶች ይሆኑ? ስለ ሰዓት ያለን ግንዛቤ ገና ብዙ መቃኘት ያለበት ይመስለኛል::

ለአገልጋዮቹ የተሰያየ መክሊት ሰጥቶ ወደ ሌላ አገር ስለ ሄደ ሰው ጌታ ኢየሱስ አንድ ምሳሌ ተናግሯል (ማቴ. 25÷14-30፣ ሉቃ. 19÷12-27):: በመክሊታቸው የተጠቀሙ ሲሸለሙ፣ ያልተጠቀመበት ደግሞ ቅጣት ደርሶበታል:: ይህ ታሪክ ዛሬም አላበቃም:: የተማረና ያልተማረ፣ ሀብታምና ድኻ፣ ወንድና ሴት፣ ልጅና ዐዋቂ ሳይል እግዚአብሔር ለሁላችንም በእኩልነት የሰጠን መክሊት አለ - ጊዜ:: ከሦስተኛው ዓለም በላይ በዚህ በሦስተኛው ዓለም ተትረፍርፈው ከሚገኙ ሀብቶች (resources) አንጻር ዋነኛው ጊዜ ነው:: ጥቅሙን ግን ብዙም አልተረዳነውም:: ስለዚህ በዚህ መክሊት ልንሠራበት፣ ራሳችንን ልናሳድግበትና እግዚአብሔርን ልናገለግልበት ግድ ነው:: አለዚያ ቅጣት አለው:: ብዙ ከተሰጠው ደግሞ ብዙ ይጠበቅበታል::

ኢዮብ፣ "ከቀኖቼም ሁሉ ስለ አንዱ ልቤ አይዘልፈኝም" ይለናል (ኢዮብ 27÷6):: ለዚህ ጽሑፍ መነሻ የሆነኝ ይህ ቃል ነው:: ኢዮብ ለልጆቹ መማለድ ባለበት ጊዜ ማልዷል፤ በየጊዜውም ይቀድሳቸው ነበር (ኢዮብ 1÷5):: ድኾችን መርዳት ባለበት ጊዜ ያለመታከት ረድቷል (29÷12-15፣ 31÷16-22):: በነበረው ጊዜ ሁሉ እግዚአብሔርን ሲያመልክ ቆይቷል:: ስለሆነም፣ "ከሕይወቴ ቀናት ሁሉ ስለ አንዱም ልቤ አይዘልፈኝም፤ አይጸጽተኝም" በማለት በድፍረት ተናግሯል:: አስፈላጊውን ጾጋ በጊዜው ሰብስቧልና በመከራው ጊዜ የስንፍናን ቃል ባለመናገር ጸንቷል:: እኛስ?

ጊዜውን በአግባቡ መጠቀም የሚችል ሰው ራሱን ለማስተዳደር ይችላል:: ስለዚህም ነው ፈረንጆች፣ "Time management is self management." የሚሉት:: የአገልግሎት ጉዳይ የውይይት ርእስ ጉዳይ በሚሆንበት ጊዜ ሁሉ አገልጋዮችን የ"ሙሉ ጊዜ" እና "ሙሉ ጊዜ ያልሰጡ" በሚል ለሁለት የመክፈል ሁኔቴ ሲደጋገም ያጋጥመኛል:: ጊዜ ክብር ባጣበትና "ጊዜ መግደያ" ብዙ ነገር በሚፈለግበት ምድር ስለ "ሙሉ ጊዜ" እና "ጎደሎ ጊዜ" ማውራት ከጉንጭ አልፋነቱም በላይ አስቂኝ ይሆንብኛል:: "ሙሉ" ማለት "ሁሉንም" ማለት አይደል? ታዲያ እኮ ሲያገለግሉ የምናያቸው ከስንት አንዴ ነው? ለዚያው ለአንዱ አገልግሎት ሲዘጋጁ የምናያቸው ደግሞ ከስንትና ስንት አንዴ ነው:: ከዚህ በተረፈ ባለ ሙሉ ጊዜዎቹም ሆኑ ባለ ከፊል ጊዜዎቹ ውሏቸው አንድ ቦታ፣ አዋዋላቸውም ተመሳሳይ ነው:: ስለዚህ ልዩነታቸው እምብዛም አይታየኝም::

የዚህ ሁሉ ዙሪያ ጥምጥም ግብ፣ በጊዜያችን እንጠቀም ለማለት ነው:: በተሰጠን የጊዜ መክሊት ነግደን ከምናተርፍባቸውና ራሳችንን ከምናሳድግባቸው ነገሮች አንዱ ትምህርት ነው:: በተለይ ስለ ትምህርት ሲነሣ፣ እግዚአብሔር የተማረ የማይወድለት ይመስል፣ አብዛኞቹ አገልጋዮች ዕውቀት ጠል ይመስላሉ::

እስቲ ዘማሪዎችን እንኳ በቅጡ እዩአቸው! "ስንቶቹ ኮሌጅ ቀመስ ናቸው?" ብዬ ብጠይቅ፣ "ጽድቁ ቀርቶብኝ በቅጡ በኮነነኝ" እንደምትሉኝ አይጠረጠርም:: ስለዚህ ይህን እናንሣው! የመለስተኛ ሁለተኛ ደረጃን እጥር የዘለሉትም እፍኝ አይሞሉም:: ምናልባት ከዚህ በፊት በተለያዩ ችግሮች የተነሣ መማር ባለመቻላቸው አቋርጠው ይሆናል:: አሁን ግን ያቋረጡትን ትምህርት በሚፈልጉት መልኩ ለመቀጠል የዐቅም ችግር የለባቸውም፤ ምን ያደርጋል ታዲያ? "ትልልቆቹ" ዘማሪዎች "ቢዚ" ስለሆኑ መማር አይችሉም:: ሥራ እንዳይሠሩ "ሙሉ ጊዜ ሰጥተናል" ብለዋል:: ክፍል ውስጥ ተቀምጦ ራስን ዝቅ አድርጎ መማር ክብራቸውን የሚነካባቸው ስለሚመስላቸው፣ የጊዜ መክሊታቸውን ቀብረው ቁጭ ብለዋል:: ግን ይህ እስከ መቼ ይቀጥላል? ካልተማሩ የማይዘልቁት ጊዜ እየመጣ ያለ አይመስላችሁም?

ከትምህርት ቀጥሎ ራስን የማሳደጊያው መንገድ ንባብ ነው:: ንባብ የብዙ ምሁራንን የረጅም ዘመን የጭንቅላት ውጤትና የሕይወት ተሞክሮ በቀላሉ የምናገኝበት በመሆኑ ለዕውቀት ዐይነተኛ አቋራጭ ነው:: አብርሃም ሊንከን በማንበብ ብቻ ነው ራሱን ያስተማረው፤ የአሜሪካ ፕሬዚዳንትነትን ግን ማንም አልከለከለውም:: ሳይንቲስቱ ቶማስ አልቫ ኤድሰን ትምህርቱን ቤቱ ውስጥ ነው እናቱ ያስተማረችው:: ዛሬ ግን እርሱ በሠራው መብራት ተጠቅመን ማታችን ቀን ሆኖልናል::

ሩቅ ሳንሄድ ጳውሎስ ኞኞስ ቢሆን የአራተኛ ክፍል ተማሪ አልነበር? በንባብ ግን ራሱን አሳድጎ በኢትዮጵያችን የራሱን ዱካ ትቶ ዐልፏል:: ያነበበ የትም ቢሆን መሪ ነው የሚሆነው:: ዓለማችንንም የሚመሯት ያነበቡት ናቸው:: በነጻነት ላይ የተመሠረተውን የአሜሪካ ሕገ መንግሥት የቀረጹት ቶማስ ጀፈርሰን፣ "The leading nations are the reading nations." ማለታቸው ይነገርላቸዋል::[1] የዚህን አባባል ልክኝነት ለመረዳት ዛሬ የጀፈርሰንን አገር መመልከት ብቻ በቂ ነው:: እኛ ግን ለማንበብ ጊዜ አጥተናል:: ነጮቹ፣ "Don't find time, make time." ይላሉ: "'ይህን ነገር መቼ ላድርገው?' በማለት ጊዜ አታፈላልጉ፤ ይልቁንም ጊዜ ወስኑ" ማለታቸው ነው:: ክቡር ዶ/ር ከበደ ሚካኤልም፣

"ካልተሳፈሩበት ቶሎ ተሽቀዳድሞ
ጊዜ ታክሲ አይደለም አይጠብቅም ቆሞ!" ብለው መክረዋል!

ሌላው ነጥብ ደግሞ ለኅጢአትና ለንስሓ ጊዜ የመቅጠር ጉዳይ ነው:: ነገ ወይም የሚቀጥለው ሳምንት ኀጢአት ለመሥራት እና

ደባለን:: ለንስሐ ደግሞ፣ "የቺን ኃጢአት ልሥራና እንደ ላይ ሰብስቤ ንስሐ እገባለሁ" የምንል ጥቂቶች አይደለንም:: ጌታ ሲገሥጸንም ቶሎ አንነቃም:: ኃጢአት አፍዝዞናል:: አካን ኃጢአት በሠራ ጊዜ እስራኤል በጠላቶቿ ፊት ተሸነፈች:: ስለዚህ ኃጢአተኛውን ለይቶ ለማውጣት እግዚአብሔር፣ ኢያሱና ሕዝቡ እውጫጭኝ ተቀመጡ:: ይሄኔ አካን ምንም እንዳልሠራ ሆኖ አድፍጧል::

አውጫጭኙ ሲካሄድ የአካን ነገድ የሆነው ይሁዳ ለዚህ ኃጢአት ኃላፊነቱን እንደሚወስድ በቅድሚያ ታወቀ:: አካን አሁንም ዝም ብሏል:: ቀጠሉና ለተሠራው ኃጢአት ከይሁዳ ነገድ የዛራ ወገን ተጠያቂ ሲሆን፣ ሌሎቹ ወገኖች ነጻ ወጡ:: ሆኖም በአካን በኩል አሁንም አንዳች እንቅስቃሴ የለም:: ከዚያ ደግሞ ከዛራ ወገን ዘንበሪ ተለየ:: ቢሆንም ኃጢአተኛው አካን ወይ አይሞቀው፣ ወይ አይበርደው አንድም ነገር ትንፍሽ አላለም:: ለጥቶ የዘንበሪ ቤተሰብ ቀረበና አካን ተለይቶ ተያዘ:: ያኔ ኢያሱ፣ "ልጄ ሆይ ... ያደረግኸውንም ንገረኝ፤ አትሸሽገኝ" ብሎ ጠየቀው:: "በእውነት የእስራኤልን አምላክ እግዚአብሔርን በድያለሁ፤ እንዲህና እንዲህም አድርጌያለሁ" በማለት ኃጢአቱን ዘከዘከ (ኢያሱ 7÷10-26):: እስከዚህን ድረስ የት ነበር? እግዚአብሔር ለንስሐ የሰጠውን ጊዜ አባክኖና ፍርዱን ተቀበለ:: እኛም እንዲሁ ነን::

መጸለይ ባለብን ጊዜ መጸለይና በጊዜያችን መጠቀም መልካም ነው:: አሊያ መከራ ሲመጣ መንደፋደፍ ነው የሚሆነው:: እንዲህ ዐይነቶቹን ሰዎች እግዚአብሔር፣ "ፊታቸውንም ሳይሆን ጀርባቸውን ሰጡኝ፤ በመከራቸው ጊዜ ግን 'ተነሥተህ አድነን' ይላሉ" ይላቸዋል (ኤር. 2÷27):: ነገርን ሁሉ በጊዜው ውብ አድርጎ የሠራውን አምላክ እያመለክን፣ ነገሮቻችንን በጊዜው የማናበጃጅ ዝንጉዎች አድርጎ ማን ነው የቀረጸን? ማታ ማታ ምን ሲሠሩ እንደሚያድሩ ባናውቅም፣ ቀን ሳለ የሚተኙ እንቅልፋሞች ብዙዎች ናቸው:: ነገ ማንም ሊሠራ የማይችልበት ሁኔታ ሲመጣ መች በሰበሰቡት ዕውቀት፣ ጸጋና ልምድ ቅጥሩን ሊጥሱ እንደሚችሉ ግን ራሳቸው ይወቁት::

ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ለአገልግሎት ሲያሰማራቸው፣ "እንደ እባብ ልባሞች፣ እንደ ርግብም የዋሆች ሁኑ" ብሎ መክሮአቸዋል (ማቴ. 10÷16):: መቼም እባብ በአብዛኛው የሰይጣን ምሳሌ መሆኑን እታውቁም ብዬ ልነግራችሁ አይቃጣኝም:: ይህን ክፍል ሳስብ ግርም የሚለኝ ነገር አለ:: "እንደ እባብ ልባም" ያልሆኑ እጅግ ገራገርና የዋህ ክርስቲያኖች አጋጥመውኝ ያውቃሉ:: እነዚህ ቅኖች የዚህን ዓለም ክፋት ተቋቁመው በዚህ ምድር ላይ እንዴት እንደሚኖሩ ግራ ይገባኛል:: "እንዶድ በገርነቷ ውሃ ወሰዳት" ትላለች እናቴ:: እግዚአብሔር ለእነዚህ ዐይነት የዋሃን ተጨማሪ ጸጋና ጥበቃ ስለሚያደርግላቸው ለክፋ አደጋ ሲጋለጡ ግን አይታይም:: ሆኖም "እንደ እባብ" መሆናቸውን እግዚአብሔር እንደሚፈልገው ባይዘነጉት ይበጃቸዋል::

በአንጻሩ ደግሞ "እንደ ርግብ" የሚባል ዐይነት የዋህነት ባለፈበት ያላሰፉ፣ ከራስ ጠጉራቸው እስከ እግር ጥፍራቸው "እንደ እባብ" ብቻ የሆኑ፣ እያንዳንዱን ድርጊትና ሰው ከልክ ባለፈ መልኩ የሚጠራጠሩ ክርስቲያኖችም አሉ:: አብሮአቸው መኖር እንዴት ያሆን የሚቻለው? እነዚህን ማን እንዲህ ክፉ እንዳደረጋቸው እንጃ! እግዚአብሔር ግን አይደለም::

የሆነው ሆኖ "እንደ እባብ" እንድንሆን የተመከርነው ከእባብ (ከሰይጣን) ምን እንድንማር ነው:: ልባምነት አንዱ ነው:: እኔ ግን ስለ ጊዜ አንድ ነገር የገባኝ መሰለኛል:: "ዲያብሎስ ጥቂት ዘመን እንዳለው ዐውቆ በታላቅ ቁጣ ወደ እናንተ ወርዷልና" ያላል መጽሐፍ ቅዱስ (ራእይ 12÷12):: ስለዚህ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገሳ አንበሳ ዙሪያችንን ሲዞር ይውላል (1ጴጥ. 5÷8):: እርሱ ሁልጊዜም ንቁ (active) ነው::

ለእንግሊዘኛ ቋንቋ ተጠቃሚዎች "like the devil" (እንደ ሰይጣን) የሚለው ሐረግ፣ "very hard" (በጣም ብርቱ) ወይም "fast" (ፈጣን) የሚሉ ተጨማሪ ትርጓሜዎች አሉት:: ስለዚህ ፈረንጆች አይደክሜ ሠራተኛን ማድነቅ ሲፈልጉ፣ "He was working like the devil." (እንደ ሰይጣን እየሠራ ነው!) በማለት ይናገራሉ:: በጣም በፍጥነት መሮጣቸውን ለመናገርም፣ "We ran like the devil." ይላሉ::[2] ሰይጣን እያርፍም፣ ስመልካም አይደለም እንጂ ትጉ መሆኑ ይታወቃል:: ሲያደባ፣ ሲቶናር፣ ሲሾምቅ፣ አጋጣሚውን ሁሉ ሲጠቀም ነው የሚኖረው:: የቀረው ጥቂት ጊዜ ብቻ እንደሆነ በውቷልና የአሠራር ፍጥነቱንና ዘዴዎቹን ጨምሮ በታላቅ ቁጣ ወደ እኛ መጥቶአል:: እርሱ ጥቂት ጊዜ ቀረው ማለት እኛም ጥቂት ጊዜ ነው የቀረን ማለት ነው፤ ለእርሱ ሲመሽ፣ ለእኛ ግን ሲነጋ!

ስለዚህ ሰይጣን የቀረችውን ቁራጭ ጊዜ አሟጥጦ ለመጠቀም በታላቅ ትጋት ወጥቶአል:: እኛ ደግሞ የቀረችንን ጊዜ አላግባብ እያባከንን እንገኛለን:: "ካመንንበት ጊዜ ይልቅ መዳናችን ዛሬ ወደ እኛ ቀርቧልና" (ሮሜ 13÷11) እኛም በታላቅ ቁጣ ብንነሣ ምናለበት? ምን ይጎዳናል? ጊዜያችንን እንጥፈን የተኛንበት ሁሉ፣ ስለ ቀበርነው መክሊት የጊዜው ባለቤት ሲመጣ እንጠየቅበታለን:: ለሁላችንም ይህ መክሊት በእኩልነት ተሰጥቶናልና ጊዜያችንን ባባከንነው ሁሉ ላይ ፍርድ አለብን:: ታዲያ እንደ እባብ (ሰይጣን) በጊዜ ጉዳይ ልባም መሆን አይሻለንምን?

ለትድስና፣ ለዕውቀት፣ ለአገልግሎትና ሰይጣንን ለመዋጋት በታላቅ ቁጣ እንነሣ! እርሱን ለመዋጋትና የእርሱን መንግሥት ለማፍረስ ከእርሱ መማር የተሻለ አይመስላችሁም?!

ማስታወሻ

[1] ቶማስ ጀፈርስን የአሜሪካ የመጀመሪያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር፣ ሁለተኛው ምክትል ፕሬዘዳንትና ሦስተኛው ፕሬዘዳንት ነበሩ። አሜሪካውያን ከብሪታንያ አገዛዝ ነጻ መሆና ቸውን የገለጹበትንና የራሳቸውን መንግሥት የመሠረቱበትን የነጻነት ዐዋጅ (Declaration of Independence) ካረቀቁት ሰዎች መሐል ዋነኛው ናቸው። ይህ ዐዋጅ ከዓለማችን ታላላቅ ታሪካዊ ሰነዶች መሐል አንዱ ሲሆን፣ ቀጣዮቹን ሦስት መሠረታዊ ሐሳቦች አካትቷል፦

1. እግዚአብሔር ሰዎችን ሁሉ እኩል አድርጐ ፈጥሮአቸዋል። በሕይወት የመኖር፣ የነጻነትና ደስታን የመሻት መብትም ሰጥቷቸዋል።
2. የመንግሥት ዋነኛ ተግባር እነዚህን መብቶች ማስጠበቅ ነው።
3. ሆኖም መንግሥት እነዚህን መብቶች ለመግታት ከሞከረ ሕዝቦቹ ለማመፅና ሌላ አዲስ መንግሥት ለማቋቋም ነጻ ናቸው (Britannica's Concise Pictured Encyclopaedia, Volume 4 1967, p.51)።

[2] Oxford Advanced Laamer's Dictionary, Sixth Edition (Oxford, Oxford University Press, 2000).

ስሜን ዘነጋሁት

አሉላ አባነጋ ከኢትዮጵያ ዋነኛ ጀግኖች አንዱ ናቸው። እኚህ ጀግና ከተለያዩ ጠላቶቻችን ጋር፣ በተለይም ከጣልያን ጋር ሲዋጉ ቢኖሩም፣ ድል ነስተው እንጂ ተሸንፈው አያውቁም። ስለዚህ ባሸነፉ ቁጥር በሹመት ላይ ሹመት እየተጨመረላቸው የአገር ውስጡን ማዕረግ ስለ ጨረሱት ግራ የተጋቡት ዐፄ ዮሐንስ፣ "ቱርክ-ፓሻ" እና "የራሶች ራስ" የሚሉ ሹመቶችን የሰጧቸው አስገራሚ ሰው ነበሩ።[1] ሆኖም ሞት አይቀርምና አሉላ አባነጋ ሲሞቱ፣ በፊት ያስተዳድሩት የነበረውን የአስመራ ከተማ ጣልያን ተንደርድሮ ያዘ፤ መኖሪያ ቤታቸው እንኳ አል ቀረውም - አሉላ ሞተዋላ! አሳቸው በሕይወት እያሉ ስማቸው ሲነሣ እንኳ በፍርሀት መግቢያ መውጫ ያጣ የነበረው የጣልያን ጀኔራልም ዛሬ በገዛ ቤታቸው እየኖረ ከተማዪቱን ያስተዳድር ጀመር።

ይህም አልበቃ ብሎት፣ በአሉላ ላይ ከነበረው ጥላቻ የተነሣ ውሻ ውን "አሉላ" ብሎ ሰየመ። የጣልያኑ ጀኔራል አገልጋይ የነበሩት አንድ የሐማሴን ተወላጅ ሽማግሌም የአሉላ ስም ነጋ ጠባ በዚህ ውሻ ምክንያት መለደቡ ስላንገበገባቸው፣ ውሻውን ገድለው የጀግናውን የአሉላን ስም ለማሳረፍ አሰቡ። ስለዚህ አንድ ቀን ውሻው ተኝቶ ሳለ በመጥረቢያ ብለው ገላገሉት። ጠዋት ጥልያኑ ተነሥቶ "አሉላ" እያለ ደጋግሞ ቢጣራ መልስ በማጣቱ ፍለጋ ማካሄድ ጀመረ። ያኔ ውሻው ሞቶ ስላገ ኘው "ገደልከው አይደል?" ብሎ ሽማግሌው ላይ ጮኸ (ድሮም ጥልያን መጮኽ ይወድ የለ?)። እሳቸውም፣ "ኧረ! ጌታዬ እኔ አይደለሁም! ምና ልባት ስሙ ከብዶት ሞቶ ይሆናል እንጂ" ማለታቸውን እንሰብቤያለሁ።

እስቲ አስቀድመን ስለ ስም እናውራ። ስም በማንነት ላይ ተጽ ዕኖ እንዳለው የተለያዩ የሥነ-አእምሮ ምሁራን ያስረዳሉ። ይህንን ሐሳብ መጽሐፍ ቅዱስም ያጠናክርልናል። እግዚአብሔር የሰዎችን ማንነት ሲቀ ይር ከስም ለውጥ የሚጀምረው ለዚህ ነው። አሲያማ አብራምን በአብር ሃም፣ ሦራን በሣራ፣ ያዕቆብን በእስራኤል፣ ስምዖንን በኬፋ (ጴጥሮስ) መቀየር ለምን አስፈለገ? ሳውልም ጳውሎስ ባልሆነ!

ስም ሲቀየር ማንነት (ስብዕና) የሚለወጥበት ዕድል አለ። የሥነ ልቡና ችግር የነበረበት አንድ ሰው ስሙን እንዲለውጥ ከሥነ አእምሮ ጠቢባን በተሰጠው ምክር ስሙን ሲቀይር፣ ከነበረበት ችግር ነጻ መውጣ ቱን ከአንድ የባሕር ማዶ መጽሔት ካነበብኩ በኋላ ነው ስለዚህ ጉዳይ ማሰብ የጀመርኩት። እዚሁ አጠገቤም ትምህርት አልዘልቅ እያለው የተ ቸገረ ታናሽ ወንድሜ፣ "ስሜ ተጽዕኖ አምጥቶብኛል" ብሎ በማሰቡ

ስሙን ቀይሮ እንደገና ትምህርት በጀመረበት የመጀመሪያ ዓመት ጥይት ተማሪ ሆኖ ዓመቱን ሙሉ ከክፍሉ አንደኛ ወጥቷል። ይህ አሳማኝ ማስረጃ ሊሆን ይችላል፤ ቢያንስ ለእኔ!

ታሪካቸውን በመጽሐፍ ቅዱስ የምናነብላቸው እስራኤላውያን ለልጆቻቸው ትርጉም ያለው ስም ሲያወጡ የነበሩት ለዚህ ይመስለኛል። እስቲ አቢጋይ ስለ ባሏ ናባል ለዳዊት የተናገረችውን በምሳሌነት እንይ። "በዚህ ምናምንቴ ሰው በናባል ላይ ጌታዬ ልቡን እንዳይጥል እለምናለሁ፤ እንደ ስሙ እንዲሁ እርሱ ነው፤ ስሙ ናባል ነው። ስንፍናም አብሮት አለ" (1ሳሙ. 25÷25)። ናባል ማለት "ቂል (ሞኝ)" ማለት ነው።[2] ምን ዐይነት አባት ነው ለልጁ እንዲህ ዐይነት ስም የሚያወጣው?

ሌላው የሚገርመኝ ካሌብ የሚለው ስም ነው። ካሌብ በዕብራይስጥ ውሻ ማለት ነው [3] (ትግርኛውን "ከልቢ" ካወቃችሁ ይበቃችኋል)። አንድን በዚሁ ስም የሚጠራ አገልጋይ ስለ ስሙ ትርጓሜ ሳነጋግረው፤ "በየመንደሩ የሚልከሰከሰውን ሳይሆን፤ ቀበሮን የሳሉን ውሻ ማለት ነው" ብሎኛል። ነገሩ ቢያስቀኝም ራስን የማስከበር (የማጽናናት) ጥበቡን አደንቂያለሁ። በቅርቡ ደግሞ አንድ ስብከት ላይ ይህ ስም ከውሻ ታማኝነት ጋር ተያይዞ ሲነገር ሰማሁ። የውሻን ታማኝነት የሚያውቅ ያውቀዋል። አሳዳሪያቸው ቢሞትም ከተቀበር መልስ ወደ ቤት መመለስን ጠልተው ጌታቸው መቃብር ላይ በረሃብ ስለ ሞቱ ውሾች ብዙ ተነግሯል፤ ሞት እንኳ ከጌታቸው አልለያቸውም! ከቤቱ በወጣ በዐሥር ዓመት ገደማ ወደ ቤቱ ሲመለስ፤ ሰው ሁሉ ሲረሳው ውሻው ብቻ ለላስ ታብሰው ሰውም ሰምቼያለሁ። ስለ ውሻ ታማኝነት ዘርዝሬ መጨረስ አልችልም። ታዲያ ካሌብ መጀመሪያ ከኢያሱ ጋር ለስለላ በተላከበት ጊዜና ከአርባ አምስት ዓመታት በኋላ የነበረው ጽናትና ታማኝነት ሲታይ (ኢያሱ 14÷9-12) ታማኝነት በ"ከልቢ" ቢመሰል ስህተት ይሆንን?

ሆኖም ሰው ሁሉ እንደ ስሙ ይሆናል ማለት አይደለም። ሰላም የሚል ስም ያላቸው ሰዎች ሁሉ ሰላማዊ ላይሆኑ ይችላሉ (ለእኅቴ እንዳትነግሩብኝ!)። የያዕቆብ ተወዳጅ ሚስት ራሔል ከገጠማት ብርቱ ምጥ የተነሣ ለመሞት እያጣጣረች ልጅዋን "ቤንኦኒ" ብላ ሰየመችው፤ "የመከራዬ ልጅ" ማለት ነው። አባቱ ግን በዚህ ስም ስላልተስማማ "ብንያም" አለው፤ "የቀኝ ልጅ" ማለት ነው (ዘፍ. 35÷16-18)። የሚገርመው ግን በእስራኤል ታሪክ ውስጥ ብንያማውያን ወንጭፈኞች የሚታወቁት በግራኝነታቸው መሆኑ ነው (መሳ. 20÷15-16፤ 3÷15)።

እንደ ስማቸው ላልሆኑ ሰዎች ማኅበረሰቡ የአሁኑን ማንነታቸውን የሚገልጽ ቅጽል ስም ይሰጣቸዋል። ስለዚህ አብዛኛውን ጊዜ ቅጽል ስም የሰውን ትክክለኛ ባሕርይ ገላጭ ሆኖ ይገኛል። ስምን የሚመለከት አንድ ወግ ትዝ አለኝ። ልጁ ስሙ "ለማ" ይባላል። አንድ አመል ደግሞ አለበት። ለሁሉ ነገር ጓደኞቹን፤ "አባካችሁ ይህንን ስጡኝ፤ ያንን አበድ

ሩኝ" እያለ መለመን ይወዳል። ስለዚህ ጓደኞቹ ስልችት አሉት። እናም አንዱን ጓደኛውን የሆነ ነገር ሲለምነው ጓደኛው ይናደድና "ቤተሰቦችህ ስም ሲያወጡ አንድ ፊደል አስቀርተውብሃል። 'ለማ' ሳይሆን፤ 'ለማኝ' ነው መባል የነበረብህ!" አለው አሉ።

ስለ እያንዳንዳችን የግል ስም ከማውራት ይልቅ የሁላችንም መጠሪያ ስለሆነ አንድ የወል ስም ላወራ እፈልጋለሁ - ስለ ክርስቲያን። ስም የሚወጣው ከተግባርና ከባሕርይ ቀድሞ መሆኑ የተለመደ ነው። ይህ "ክርስቲያን" የሚለው ስም ግን ለመጀመሪያዎቹ አማኞች የተሰጠው ማንነታቸው በደንብ ተበጥሮ ከታየ በኋላ ነው (ያውም ግምገማው የተካሄደው በማያምኑ ሰዎች ነው)። ስለዚህ ትክክለኛ ማንነትን የሚጠቁም ስም መሆኑን መናገር ይቻላል። ትርጉሙ ደግሞ የክርስቶስ ተከታይ ማለት ይመስለኛል። ሌሎችንም ስሞች እዚሁ ጋር ማንሣት ይቻላል - አገልጋይ የሚለው አንዱ ነው። የበለጠ ጠበብ እናድርገው ካልን መጋቢ፤ ዘማሪ፤ ሰባኪ እያልን መዘርዘር እንችላለን። እነዚህን ስሞች፤ በተለይም "ክርስቲያን" የሚለውን ሰናነሣ ክርስቶስን መምሰል፤ ታማኝነት፤ ቅድስና፤ ንጽሕናና መልካምነት የዚህ ስም መገለጫዎች እንደሆኑ መናገር አይጠበቅብኝም። እየሆንን ያለነው እንደ ስማችን ነው? የሚለውን ጥያቄ ግን ሳልጠይቅ ማለፍ የምችል አይመስለኝም። እውነት እንደ ስማችን ነን?

ጭራሹኑ እንደ ብንያም ወንጭፈኞች በግራኝነታችን መታወቅ መጀመራችን ያሳዝናል። እያንዳንዱን ለመዘርዘር ጊዜና ቦታ ቢወስነኝም በጥቂት ነገሮች ላይ "ክርስቲያኖችን" ጥቂት ነገር ማለት እፈልጋለሁ። ክርስቲያን በመልካምነቱ እንጂ በክፋቱ መታወቅ አልነበረበትም። ሰውዬው፤ "ብሳና ይበሰብሳል እንዴ?" ተብሎ ሲጠየቅ፤ "አዬ ጉድ! ሰዐቴ ሁሉ መበስበስን ያስተማረው ማን ሆነና!" ብሎ መለሰ አሉ። "ክርስቲያን ክፋትን ያውቃል ወይ?" ተብሎ የተጠየቀ ሰው፤ በመካከላችን የሚፈጸመውን ክፉ ነገር ካጤነ፤ "እንዲያውም ሰው ክፉ ነገርን የሚማረው ከክርስቲያኖች ከሆነስ?" በማለት እንዳይመልስ እሠጋለሁ።

ወንድም ወንድሙን ጠልፎ ለመጣል ያደባል፤ አንዱ በሌላኛው ላይ ይሸምቃል። የየሰዉ ጥረት የወደቀው ተነሥቶ እንዲቆም ሳይሆን በዚያው እንዲቀር ይመስላል። ልባቸው ክፉ እያሰበ፤ ስትገናኙ ሰውነታችሁ እስኪያጥ እየወዘወዙ ሰላምታ የሚሰጧችሁ ጥቂት አይደሉም። ድሮ ድሮ፤ "እስቲ እንደ ጴንጤዎቹ ሰላም በለኝ" የሚሉና የትክክሻ ሰላምታችንን እንኳ የሚመኙ እንደነበሩ አስታውሳለሁ። ዛሬ ግን ክርስቲያኖች ዘንድ ከሚታየው ሸንገላ የተነሣ ሰላምታ የሚጠሉ ሰዎች ከእኛው መሐል ብቅ እያሉ ነው። በክፋት ሲቅነት ካለ፤ ተወዳዳሪ የሌላቸው እንዳንድ ሲቆች ከመካከላችን ብቅ እንዳይሉ እሠጋለሁ። በተለይ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ሲታዩ "ተልዕኳቸው የማዳን ነው ወይስ የመግደል?"

የሚል ጥያቄ ሊፈጠርባችሁ ይችላል። ይህ እስከ መቼ እንደሚቀጥል ባላውቅም አንድ ቀን ከልካዩ እንደሚመጣ ግን ቅንጣት አልጠራጠርም።

የወሬ ችግርም አለ። ለወሬ የሚጣደፍ ክርስቲያን የበዛው፣ ዘመኑ የመረጃ መሆኑ ገብቶት ይሆን? እያልኩ አንዳንዴ እደነቃለሁ። እንዲህ ከሆነ አገራችን ታድላለች ማለት አይደል? ይህን ጉዳይ መሪና ተመሪ ሳይባል ሁሉም ተጠምዶበታል። ቤተ ክርስቲያን የምዕመናንና የእግዚአብሔርን ጉዳይ በሚመለከት ብዙ ኀላፊነት እንዳለባት ለሁሉም ግልጽ ነው። ስለዚህም የቤተ ክርስቲያን መሪዎች የደከመውን ያቀናሉ፤ ይገሥጻሉ፤ ይመክራሉ። ካባሰም እንደ አስፈላጊነቱ ጥፋተኛን ይቀጣሉ። ሆኖም እግዚአብሔር የተጣለ ሰው ፈጽሞ እንዳይጠፋ በምክሩ የሚያስብ እንጂ የነፍስን ጥፋት የማይወድ በመሆኑ፣ ቅጣቱ ሰዎችን የማቅኛ መሆን አለበት። ምሕረት ማድረግም ከመሪዎች ይጠበቃል።

በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን የዚያ ጥፋት የፈጸመ ሰው ድካም (ውድቀት) በምስጢር ሊጠበቅለት ግድ ነው። እንዲያውም የደከመ ሰውን ምስጢር ለመሸከም የግድ መንፈሳዊ መሆን አይጠበቅም፤ ማንም ሊያደርገው ይችላል። ዛሬ ዛሬ ግን የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ቀን ተቀምጠው እርምጃ የወሰዱበትን ሰው ኀጢአት ማታ ቤታቸው ገብተው ለሚስቶቻቸው ሳይነግሩ አንድ ቀን አያድሩም። ሚስቶችም ነግቶ ወሬውን ለሌሎች ጓደኞቻቸውና ለልጆቻቸው ካላስተላለፉ ሆዳቸውን የሚቆርጣቸው ይመስለኛል። በዚህ መልኩ የአንድን ቅጣት ላይ ያለ አገልጋይ ኀጢአት በሁለት ቀን ውስጥ ከተማው ሁሉ ሰምቶት ያርፋል። ይህ ምንድን ነው የሚባለው? አንድ በጣም እንዲወራላችሁ የምትፈልጉት ነገር ካለና የወሬው ፍጥነት ካላረካችሁ ለአንድ አገልጋይ ንገሩት። አገልጋይ መድረክን መጠቀም ይችላል፤ ብዙ ሰዎችንም ያውቃል። ቤተ ክርስቲያን ውስጥ "ለወሬ የተቀቡ" አሉ፤ "ማን ቀባቸው?" ነው ጥያቄው እንጂ!

የመጨረሻው ሐሳቤ ደግሞ የገንዘብ ፍቅር ነው። በዚህች በፍራንኳ ነገር ነጻ ሰው ማግኘት የሚቸግር ይመስለኛል። ጠቢቡ ሰሎሞን፣ "ሁሉም ለገንዘብ ይገዛል" ብሏል (መክ. 10፥19)። ቢሆንም ከዚህ ሁሉ ወፈ ለማይ አገልጋይ መሐል ጥቂት ስንዴ እንደማይታጣ አይጠፋኝም። በየዘመናቱ ሁሉ እንደሚሆነው አካሄዳቸውን ከእግዚአብሔር ጋር ያደረጉ ሰዎች ዛሬም አሉ። ጉልበታቸው ለገንዘብ ያልተንበረከከ፣ ከእሳት ያመለጡ ትንታጐችን ጥቂት ቢሆኑም እኔም ዐውቃለሁ። ስለ እነዚህ ትሩፋን ስሙ ይባረክ! በርካታ አገልጋዮች ግን አንድ ወዳጄ እንዳለው፣ በመስቀል ፋንታ ብር አውጥቶ የሚያሳልም ቄስ ቢገኝ በትክክል የሚሳለሙ ዐይነቶች ናቸው። ታዲያ ሰዎች ገንዘብ ለተባለ ለዚህ "ጌታ" እየተገዙ እግዚአብሔርን ለማገልገል የሚሞክሩት፣ ለሁለት ጌቶች መገዛት የማይቻል መሆኑን ባለመረዳት ይሆን?

የአገልጋዮች ጥያቄ ዛሬን ማደር ከሆነ ከራርሟል። የዘምሮ አደሮች እና የሰብኮ አደሮች መብዛትም ምክንያት ይኸው ነው። አገልጋይና

ካድሬ መለየት አዳጋች የሆነበት ሰበብም ከዚህ አይዘልም። ዘመኑን በሚገባ ሳለተዋለው በክፋት፣ በወሬና ገንዘብን በመውደድ የሚስተካከለን ያለ አይመስልም። ጠላት በወንድማማቾች መሐል ጠብ ለመዝራት ቢፈልግ "ብቁ" ሰዎችን የሚያገኘው ከእኛው መሐል ነው! እውነትን አለመናገር፣ ለባልንጀራ ምሎ መክዳትም ልዩ ምልክት እየሆነ ነው - የዘመናችን "አገልጋዮች"። መቼም እግዚአብሔርን ያየው ማንም የለምና አገልጋዮችን አይተን ስለ እርሱ የተሳሳተ ግንዛቤ ቢኖረን ተጠያቂ ማነው? ሕይወታቸው እግዚአብሔርን የሚሰብክና አርአያ የሚሆኑን አገልጋዮችን ለማግኘት እንደ ዲዮጋን በጠራራ ፀሓይ ፋኖስ ይዘን ለመዞር ሳንገደድ አንቀርም።[4] ለመሆኑ በሰውም ድርቅ ተመትተናል እንዴ?

"'ጌታ ሆይ፤ ጌታ ሆይ፤ በስምህ ትንቢት አልተናገርንምን? ... አጋንንት አላወጣንምን? ... ታምራት አላደረግንምን?' ይሉኛል። የዚያን ጊዜም 'ከቶ አላወቅኋችሁም፤ እናንተ ዐመፀኞች ከእኔ ራቁ' ብዬ እመሰክርባቸዋለሁ" ብሎ ጌታ መናገሩ ለብዙ ዘመን ትንሽ ግር የሚለኝ ጥቅስ ነበር (ማቴ. 7፥22-23)። አሁን ግን ለእነዚህ ስማቸው ለከበዳቸው አገልጋዮች ዕድሜና ጤና ከእንጀራ ጋር ይስጥልኝ እንጂ የገባኝ ይመስለኛል።

በጀግናው አሉላ ታሪክ የጀመርኩትን ጽሑፍ በሌላ ጀግና ልጨርስ። ታላቁ እስክንድር ገና በወጣትነቱ ዓለምን እንዳንቀጠቀጠ ይታወቃል። ይህ የመቄዶንያ ንጉሥ የፋርስን ጦር እያርበደበደ ወደ መካከለኛው ምሥራቅ ሲገሰግስ ኢየሩሳሌም አካባቢ ከባድ ውጊያ ገጥሞት አንዳንድ ወታደሮቹም ለመሸሽ ሞክረው ነበር። ታዲያ አንድ ቀን አንድ ሲሸሽ የተያዘ የግሪክ ወታደር ታላቁ እስክንድር ፊት ተከሰሰ ቀረበ። ከዚያም የእርሱ ወታደር ሆኖ ፈሪ መሆኑ አስገርሞት፣ "ለመሆኑ ስምህ ማን ይባላል?" ይለዋል። ወታደሩም "እስክንድር" ብሎ መለሰለት - ለካ ሞክሼው ነበር! ከዚያ ታላቁ እስክንድር በቁጣ እንዲህ ብሎ ተናገረው፤ "ታዲያ ይህን ስም ይዘህ ትሸሻለህ? በል፤ ወይ ወደ ጦርነቱ ተመልሰህ በጀግንነት ተዋጋ፤ አሊያ ግን ስምህን ቀይር!"[5]

የእኛም ምርጫ ይኸው ነው። እንደ ስማችን መሆን፤ ወይም ይህንን ታላቅ ስም መቀየር! አቤቱ የእኔስ ስም ማን ይሆን?

<u>ማስታወሻ</u>

1. ማሞ ውድነህ፤ *አሉላ አባነጋ* (አዲስ አበባ፤ ኩራዝ አሳታሚ ድርጅት፤ 1979) ገጽ 75።
2. *Harper's Bible Dictionary* (New York, Harper & Brothers, 1952).
3. *ዝኒ ከማሁ*።
4. ዲዮጋን ከክርስቶስ ልደት በፊት 412-323 የኖረ ግሪካዊ ፈላስፋ ነው። አንድ ወቅት በአቴንስ ጎዳናዎች ላይ በቀን ብርሃን ፋኖስ ለኩሶ ይዞር እንደነበር ይነገራል። ይህን ለምን እንደሚያደርግ ሲጠየቅ፣ "ታማኝ (እውነተኛ) ሰው እየፈለግሁ ነው" ብሎ መልሷል (Britannica's Concise Pictured Encyclopaedia, Volume 4 1967, p.119)።
5. *አዲስ ነገር ጋዜጣ፤ መስፍን አሳታሚ፤ ሚያዝያ 11 ቀን 2000 ዓ.ም ዕትም፤ ገጽ 14።*

ቤተ ክርስቲያን ወይስ ጠጉር ቤት?

አንድ ከወደ አውሮፓ የመጣ የቪዲዮ ካሴት እያየሁ ነው፡፡ በተስዩ. ሰባኪው ከማክበራቸው የአበሻ አገልጋዮች አንዱ በመሆኑ ስብከቱ እስኪጀመር ቸኩያለሁ፣ ሆኖም ሁሉንም ነገር ማየት በመፈለጌ ወደ ፊት ላሳልፈው አልወደድኩም፡፡ አምልኮ መሪው ያስዘምራል፣ ያስፎክራል፣ "አጨብጭቡ፣ አሽብሽቡ" ያላል፡፡ ጉባኤው ተዳክሞ አልታዘዝ አሰው መስለኝ ድንገት፣ "እጅ ለሌላቸው በኋላ እንጸልያለን፣ እጅ ያላችሁ ሁሉ ግን አሁን አጨብጭቡ" የሚል ቀጭን ትእዛዝ አስተላለፈ፡፡ "ተፈጸመ" የሚል ጽሑፍ እስከሚገኘመኝ ድረስ ቪዲዮ ካሴቱን አይቼዋለሁ፣ እጅ ለሌላቸው ግን አልተጸለየም፡፡

እስቲ ስለ እስራኤላውያን የምድረ በዳ መኖሪያ እንነጋገር፡፡ በዚያ ምድረ በዳ እያንዳንዱ እስራኤላዊ ቤተሰብ የየራሱ ድንኳን እንደነበረው ይታሰባል፡፡ በእነዚህ ድንኳኖች ውስጥ ሰዎች የፈለጉትን ማድረግ ይችላሉ፡፡ ይበላሉ፣ ይጠጣሉ፣ ይላፋሉ፣ ከጣሪያ በላይ ይሥቃሉ፣ ይነታረካሉ፣ ካሻቸው ፍቅር ይሠራሉ - የወደዱትን ሁሉ ለመፈጸም በድንኳናቸው ነጻ ናቸው፡፡ እዚያው አካባቢ ደግሞ የመገናኛው ድንኳን የተባለ ሌላ ለየት ያለ ድንኳን ይገኛል፡፡ እዚያ ድንኳን ውስጥ ሰዎች በራሳቸው ድንኳን እንደ ለመዱት እንደ ልብ መውጣትና መግባት፣ እንዳሻቸው መናገር አይችሉም - ያስቀስፋል! ሊቀ ካህናቱ እንኳ ዋስትና አልነበረውም፡፡ ስለዚህ እስራኤላውያን ግድ ሲሆንባቸው ብቻ ነው ወደዚያ ድንኳን የሚሄዱት፡፡ ከዚህ ውጭ እግር ጥሏቸው በዚያ አካባቢ የሚያልፉ ከሆነ ግን፣ "የዛሬን አውጣኝ" በማለት መጸለያቸው አይቀርም፡፡

የመገናኛው ድንኳንና የዛሬዪቱ ቤተ ክርስቲያን ልዩነት ግልጽ ነው፡፡ ያ ድንኳን የቤተ ክርስቲያን ምሳሌ ላይሆን ይችላል፡፡ ሆኖም በእግዚአብሔር መገለጫ ስፍራነታቸው ተመሳሳይ ናቸው፡፡ በእርግጥ እግዚአብሔር በሁሉ ስፍራ መገኘት ይችላል - በምድርና በባሕር፣ ጠንቋይ ቤት እና ኀጢአት የምንሠራበት ቦታም መገኘት ይችላል፡፡ በሁሉ ስፍራ ግን ራሱን አይገልጥም! ያኔ በዋነኝነት በመገናኛው ድንኳን ይገለጥ ነበር፡፡ ዛሬም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ራሱን ይገልጣል፡፡ ስለዚህ በእግዚአብሔር መገለጫነት ሁለቱ ቦታዎች ይመሳሰላሉ፡፡

እናም ያኔ እግዚአብሔር በሚገለጥበት ስፍራ ሰዎች ለንግግራቸው ከፍተኛ ጥንቃቄ ያደርጉ ነበር፡፡ እግዚአብሔር በሚገለጥበት ቦታ እንደ ፈለጉ መናገር አይቻልም፡፡ የተለያዩ ሰዎች እንደ ልባቸው የሚናገሩባቸው የተለያዩ ስፍራዎች አሏቸው፡፡ ለአንዳንዶች እንደ ልብ መናገሪያ ስፍራቸው ጠጉር ቤት ነው፡፡ ደግሞም እውነት ነው፣ እዚያ ብዙ ጉድ ሲወራ ትሰማላችሁ፡፡ ለሌሎች ደግሞ ኳስ ሜዳ (ስቴዲዮም) ነው፡፡ እዚያ

ትንሹ ትልቁን ይሰድባል፣ ትልቁም ከእርሱ የማይጠበቅ ንግግርና ድርጊት ያሳያል፡፡ የእግዚአብሔር ቤት ግን ካምቦሎጆ አይደለምና ሰዎች እዚህ ለሚናገሩት ለእያንዳንዱ ቃል ተገቢውን ጥንቃቄ ማድረግ ይጠበቅባቸዋል፡፡ ከጥቂት ጊዜያት በፊት አንድ የሕክምና ባለሙያ ለአገልግሎት በቆሙበት የቤተ ክርስቲያን መድረክ ላይ የአንድን ሰው ስም እየጠሩ፣ የሚያውቁትን አስጸያፊ ስድብ ሁሉ ሲለጥፉበት ቆዩ፡፡ ታዲያ ተላድበው ሲጨርሱ ምን እንዳሉ ታውቃላችሁ? "እንደ ዛሬም አገልግዬ አላውቅ!" ነበር ያሉት፡፡ እንኳን በእግዚአብሔር ልጅ ደም የተዋጀን ትሑት ሰው ይቅርና ሌላስ ቦታ መሳደብ ተፈቅዶልናል? ይህስ አገልግሎት ነው የሚባለው? ታዲያ እኚህ የሕክምና ባለሙያ መተፋት እንደሚያስነውር የሚነግራቸው አያስፈልጋቸውም ትላላችሁ?

አንዳንድ አገልጋዮች ለእግዚአብሔር ሥራ ገንዘብ ስለ መስጠት መናገር ሲፈልጉ፣ "እግዚአብሔር ላይ ጉራጌ አትሁኑበት" የሚል ተራ ንግግር ይናገራሉ፡፡ ይህ አባባል የተነገረው በኮሜዲያን፣ በታውም ብሔራዊ ቲአትር ቢሆን ኖሮ ምናልባት ከልቤ እሥቅ ነበር፣ በእግዚአብሔር መድረክ ላይ ሲሆን ግን ያመኛል፡፡ ቤተ ክርስቲያን፣ ሰዎች ያልተገባ ንግግር እንደ ልብ መናገር የማይችሉባት ቦታ ናት፡፡ ዛሬ ግን ሰዎች ጭራሽ የተገላቢጦሽ እንደበታቸው እንዳመጣላቸው የሚናገሩበት ስፍራ የቤተ ክርስቲያን መድረክ ነው፡፡ አምልኮ መሪው እንደ ፈለገ ይናገራል፣ ሰባኪውም እንዳሻው ይናገራል፡፡ ከፕሮግራም መሪዎች ዕውቀት የጐደለው የግዴለሽነት ንግግር የተነሣ ቤተ ክርስቲያን መሄድ ጭንቅ የሆነባቸው ሰዎች ዐውቃለሁ፡፡ አስተውለው የሚናገሩ ቢሆን መልካም! እንዲህ እንደምናየው ተናግረው የሚያስቡ ከሆነ ግን ችግር ነው፡፡ ... ግን ለምን? እኔ አራት ምክንያቶች ታይተውኛል፡፡

<u>አለማወቅን አለማወቅ</u>

ዐረቦች ሰዎችን በአራት ጎራ ይከፍሏቸዋል፡፡ "አንደኛው አላዋቂ እና አለማወቁንም የማያውቅ ነው፣ ይህ ጅል ነውና ራቀው፡፡ ሁለተኛው አላዋቂ ቢሆንም አለማወቁን ያውቃል፣ ትሑት ነውና አስተምረው፡፡ ሦስተኛው ያውቃል፣ ማወቁን ግን አያውቅም፣ ተኝቷልና ቀስቅሰው፡፡ አራተኛው ያውቃል፣ ማወቁንም ያውቃል፣ ብልኅ ነውና ተከተለው፡፡" ይላሉ፣ አባባሉ ተመችቶኛል፡፡ ሰው አለማወቁን ካላወቀ ያንኑ "የሚያውቀውን" ለማስተማር መነሣቱ አይቀርም፡፡ አለማወቁን ስለማያውቅ ከሌሎች ለመማርም አይፈልግም፡፡ "ካንሰርና አልሰር አንድ ነው" ብሎ የሚከራከር አለማወቁን የማያውቅ ሰው አላጋጠማችሁም?

"አንድ ጊዜ እስራኤላውያን ከፊት በቀይ ባሕር፣ ከኋላ በፈርዖን ጦር ተሰንገው ሙሴ ወደ እግዚአብሔር ሲጮኽ እግዚአብሔር፣ 'ለምን ትጮኽብኛለህ?' አለው" እያለ አንዱ ሰባኪ ይሰብካል (ዘፀ. 14፥15)፡፡ ከዚያም ከስብከቱ ይልቅ የማልረሳው፣ "አማርኛው በደንብ አይገልጠውም፡፡

እንግሊዝኛው፣ ‘ሻራፕ’ (shut up) ነው የሚለው” ብሎ መናገሩን ነው። ይህ ሰው እንግሊዝኛ መጽሐፍ ቅዱስ በተቀመጠበት አካባቢ ሳለ ማለፉ ከራሱ ንግግር በላይ ነጋሪ አላስፈለገኝም። የትኛውም የእንግሊዝኛ መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ አይልማ! ስለዚህ በሌላ ጊዜ ተናጋሪው ገና የአን ደኛ ደረጃ ትምህርቱን እንኳ ያላጋመሰ መሆኑን ሳውቅ አልተገረምኩም።

ንግግር ዕውቀትን መግለጫ እንጂ አለማወቅን መሸፈኛ መሆን የለበትም። በኢትዮጵያ ብቸኛው የሥነ ከዋክብት ተመራማሪ የሆኑት ዶክተር ለገሰ ወትሮ፣ “የቤተ ክርስቲያንን መድረክ የያዙ ሰዎች ስለ ከዋ ክብት፣ ጨረቃና ፀሐይ ሲያወሩ የሚናገሩት ነገር ትክክል ባለመሆኑ፣ በማፈር ዐንገቴን አቀረቅራለሁ!” ብለዋል። [1] ሰው እንዴት ስለማያው ቀው ነገር ያወራል? ብቻ ሌላ ባለሞያ አለመኖሩ በጀን! ቀለል ያሉና ሁሉም ሰው ሊገነዘባቸው የሚችላቸውን ምሳሌዎች እንደ ክርስቶስ ቢጠ ቀሙ ማን ይሞታል!? በቤተ ክርስቲያን መድረክ ላይ የሚቆሙ ሁሉ፣ በደንብ ስለማያውቁትና እርግጠኛ ስላልሆኑበት ነገር በፍጹም መናገር የለ ባቸውም። እኛ ስንናገር ሰዎች ቁጭ ብለው በዝምታ የሚያዳምጡን እግ ዚአብሔርን ወክለን በመቆማችን እንጂ ከእነርሱ የተሻልን ዐዋቂዎች ስለ ሆንን አይደለም። ከእኛ አጅግ የተሻሉ ዐዋቂና በሳል ሰዎች ጉባኤው ውስጥ ሊኖሩ ይችላሉ። ስለዚህ ተመዝኖ ቀልሎ ከመገኘት የማያውቁ ትን ነገር “አላውቅም” ማለት ወይም በዝምታ ማለፍ ብስለት ነው። “ለነፍ ዝም ቢል ጠቢብ ሆኖ ይቆጠራል፤ ከንፈሩንም የሚቆልፍ ‘ባለ አእምሮ ነው’ ይባላል” (ምሳ. 17÷28)።

አንዱ፣ “መጽሐፍ ቅዱስ ‘አንደ እግዚአብሔር ዐይነት እምነት ይኑራችሁ’ ይላል” ሲባል ለማሁና እግዚአብሔር እምነት ያለው መሆኑ አስገርሞኝ፣ “ለመሆኑ የቱ ጋ ነው የተጻፈው?” ብዬ ጠየቅሁ። ጥቅሱን ነገሩኝ፤ ግን እንደ እርሱ አይልም። ይህን ጊዜ ጥቅሱ እንግሊዝኛው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ መኖሩን አስረዱኝ፤ በርካታ እንግሊዝኛ ትርጉሞ ችን አገላበጥሁና እንደሌለ ነገርኳቸው። “ግሪክኛው ላይ ነው” አሉኝ። ግሪክኛ የሚችሉትን ጠየቅሁ፤ እዚያም አልተገኘም። እንዲህ አጥብቆ መረጃ ፈላጊ በመሆኔ በ“እ-አማኒነት” ልፈረጅ እችላለሁ። አሁንም መና ገር የምፈልገው ግን ሰዎች ስለማያውቁትና እርግጠኛ ስላልሆኑበት ነገር እንዳይናገሩ ነው!

በተለይ ለእያንዳንዱ ቀላል ነገር ሳይቀር፣ “አማርኛው በደንብ አይገልጠውም” ማለት የሚያዘወትሩ ሰባኪዎች እነዚህን ቋንቋዎች የማ ያውቁ በርካታ ሰዎች ጉባኤው ውስጥ ሊገኙ ስለሚችሉ ለእነርሱ የመጠ ንቀቅ ኀላፊነት አለባቸው። አማርኛ ተናጋሪ በበዛበት ጉባኤ እንግሊዝኛ ማንበልበል የሚያስገኘው ስውር ግብ ይኖረው ይሆን?

አንድ “ዓለም አቀፍ” ሚኒስትሪ ያለው ወንድም እየሰበከ ነው። በዚያን ወቅት ኮሪያ ስለነበረችበት የኢኮኖሚ ቀውስ መናገር ጀመረ።

ደቡብ ኮሪያ የእነ ፓስተር ያንግ ቾ አገር በመሆኗ ልንጸልይላቸው እንደ ሚገባን አሳሰበ። እናም ዓለም እንዲህ በኢኮኖሚ ጭንቅ ስትወጣጠር፣ “tha antichriat ‘እኔ መፍትሔ አለኝ’ ብሎ ይመጣል” ብሎ ገና በአግ ባቡ ተናግሮ ሳይጨርስ ጭብጨባውና እልልታው ጉባኤውን ሞላው። ዐይኔንም ሆነ ጆሮዬን ማመን አቃተኝ። ቀና ብዬ አገልጋዩን ሳየው ደንግ ጧል፤ ሆኖም ሊገባኝ ባልቻለ ሁኔታ መሳሳታቸውን ሳይነግራቸውና ሳያ ርማቸው ስብከቱን ቀጠለ። የእርሱንስ ስህተት ማን ይንገረው? በእርሱ እንግሊዝኛ የመናገርና እንግሊዝኛ መናገር ዐቻሉን የማሳወቅ ጥማት የተነሣ እነዚህ ምስኪን አድማጮች “ሐሰተኛው ክርስቶስ ይመጣል” ሲባል እሜን ለማለት ተገደዱ። ታዲያ ሕዝቡ አያሳዝንም?

የሕዝብ ጭብጨባ

የድፍረት ንግግሮችን ጉባኤ ላይ በመናገር ታዋቂነትን ያተረፈ አንድ አገልጋይ በከተማችን ይገኛል። እስቲ አንድ ቀን ስለ ጋብቻ ሲያ ስተምር የተናገረውን ስብከት በአጭሩ ልንገራችሁ፤ “ጥሩ ቤተሰብ የጥሩ ቤተ ክርስቲያን ምሳሌ ነው። ቤተ ክርስቲያን ስትቆሽሽ ክርስቶስ በደሙ አጥቦ ያነጻታል እንጂ አይጸየፋትም። አንዳንድ ባሎች ግን ሚስቶቻቸው የወር አበባ ላይ ሲሆኑ ገሸሽ ያደርጓቸዋል። ስለዚህ ሚስት ሆይ እንዲህ የሚያደርግ ባል ካለሽ የንጽሕና መቀበያውን ጨርቅ (ሞዴስ) አውጥተሽ አፍንጫው ላይ ወርውሪለት” በማለት የገዛ ምዕመኑን መከረ። ጭብ ጨባ ነበር የተከተለው - የሴቶችና የወጣቶች ጭብጨባ።

እንዲህ ዐይነት ጨዋነት የጎደላቸውና የወረዱ ንግግሮች ሲና ገሩ፣ “ምናለ ከመድረክ እየጎተተ የሚያወርዳቸው በተገኘ!” ብላችሁ አት መኙም? በዚህ “አገልግሎት” እግዚአብሔር ይደሰት ይሆን? በጊዜውም ያለጊዜውም ቃሉን ብቻ ብንሰብክ የእግዚአብሔርን ልብ እናሳርፋለን። ግን ለመሆኑ ይህን ያልታረመ “ምክር” ከየት ተምረው ነው ዛሬ ቅዱ ሳንን በየመድረኩ የሚያስተምሩት? ማነው የነገራቸው? ከየትስ ነው ያወ ቁት? የምናውቀውን ነገር ከየት እንዳወቅንና ማን እንደ ነገረን እንጠየቃ ለን። አዳም ዕራቁቱን እንደሆነ ሲናገር እግዚአብሔር “ዕራቁትህን እንደ ሆንህ ማን ነገረህ?” ብሎ አፋጥጦታል (ዘፍ. 3÷11)።

ጭብጨባ ይገድላል። ጉባኤ ማሣቅና ማወራጨት የአገልግሎት ግብ የሚመስላቸውን ሰባኪዎች ይህ ይመለከታቸዋል። ሕዝብን ሊመሩ የሚገባቸው በሕዝብ መመራት የለባቸውም። ሕዝቡ ድንገት ከመ ሬት ተነሥቶ እልልታውን ሊያቀልጠው ይችላል። “አሁን ማስታወቂያ እንናገራለን” ሲባል በአሜንና በእልልታ ስለ ተደበላለቀ ጉባኤ ምን ያህል ታውቃላችሁ? እኔ ዐውቃለሁ።

በዚህ ላይ ደግሞ ከእያንዳንዱ ዐረፍተ ነገር በኋላ፣ “አሜን በል ስልህ! አሜን በዪ እባክሽ!” እያሉ ማጣደፍ እንደ ወግ ተይዟል። በተለይ

አባባሉ ንቀት አዘል መምሰሉ ትንሽ ቅር ያሰኛል። አድማጮች የሰሙትን ነገር ለመመርመር ጊዜ ያስፈልጋቸዋል። በተጨማሪም በውስጣቸው ያለው ቅባት ሁሉን ሊያስተምራቸው ይችላልና (1ዮሐ. 2÷27) ውስጣቸው በእግዚአብሔር መንፈስ ሲዳሰስና የነጠረው ቃል ሲነካቸው አፋቸውን ብትይዟቸውም አሜን ከማለት ልትከለክሉአቸው አትችሉም። ስለዚህ ለአሜን የማጣደፉ ፍጥነት ትንሽ ረገብ ቢል መልካም ይመስለኛል።

ጉባኤ የማስጨብጨብና የማሣቅ አባዜ ገደል እንዳይከትተን ያስፈራል። ግባችን የሰዎች ጭብጨባና ሣቅ አይደለም። እርግጥ ነው ሰባኪ መልእክቱን ዐልፎ ዐልፎ በቀልድ ቢያዋዛውና ጉባኤውን ፈገግ ቢያሰኝ አያስኮንነውም። ሕዝቡ ከዚያ ጉባኤ ሲወጣ ምን ይዞ መውጣት አለበት? የሚለውን ዐቢይ ጥያቄ መዘንጋት ግን የጤና አይደለም። አሊያ ግን፣ “ምን ተሰበከ?” ብላችሁ ስትጠይቁ፣ “እንጃ ነበር! እቤት በሣቅ ጨረሰን እኮ!” ተብሎ ብቻ ቢመልስላችሁ ቁም ነገሩ ምንድን ነው?

“ከእግዚአብሔር ቤት መረቅናችሁ (ባረክናችሁ)” (መዝ. 118÷26) የሚለውን ቃል ሰውዬው ሲሰብኩ፣ ማጂ መረቅ በወጥ ላይ ያለውን ጉልበት ጠቅሰው፣ መረቅ በእንግሊዝኛ "soup" መሆኑን አስደግፈው “እናንተም መረቅ ናችሁ” በማለት ጉባኤውን መረቅ በመረቅ አድርገውት ዋሉ። በዚህ ስብከት የስንቱ የምግብ ፍላጎት እንደተነሣሣና ስንቱ በአፉ ምራቅ እንደ ሞላ ራሳቸው ሰባኪው ያውቃሉ።

ሥነ-ቁፋሮ

ኢየሱስ ከሦስቱ ደቀ መዛሙርት ማለትም ከጴጥሮስ፣ ከዮሐንስ እና ከያዕቆብ ጋር ወደ ተራራ ስለወጣበት ታሪክ ሰባኪው እየተናገረ ነው (ማር. 9÷2)። ኢየሱስ የወጣበት ተራራ የመንፈሳዊ ከፍታ ምሳሌ መሆኑን ደጋግሞ አብራራ። “ብዙዎች፣ ‘ኢየሱስ ወደ ተራራ ወጣ’ በማለት ተራራውን እንደ ማንኛውም ተራራ ያደርጉታል” በማለት እየኮነነ፣ ኢየሱስ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር የወጣው ወደ መንፈሳዊ ከፍታ መሆኑን አስረግጦ ተናገረ። ትንሽ ዝቅ ብላችሁ ስታነብቡ ግን ኢየሱስ ከተራራው መውረዱን ይናገራል። ይህስ ምን ማለት ነው? ኢየሱስ ከመንፈሳዊ ከፍታ ወርዷል ማለት ይሆን?

አንዳንድ አገልጋዮች እንደ ልብ እንዲናገሩ የሚያደርጋቸው ከዚህ በፊት ሌላ ሰው ያልተናገረውን አዲስ መገለጥ ስመናገር ያላቸው ጥማት ነው፤ ‘ሥነ-ቁፋሮ’ ብሎታል አንዱ። “ኢየሱስ ሚካኤል ነበር” የሚለው ስብከት መነሻም ይኸው ይመስለኛል (ይህን ስሰማ፣ “ጳውሎስም ገብርኤል ነበር” ብሎ መስበክ እኔንም አምሮኛ እንደ ነበር ግን አልደብቃችሁም - ሁሉም ለስሙ ነዋ!)።

አንድ ሰሞን ደግሞ፣ “የሳኦልና የዳዊት ልዩነት ሳኦል በብርሌ፣ ዳዊት ደግሞ በቀንድ በተያዘ ዘይት መቀባታቸው ነው” የሚል ስበከ

ፋሽን ሆኖ ነበር። ቀቢው እግዚአብሔር ከሆነ፣ የቅባቱ መያዣ ብርሌም ይሁን ብልቃጥ፣ ቀንድም ይሁን ብርጭቆ ልዩነት አለው እንዴ? ጠገር መሰንጠቅ ምን ያስፈልጋል? እኔ ሲገባኝ ሳኦልና ዳዊት ልዩነታቸው የልብ ልዩነት ነው፤ ዘይቱማ በአፍኝም ቢያዝ ያው ዘይት ነው።

የግድ ከዚህ በፊት ያልተነገረ ነገር ለማግኘት ቁፋሮ ማካሄድ አያስፈልግም፤ ግልጹንና ሁሉም የሚያውቀውን ሐሳብ በመናገርም አፈ-እግዚአብሔር መሆን ይቻላል። አንዲት ሴት ከዚህ በፊት ሰው ያልለበሰውን ልብስ ካልሰፋህልኝ ብላ ወጥራ የያዘችው ልብስ ሰፊ ጆንያ ሰፍቶ ሰጥቷታል። እንዲህ ዐይነት ሥነ ቁፋሮ ስናካሂድ ወደ አደገኛ ስህተት ተዘፍቀን ሌላውንም እናስታለን። ወንጌላችን የተከደነ አይደለም። ስለዚህ በዚህ ዐይነቱ “የመገለጥ ታላቅነት” ጥማት ልንቸገር አይገባም። ከዚህ በፊት ሌላ ሰው የተናገረውም ቢሆን፣ ማሳየት የምንፈልገው ኢየሱስን ብቻ ከሆነ ችግር የለውም። ችግሩ ግን ራስን የማሳየትና ከሌላው በበለጠ ሁኔታ የልዩ መገለጥ ባለቤት መሆንን የማሳወቅ ስውር ፍላጎት ከዚህ ድርጊት ጀርባ መኖሩ ነው። ለሁለት ሺህ ዓመታት የተሰበከውና ወደ ፊትም የሚሰበከው ግን ይኸው አንድ መጽሐፍ ቅዱስ ነው። ጆምበርስ አንድ አይደለች? ግን እስከ ዛሬም እርሷኑ እንሞቃታለን።

ያልተፈተነ ልብስ

ዳዊት ጎልያድን ለመግጠም ሲዘጋጅ ሳኦል የራሱን የጦር ልብስ አልብሶት ነበር። ዳዊት ግን “አልፈተንሁትምና እንዲህ ብዬ መሄድ አልችልም” በማለት ልብሱን እንዳወለቀ ሁላችሁም የምታውቁ ይመስለኛል (1ሳሙ. 17÷38-39)። በሕይወታችን ያልፈተንነውንና ያላረጋገጥነውን ነገር ጉባኤ ላይ ለሌሎች ማስተላለፍ ጠቢብ አያሰኘንም። በተለይ ይህን በሚመለከት መንፈሳዊ ነገር ከፍተኛ ጥንቃቄን ይጠይቃል።

ይህን ሐሳብ ሳነሣ በቅርቡ ወደ ጌታ የሄዱት ዴሪክ ፕሪንስ ትዝ ይሉኛል። እኚህ ብዙ መጻሕፍትን የጻፉትና ከእነዚህም መጻሕፍት መካከል በርከት ያሉት ወደ አማርኛ የተተረጎሙላቸው የእግዚአብሔር ሰው በዚህ ርእስ ጉዳይ ላይ እጅግ ጠንቃቃ ነበሩ። እኚህ ሰው በሕይወታቸው ሳይፈትኑ አንዳችም ነገር ባለማስተላለፍ ይታወቃሉ። “በረከት ወይስ መርገም” የሚለውን መጽሐፍ አንብባችኋል? “የምንኖርበት እምነት” የሚለውንስ? (በዚህ አጋጣሚ እነዚህን መጻሕፍት እንድታነብቡ አጥብቄ አበረታታችኋለሁ።) “በረከትና መርገም - አንዱን ምረጥ” የሚለውን መጽሐፍ እንኳ በራሳቸውና በባለቤታቸው ሕይወት ከፈተኑ በኋላ ነው ይፋ ያደረጉት። ሌሎች መጽሐፎቻቸውም ላይ ይኸው ናቸው። በሕይወታቸው ያላዩትን ነገር አይናገሩም። ዛሬ ግን ሰዎች ያነበቡትን ወይም የሰሙትን ነገር ከሬዲቱን እንኳ ለባለቤቱ ሳይሰጡ ለማስተላለፍ ሲጣደፉ እናያለን፤ ከዘገዩማ ሌላው ይቀድማቸዋል። ሐዋርያው ጳውሎስ ግን ወደ ሰማይ ተወስዶ የሰማውን፣ “ሰውም ሊናገር የማይገባውን፣

የማይነገረውን ቃል” ይፋ ያደረገው ከዐሥራ አራት ዓመታት በኋላ ነው (2ቆሮ. 12÷1-5)። ሰዚያውም ግድ ሆኖበት። እኛ ግን ያየነው ነገር ሕልም ይሁን ቅዠት በቅጡ ሳናረጋግጥ፣ “ጌታ ማታ በሕልሜ የገለጠልኝን ...” በማለት እስክንናገር አያስችለንም!

ልምድ የሌለው፣ ነገሩን ብዙ ያላብላላና ከተለያየ አቅጣጫ ያላየ ሰው ሕዝብን ማስተማር የለበትም። “በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ስፍጹማን ሰዎች” የተባለው ከዚህ የተነሣ ይመስለኛል (ዕብ. 5÷14)። ያላገባ ሰው ስለ ጋብቻ እንዳያስተምር የሚመከረው ለዚሁ ነው። ያገባስ ቢሆን በትዳር አብሮ መኖር ውስጥ ስለሚገለጡ ሁነቶች ባገባ በዓመቱ ምን ማለት ይችላል? “ትዳር የማር ስልቻ ውስጥ ገብቶ መታሰር ነው” ከሚል ስሜታዊነት የዘለለ ቁም ነገር ለመናገር የሚያበቃ ተሞክሮ ይኖረዋልን? አገልግሎት የጀመረ ሰው ገና በዓመቱ ስለ አገልግሎት ቢጠየቅስ ተገቢ ነው? በተጋቡ በመንፈቃቸው በየጋዜጣውና በየመጽሔቱ ስለ ጋብቻ እንዲያስተምሩ የሚጋበዙ ሰዎች ላይ ተቃውሞ አለኝ። “ወፌ ቆመች”ን ያላለፈ ሰው ስለ አረማመድ እንዲያስተምር “ሆይ ሆይ” ማለት የጤና ነው? “አበጃጅቶ ዳረኝ” ብለው ከሙሽርነታቸው ፎቶ ጋር በየመጽሔቱ ሽፋን ታይተው በማግስቱ ትዳራቸው እንዳይሆን ሆኖ የተፋቱ ሰዎችን እናውቃለን። ከዚያ ደግሞ ሌላዩቱን ያገቡና “እገሊት ካሳዬ ናት!” ይሉናል። አስቀድሞ ማመስገን ኋላ ለማማትም ያስቸግራል። መጽሐፍ ቅዱሳችን፣ “ባልንጀራውን በታላቅ ቃል ማለዳ የሚባርክ ሰው እንደሚራገም ያህል ነው” እንደሚል አንዘንጋ (ምሳ. 27÷14)።

የምድር ሕጐችና ሥርዐቶች ሁሉ መገኛ እግዚአብሔር እንደሆነ ታሪክ ይመሰክራል። በእርሱ ቤት ግን ሥርዐት አልበኝነት ነግሧል። “እዚህ የሥርዐት ቦታ አይደለም” የሚል ያላዋቂዎች ንግግር በመድረካችን ላይ ይደመጣል። የሚናገሩትን ካላወቁ ዝም ቢሉ እንዴት ባማረባቸው! ስለ መቅደሱና ስለ ክህነቱ ሥርዐት ያስተማራቸው የለም ማለት ነው? አፍ ሲከፈት ጭንቅላት ይታያልና ከመናገር በፊት ቢያንስ ሁለቴ ማሰብ ይበጃል። በተለይ የሰው ስብከት እየሰሙ መዝሙራቸውን ለሚጽፉ ዘማሪዎች ስንል እንኳ ተጨማሪ ጥንቃቄ እናድርግላቸው።

“ወንድሞች ሆይ፤ ከእናንተ ብዙዎች አስተማሪዎች አይሁኑ፤ የባሰውን ፍርድ እንድንቀበል ታውቃላችሁና” (ያዕ. 3÷1)።

ማስታወሻ

[1] ከጸሐፊው ጋር በግል ካደረጉት ውይይት በፈቃድ የተካተተ።

ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክሮች

የአሜሪካውያን የፍርድ ቤት መሐላ እጅግ ይመቸኛል። ተከሳሽ ውም ይሁን ለምስክርነት ተፈልገው ፍርድ ቤት ሲቀርቡ፣ "**I swear to tell the truth, the whole truth, nothing but the truth.**" በማለት መማል ይጠበቅባቸዋል። “እውነትንና ሙሉውን እውነት ብቻ እንጂ ከእውነት በቀር ምንም ሳልናገር እምላለሁ” ማለታቸው ነው። ለውሸት አንዳችም ክፍተት የሌለው ቃለ መሐላ ነው።

ሙሉ እውነትና ግማሽ እውነት የሚባል መኖሩን መጽሐፍ ቅዱሳችንም ይነግረናል። ለምሳሌ አብርሃም ሚስቱ ሣራን፣ “እኅቴ ናት” ማለቱ እውነት ነበር። ነገር ግን ሣራ ሚስቱም ጭምር እንጂ እኅቱ ብቻ ስላልነበረች የአብርሃም እውነት ግማሽ እውነት ነበር (ዘፍ. 20÷12)። ጌታ ኢየሱስ ግን በሚናገርበት ጊዜ ሁሉ፣ “እውነት እውነት እላችኋለሁ” በማለት ሙሉ እውነት ሲነግረን ኖሯል።

ወንጌል እውነት ነው፤ እውነት ካልሆነ ወንጀል እንጂ ወንጌል አይሆንም። ስለዚህ ሐዋርያው ጳውሎስ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ መሞቱን፣ መቀበሩንና እግዚአብሔር የሞትን ጣር አጥፍቶ ከሙታን መካከል እንዳስነሣው በደረሰበትና እግሩ በረገጠበት ስፍራ ሁሉ ይናገራል። በእርግጥ የትንሣኤው ነገር ለአንዳንዶች ማፌዣ ነበር (ሐሥ. 17÷32)። እርሱ ግን፣ “የአባቶቻችን አምላክ ኢየሱስን አስነሥቶታል” በማለት ከመናገር አልታቀበም፤ እውነት ነዋ!

ለዚህ እውነት ደግሞ ተወግሯል፤ ተርቧል፤ ተሠቃይቷል፤ ሆኖም እውነትን ከማስረዳት አልተቆጠበም። አንዳንዶች ግን፣ “ትንሣኤ ሙታን የለም” ስለሚሉ ጳውሎስ አስቀድሞ ነገሩን አሰበውና ለቆሮንቶስ ሰዎች ጻፈላቸው። “ትንሣኤ ሙታንስ ከሌለ ክርስቶስ አልተነሣማ፤ ክርስቶስም ካልተነሣ እንግዲያስ ስብከታችን ከንቱ ነው፤ እምነታችሁም ደግሞ ከንቱ ናት፤ ደግሞም ‘ክርስቶስን አስነሥቶታል’ ብለን በእግዚአብሔር ላይ ስለ መሰከርን ሐሰተኞች የእግዚአብሔር ምስክሮች ሆነን ተገኝተናል” እያለ ይዘረዝራል (1ቆሮ. 15÷12-15)።

እስተውሉ! “በእግዚአብሔር ላይ ስለ መሰከርን” ነው የሚለው። እግዚአብሔር ስላላደረገው መልካም ነገር መመስገን አይሻምና ክርስቶስ ያልተነሣ ከሆነ፣ “ከሞት አስነሣው” ብሎ በእግዚአብሔር ላይ መመስከር ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክር ያሰኛል።

በመጽሐፍ ቅዱሳችን ውስጥ ሌሎች ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክሮችንም እናገኛለን:: ይስሐቅ መንታ ልጆች ቢኖሩትም ከጭምቱ ከያዕቆብ ይልቅ ወንዳወንዱንና አደን የሚያዘወትረውን ዔሳውን ይወዳል፤ ልክ እንደ ሁሉም አባቶች:: ስለዚህም ከመሞቱ በፊት ሲመርቀው ፈልጎና ልጁን ጠርቶ፣ "እንደምታየው አርጅቻለሁ፤ ስለዚህ ሳልሞት እንድመርቅህ አደን አድነህ የሚጣፍጥ ምግብ አዘጋጅልኝ" አለው (ካልበሉ ምርቃት የለም እንዴ? ሴቶቹ፣ "የወንድ ልጅ ልቡ በሆዱ በኩል ቅርብ ነው" ብለው የሚያስወሩብን ለካ እውነት ነው!)::

እናትየው ርብቃ ደግሞ ቤት እየዋለ ሥር ሥሩ ለሚሄደው ወንድ ልጇ ነበር የምታደላው (የእኔን እናት ጨምሮ - የትኞቹም እናቶች ደግሞ ይኸው ናቸው):: የአባትየውን ፍላጎት የተረዳችው ርብቃ ምርቃቱን ለውድ ልጇ ለያዕቆብ ለማድረግ ፈለገች:: ስለዚህ ከልጇ ጋር በመነጋገር ከቢያው ከራሳቸው መንጋ ሁለት ጠቦቶችን አርደው ያዘጋጁትን ምግብ ያዕቆብ ወደ አባቱ ይዞ ገባ:: ይስሐቅ ፍጥነቱ አስደንግጦት፣ "ልጄ ሆይ አደኑ እንዴት እንዲህ በፍጥነት ተሳካልህ? እንዴት ቶሎ ቀናህ?" ብሎ ነበር የጠየቀው:: ያዕቆብም፣ የሚታደነውን እንስሳ "እግዚአብሔር አምላክህ ወደ እኔ ስለ አቀረበው ነው" ብሎ በሐሰት ክብሩን ለእግዚአብሔር ሰጠ (ዘፍ. 27÷20):: ያዕቆብ ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክር!

ዛሬም ይኸው ነን:: ለጥቅማችን ያሰላናት ነገር ስትኖረን፣ "እግዚአብሔር ይህን አደረገ" እያልን ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክሮች እንሆናለን:: ከእውነት ያልሆነ ምስጋና ግን በእግዚአብሔር ፊት አስጸያፊ ነው:: ምስጋናችን፣ አምልኳችንም ሆነ ስግደታችን በመንፈስ ብቻ ሳይሆን በእውነትም ሊሆን ግድ ነውና (ዮሐ. 4÷24):: ባላደረገው ነገር እግዚአብሔርን ማመስገን እግዚአብሔርን የመሳደብ (blasphemy) ያህል ነው::

አንድ ጊዜ አንድ ወንድም፣ "ጌታ የንግድ መደብር ሰጠኝ" ብሎ ትልቅ የምስጋና ፕሮግራም አዘጋጅቶ ነበር:: ብዙ ወገኖችም ተሰበሰቡና አብረውት እግዚአብሔርን ሲያመሰግኑ፣ ሲበሉና ሲጠጡ ዋሉ:: ሰውዬው ሱቁን በምን ዐይነት መንገድ እንዳገኘው ሲታወቅ ግን ለብዙዎች ድንጋጤ ሆነ:: በብዙ ሽፍጥና ተንኮል፣ በቅሚያ የተገኘ ንብረት ነው፤ እንባ እሰበት:: "ጌታ ሰጥቶኛል፤ ስሙ ይባረክ!" ተብሎ ግን ይመሰገናል:: እግዚአብሔር ሲታለል!?

"የትም ፍጪው፤ ምስጋናውን እምጪው" የሚል ብሂል በቅዱሱ በእግዚአብሔር ዘንድ ያለ ይመስላችኋልን? እግዚአብሔር የምስጋና ጥማት ኖሮበት፣ የቀረበለትን ምንም ዐይነት ምስጋና የሚቀበል ከሆነ፣ "አሕዛብና ሴት ስላላደረግኸኝ አመሰግንሃለሁ" በማለት በማለዳ የሚያመሰግኑ ተመጻዳቂ አይሁዳውያን ሞልተውታልና አይቸገርም::

እንደ አክአብ ናቡቴን ገድለው ዕርሻውን የወረሱ ሁሉ እግዚአብሔር "ስለ ሰጣቸው" ዕርሻ የምስጋና ፕሮግራም አዘጋጅተው እግዚአብሔርን ሲያመሰግኑና ሲያስመሰግኑ ቢውሉ፣ "ገድለህ ወረስኸውን?" የሚለውን አምላካዊ ጥያቄ አይቀይሩትም (1ነገ. 20÷1-19):: መንገዳቸውን በጉቦ አሳክተው፣ "እግዚአብሔር መንገዴን አቀናልኝ" የሚሉትንም እግዚአብሔር ያውቃቸዋል::

እግዚአብሔር ዝም ቢል እኮ ሁሉን እያወቀ እንጂ ነገሩ ጠፍቶት ወይም በድርጊታችን ተስማምቶ አይደለም:: እኛ ግን አብሮን የተስማማና ነገራችንን ያጸደቀልን እየመሰለን እንሳሳታለን::

ሰዎች የተለያየ ሁኔታ ውስጥ ሲገቡና ጭንቅ ወይም ጉጉት ሲይዛቸው "ይሰማና ያድነናል" ለሚሉት አካል ስእለት ይሳላሉ:: "እንዲህ ካደረግህልኝ (ከሆነልኝ) እኔም ይህን አደርግልሃለሁ" ብለው ቃል ይገባሉ:: በተለይ የፒያሳ አካባቢ ሌቦች ለፈረሰኛው ጊዮርጊስ ነው የሚሳሉት ይባላል - ስርቆቱ እንዲሳካላቸው:: ስለዚህ ለእርሱ የተሳሉቱ ሌቦች "ሠርተው" ካገኙት ላይ ለጊዮርጊስ "ድርሻውን" ያካፍሉታል:: የሚገርመው ግን ብዙዎቻችን እግዚአብሔርን የምናየው በዚሁ መልክ መሆኑ ነው:: ሰርቀን እያካፈልነው ብንኖር ደስ ነው የሚለን:: የንስሓ ዕድል (ጊዜ) ለመስጠት ዝም ስለሚለንና ፈጥኖ ስለማይቀጣን ስለ እርሱ ያለን መረዳትና ግምት በፍጹም የተበላሸ ሆኗል:: ምንም እድርገን፣ በምንም ሁኔታ እናግኘው እርሱን ካመሰገንነውና ዐሥራታችንን ከሰጠን ዝም የምናሰኘው ይመስለናል::

እግዚአብሔርም ሆነ ምድራዊው መንግሥት በሚቃወሙት ሕገወጥ ሥራ ላይ የተሰማሩ "ክርስቲያኖች" ቁጥር ማሻቀቡ ግርታ ይፈጥራል፤ ሰዎቹ ግን የእግዚአብሔርን ይሁንታና በረከት ያገኙ ዘንድ ዐሥራት በመክፈል ገንዘባቸውን ለመቀደስ ከመሞከር ቦዝነው አያውቁም:: እርግጥ፣ የቤተ ክርስቲያን መጋቢዎችንና ሽማግሌዎችን በዚህ መንገድ ዝም ማሰኘት ተችሎ ይሆናል:: እግዚአብሔር ግን እንዲህ ይላል፤ "ሌባውን ባየህ ጊዜ ከእርሱ ጋር ተሮጥ ነበር፤ ዕድል ፈንታህንም ከአመንዝሮች ጋር አደረግህ ... ይህን አድርገህ ዝም አልሁህ፤ እኔ እንደ አንተ እሆን ዘንድ ጠረጠርህ" (መዝ. 50÷18-21)::

እግዚአብሔር ዝም ሲለን ደግሞ እርሱ ራሱ የእኛ ቢጤ ይመስለን ጀምሮአል፤ እውነቱ ግን ከዚህ የተለየ ነው:: መጽሐፍ ቅዱሳችን፣ "አቤቱ መንገድህ በመቅደስ ውስጥ ነው" ይላልና (መዝ. 77÷13) እግዚአብሔር ያሰበት ነገር ውጤቱ (ግቡ) ቅዱስ የሆነውን ያህል መንገዱም ቅዱስ ነው ማለት ነው:: ቅዱስ ባልሆነና በረከሰ መንገድ የተገኘን ነገር፣ "እግዚአብሔር አደረገልኝ" ማለት አይቻልም:: ፈረንጆቹ፣ "The end justifies the means." ይላሉ፤ "ዋናው ውጤቱ ነው" እንደ ማለት ነው:: የእግዚአብሔርን ነገር በተመለከተ ግን ትክክለኛው አባባል፣ "The

means justifies the end." የሚለው ነው:: የተደረገበት መንገድ ፍጻሜውን ይወስናልና "ዋናው መንገዱ (ሂደቱ) ነው" ማለት ነው::

ይህ ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክርነት አገልጋዮችም ላይ ይብሳል:: እስኪ የተሰያዩ ሰባኪዎችን ተመልከቱ:: ለስብከት በቆሙ ቁጥር "እኔ ቀላል ሰው እልምስላችሁ" ማለት ስለሚያስደስታቸው በባለፈው አገልግሎታቸው፣ በዚህና በዚያ ከተማ እግዚአብሔር ስንትና ስንት ታምራት እንደ ሠራ፣ "በዐልጋ ቁራኛ፣ በደዌ ዳኛ" የተያዙ ስንት ሕመምተኞች እንደ ተፈወሱና ስንቶች ከእስራት ነጻ እንደ ወጡ ይነግሯችኋል:: አጋንንትም ከከተማው ሙልጭ ብለው እንደ ተባረሩና በዚያ ከተማ ከአጋንንት ነጻ የሆነ የማይደፈር ክልል (free zone) እንደ ተፈጠረ መስክረው፣ "እሰቲ እልልታና ጭብጨባ ስጌታ!" በማለት ጉባኤውን ያደበላልቁታል:: ያኔ "አቧራው ይጨሳል":: እነዚህ የተጠቀሱት ታምራቶች በእውነት እንደተባለው ተፈጽመው ካልሆነ ግን ምስጋናውን እግዚአብሔር አይቀበልም፤ በጩኸቱም መሐል እግዚአብሔር የለም:: ጭብጨባውም ከስቴዲዮምና ከቲአትር ቤት ጭብጨባ ተለይቶ አይታይም:: በእብዛኛው ግን "ሽባ ተተረተረ" ባሉበት ጉባኤ "የተለመዱ" ሕመሞች እንኳ አልተፈወሱም:: ሆኖም እነርሱ የሚያወሩት ሌላ ነገር ነው - ሐሰተኛ የእግዚአብሔር ምስክሮች!

ይህ መንፈሳዊ ጋዜጦችንና መጽሔቶችንም እጅግ ይመስከታል:: የአንዳንድ መጽሔቶች ምስክርነቶች ያለመረጃ የሚወጡ ድርሰቶች ናቸው:: የትኛውም ጸሐፊ ለሚጽፋቸው ታሪኮች ምንጭ መጥቀስ እለበት፤ ማረጋገጥ የፈለገ ሁሉ ከተጠቀሰው ምንጭ ጋር ማስተያየት ይችላል:: በተለይ እጅግ አስደናቂና ለማመን የሚያዳግቱ ታምራቶችን የሚያስተላልፍ የትኛውም ኅትመት በመረጃ ሊደገፍ ይገባል:: አንዳንዶች ግን መረጃ ባይኖራቸውም ክርስቲያኑ ኅብረተሰብ በውሸትም ቢሆን፣ "ጌታ እንዲህ ያለ ታምራት አደረገ" የሚለውን የትኛውንም ሰው በየዋህነት ያለምንም ማስረጃ ለመቀበልና ለመታለል የተዘጋጀ በመሆኑ፣ በተሳሳተ አካሄዳቸው ገፍተውበታል::

አንዳንዶች እንድም የማይፈይዱትን ሙታን "ጻድቃንና ሠማዕታት ናቸው" በማለት "ገድለ ማንትስ" እና "ታምረ እገሌ" የሚሉ ድርሳናት ይጽፉላቸዋል:: ሰዎችም እነዚህን በማንበብ በሕይወት ለሌሉት ሰዎች ይሰግዱላቸዋል፤ ይዘክሩአቸዋል:: እግዚአብሔር ግን እንደ ክርስቶስ ሳምራሩ እንደ ጊዮርጊስ ልብወለድ ገድልና ታምራት ሰዎች እንዲጽፉለት የሚፈልግ አምላክ አይደለም! የገዛ ክንዱ መድኃኒት የሚያደርግለትና ብቻውን ታምራት የሚሠራ ክንደ ብርቱ ጌታ ሆኖ ሳለ መሥራት የማይችል ይመስል፣ ያላደረገውን ታምር ከየትም እየሰበሰቡ አይነግሩለትም! የእግዚአብሔርን ጨው የሚበላና የእግዚአብሔርን አየር የሚተነፍስ ሁሉ ይህ ሊገደው ይገባል:: ወይስ "እግዚአብሔር፣ 'እርዱኝ እረዳ

ችኋለሁ' ብሏል" የሚለው የመጽሐፈ ባልቴት ጥቅስ የእግዚአብሔር ቃል መስሎን ይሆን?

እንደ ክርስቲያን፣ ነገራችን ሁሉ እውነት መሆን አለበት:: ጌታ ኢየሱስ በጲላጦስ ፊት በቀረበ ጊዜ፣ "እኔ ለእውነት ልመሰክር ስለዚህ ተወልጃለሁ፤ ስለዚህም ወደ ዓለም መጥቻለሁ፤ ከእውነት የሆነ ሁሉ ድምፄን ይሰማል" አለው (ዮሐ. 18÷37):: የእኛም ጥሪ ይኸው ነው - ስለ እውነት መመስከር::

እውነት የትም ቦታ ብትሆን ባለቤቷ እግዚአብሔር ነው ብዬ እምናለሁ:: ምናልባት ከእኛ ዐጥር ክልል ውጭ ባሉ ቦታዎችና በማንደግፋቸው (በምንቃወማቸው) ማኅበራት መሐል እውነት ብትገኝም፣ የዚያች እውነት ባለቤት እግዚአብሔር እንጂ ማንም አይደለም:: ስለዚህ ስለ እውነት መቆምና ሐሰትን መቃወም የእያንዳንዱ ክርስቲያን ጥሪ ነው:: መጽሐፍ ቅዱስ፣ "እውነትን ግዛ፤ አትሽጣትም" ይላልና (ምሳሌ 23÷23) እውነትን መግዛትም ሆነ መሸጥ ይቻላል:: እውነትን ለመግዛት ግን ዋጋ ምክፈል ግድ ነው:: ስንሸጣት ደግሞ እንጠቀማለን::

"እውነትን ፍለጋ በቆፈርነው ምድር
እህል ዘራንበት በልተን እንድናድር"

እንዳለው ነው የአገሬ ገጣሚ::

አንዱ አገልጋይ ችግር ላይ በነበረበት ጊዜ ሲርበው ውሃ ቀድቶ ጸልዮበት ይጠጣ እንደነበር ተናገረ:: ያንን ሲጠጣ ክትፎ የበላ ያህል ይቆጥረዋል:: አንዱ መጽሔት ምን ብሎ በሽፋኑ ላይ እንዳወጣው ማወቅ ትፈልጋላችሁ? ውሃን ወደ ክትፎ የለወጠ አገልጋይ እድርጎ እቅርቦታል:: ወዴት ወዴት? እኔም እንዳንዴ የውሃ ጥማት እንገብግቦኝ የማገኘውን ቀዝቃዛ ውሃ ጌታን አመስግኜ ጭልጥ ሳደርግ ወይን ጠጅ የጠጣሁ ያህል ልቤን ደስ ይለዋል:: ስለዚህ ነገ አንዱ መጽሔት ላይ ቃለ መጠይቅ ከተደረገልኝ፣ "ውሃውን ወደ ወይን ጠጅ የለወጠ ጀግና!" ተብዬ ጌታ ኢየሱስ አጠገብ ጉብ ልል ነው ማለት ነው:: አጀብ ነው!

ግነት ሌላኛው ልብ ሳይባል የሚታለፍ ጉዳይ ነው:: በተለይ መድረክና ኅትመት አካባቢ ያሉ ወገኖች በዚህ ይከሰሳሉ:: "ወይኔ እማዬ! ባቡር የሚያህል መኪና በዚህ በኩል ዐለፈ!" ብሎ ልጅ ለእናቱ ይናገራል:: እናትየው ደግሞ፣ "አንተ ልጅ 'ይህንን ማጋነንህን ተወኝ' ብዬ ሺህ ሚሊዮን ጊዜ እልነገርኩህም?" ብላ ተቆጣችው አሉ:: ከማጋነን ነጻ የሆነን ሰው ማግኘት እንዲህ ሊያስቸግር ይችላል፤ አብዛኞቻችን ተጠምደንበታልና! ግነት የውሸት እንድ ገጽታ የሚሆንበት ጊዜ ብዙ ነው:: 1 ሰው ተፈውሶ 10 ሰዎች እንደ ተፈወሱ መመስከር፣ ወይም 10 ሰዎች ጌታን ስመከተል ሲወስኑ 100 አድርጎ መናገር ልዩነቱ የዜሮ ቢሆንም ውሸት ነው::

በአንድ ኮንፈረንስ ላይ ጥቂት ሰዎች ጌታን ለመከተል ሲወስኑ፣ “ከተማዋ ሙሉ በሙሉ ለጌታ እጅ ስጠች (ተማረከች)” ብለው ያት ማሉ:: "Time" እና "Newsweek" በመሳሰሉ የፈረንጅ መጽሔቶች ላይ የወጡ የመካከለኛውና የሩቅ ምሥራቅ ሰዎችን ምስል በመጠቀም፣ ክክር ስቶስ ተቃዋሚነት ወደ ክርስቶስ ተከታይነት እንደ ተለወጡ አድርጐ ድርሰት የሚያወጣ መጽሔትም ዐውቃለሁ:: አዘጋጁ ብዙ ተቃውሞ ቢቀርብባቸውም፣ “ካፈርኩ አይመልሰኝ” ያሉ ይመስል፣ የንግድ ዘይቤያ ቸውን ማስተካከል አልፈለጉም:: እዚህ ላይ የሚሰደበው የአምላካችን ስም በመሆኑ ሁላችንም ኀላፊነት አለብን:: አንባቢዎችም ቢሆኑ፣ “አትን ኩብን” በማለት በጭፍን ተፎዞነት ከሚሰለፉ፣ ግለሰቡን ከዚህ ስህተት ለማውጣት እጃቸውን ቢዘረጉ ለእግዚአብሔር መቅናታቸውን በተግባር ባረጋገጡ ነበር:: ስለዚህ፣ “ከጨለማ ሥራ ጋር አትተባበሩ፤ ይልቁን ግለጡት እንጂ” የሚለውን ቃል እንዲያነቡት በትሕትና እመክራለሁ (ኤፌ. 5÷11)::

“ሰዎች እነዚህን ምስክርነቶች አንብበው ወደ ጌታ እየመጡ በመ ሆኑ፣ ውሸትስ ቢሆን ምን ክፋት አለው?” የሚል ጥያቄም ተነሥቶ ነበር:: ሰዎች በእውነት ቃል ተወልደው ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ይጨመሩ ዘንድ የውሸት ምስክርነት መጠቀም የሚያሥቅ (ridiculous) ብቻ ላይሆን የሚያሳፍርም ነው:: ገጣሚና ጸሓፌ ተውኔት ጌትነት እን የው “የማይቻል አንድ ነገር” በሚል ርእስ ያቀረበው ምርጥ ግጥም ይህ ንን በደንብ የሚገልጸው ይመስለኛል::

“እውነት ቤት ስትሠራ
ውሸት ላግዝ ካለች
ጭቃ ካራገጠች
ምስማር ካቀበለች
ቤቱም አልተሠራ
እውነትም አልኖረች::” [1]

ውጤቱ የተቀደሰ እንዲሆን መንገዱም የተቀደሰ ሲሆን ያስፈል ጋል:: ማስታረቅ በጐ ክርስቲያናዊ ተግባር ነው - ዋሽቶ ማስታረቅን ግን እኔ የማነብበው መጽሐፍ ቅዱስ አይደግፈውም:: ማስታረቅ መልካም ቢሆንም ውሸት ግን የረከሰ ነው::

እንግሊዞች ሮቢን ሁድ ስለሚባል አስገራሚ ወንበዴ አፈ ታሪክ አላቸው:: ሽፍታው ሮቢን ሁድ ባለጠጋዎችን ይዘርፍና የዘረፈውን ለድኾች ያከፋፍል ነበር:: ልክ እንደ እርሱ፣ እየዘረፉ ለእግዚአብሔርና ለተቸገሩ ሰዎች ለመስጠት የሚዳክሩ መንፈሳዊ “ሮቢን ሁዶች” አጋጥ መውኝ ያውቃሉ:: ድኻን መርዳት የተቀደሰ ተግባር ቢሆንም ዝርፊያ ግን ኀጢአት ነው፤ የተቀደሰውን ከረከሰው ጋር አዛምዶ “ቅዱስ ኀጢ አት” ማበጀት ደግሞ አይቻልም::

እውነት ካልሆነ ወንጌል ሊሆን አይችልምና:: የሐሰት አባት ደግሞ ዲያ ብሎስ እንደሆነ ጌታ ኢየሱስ ነግሮናል (ዮሐ. 8÷44)::

“ጥቂቶችን ሁልጊዜ ማታለል ይቻል ይሆናል:: ሁሉንም ሰው ለጥቂት ጊዜ ማታለልም ይቻላል:: ሁሉንም ሰው ሁልጊዜ ማታለል ግን በፍጹም አይቻልም::” (አብርሃም ሊንከን)

ማስታወሻ

[1] ጌትነት እንየው፤ *ዕውቀትን ፍለጋ* (አዲስ አበባ፤ 1994) ገጽ 26::

“እግዚአብሔር ምን ነካው?”

ወቅቱ አዲስ ዓመት ሲሆን፣ ቦታውም ትምህርት ቤት አካባቢ ነው:: ተማሪዎች ለዓመቱ የተመደበልንን ትምህርት ለመጀመር ቀዳሚውን ምዝገባ አካሂደን ገና መጨረሳችን ነው:: ያው እንደተለመደው ሁለቱን የክረምት ወራት ሳንገናኝ በመክረማችን ናፍቆታችንን ለመወጣት አንዱ ጥግ ተሰባስበን እንጨዋወታለን:: ብዙ ብዙ ጉዳዮችን ስናነሣና ስንጥል ቆይተን፣ ሳናስበው ጨዋታው የአዲስ ዓመት ዕቅዶቻችንን ወደ መወያየት አዘነበለ:: እያንዳንዱ የየራሱን ተናገረ፤ የሁሉም የተለያየ ነው፤ ለማግባት ያቀዱ ግን በርክት አሉብኝ:: “እግዚአብሔርን ለማሣቅ ትፈልጋለህ? እንግዲያውስ የወደፊት ዕቅድህን ንገረው” የሚለው የአሜሪካዊው የኮሜዲ ፊልም ተዋናይና ዳይሬክተር የዉዲ አለን ንግግር ትውስ አለኝና መገረም ጀመርኩኝ::

ገና አግራሞቱን ሳልጨርስ አንዷ ድንገት ወደ እኔ ዞራ፣ “የአንተስ ዕቅድ?” ብላ አፋጠጠችኝ:: “የእኔ ዕቅድ” አልኩና ጀመርኩ፣ እንዴት እንደምገልጽላቸው እያሰብኩ:: የጠየቀችኝ እርሷ ብትሆንም ሁሉም የእኔን ምላሽ እየጠበቁ መሆኑ ገብቶኛል:: “የእኔ ዕቅድ፣ ... በቃ መኖር ነው” በማለት ተናገርኩ:: ሁሉም የሆነ ነገር ገባቸው - ግራ ገባቸው:: “ምን?” አለች ጠያቂዬ፤ ብትሰማኝም ማረጋገጥ የፈለገች ይመስለኛል:: “መኖር!” አልኩ ፍርጥም ብዬ:: ያኔ እርግጠኛ ስለሆነች ምላሽ ለመስጠት አልተቸገረችም:: “ወደህ ነው? የግድህን ትኖራታለህ!” ነበር መልሷ:: ጨዋታውን ጨርሰን ከተለያየንም በኋላ ድምጿ ከጆሮዬ አልጠፋም:: “ወደህ ነው? የግድህን ትኖራታለህ!” ይለኝ ነበር ደጋግሞ::

ግን የግዳችንን ነው እንዴ የምንኖረው? ቆይ የአንድ ሌላ ጓደኛዬ አባባል ትዝ አለኝ:: “ኡፍ አሁንስ መኖር ደከመኝ፤ ለአንድ ሁለት ወር ሞቶ መመለስ ቢቻል ምናለበት?!” ይለኛል ብዙ ጊዜ:: ያኔ ሕይወት እንደ ታከተው ይገባኛል:: በእርግጥ ሁለት ወር የምትለዋ የጊዜ ገደብ እንደየሁኔታው ከፍ ዝቅ ትላለች:: በጣም ሲከፋው፣ “ለአንድ ለስድስት ወር ብቻ መሞት ቢቻል!” ይላል:: አምብዛም ካልከፋው ደግሞ፣ “ለአንድ ለዐሥራ አምስት ቀን!” ይሆናል ምኞቱ:: መሞትን ቢመኝም መመለስ መኖሩን አረጋግጦ ነው - ሕይወት አይደል?

ስመሆኑ ሕይወትን እንዲህ ግራ አጋቢና እንደ ነብር ገላ ዝንጉርጉር ያደረጋት ምን ይሆን? ለዚህ ብዙ ሰበቦችን መጥቀስ ይቻላል:: ሰዎች ያሰቡት አልሳካ ሲላቸው፣ የጠበቁት ሳይሆን ቀርቶ ያልጠበቁት

ሲከሰት፣ ጥረው ግረው ክልፋታቸው ውጤት ሲታጣ ሕይወት ግራ አጋቢ ትሆንባቸዋለች፤ መኖርም ይደክማቸዋል:: በጌታ ያላረፉትስ የሕይወት ካርታ ሲጠፋባቸው፣ ከእነርሱ ይልቅ ስለ እነርሱ ወደሚያውቅላቸው ጌታ መጥተው ክጥላው በታች እንዲጠለሉ ይመክራሉ:: ግና ሕይወት እየመረረችው ያለው ክርስቲያኑ ከሆነስ ምን ሲባል ነው? ብዙውን ጊዜ የሚገርመኝ ነገር አለ፤ ክርስቲያኖች የሆነ ነገር አልሆን ባላቸውና በተበላሸባቸው ጊዜ ከእግዚአብሔር ራስ አለመውረዳቸው! “ታዲያ ምኑ ነው ያስገረመህ!” አትሉም? ሰዎቹ ትክክል መሆናቸው ነዋ!

እኛ ለራሳችን መኖር ሲያቅተን፣ “አንተው ኑርልን፤ የሕይወታችንን መሪ አንተው ያዝና ወደ ወደድከው ምራን” ብለን እጃችንንና ልባችንን ስለ ሰጠነው፣ ነገሮች ትርምስምስ ሲሉብን ወደ እርሱ ብንመለከት አልተሳሳትንም::

የሁላችንም ጥያቄዎች ለየቅል ቢሆኑም፣ መንስኤው ተወራራሽ ሆኖ የሚገኝባቸው አጋጣሚዎች ጥቂት አይደሉም:: ይህንን ስል፣ የሕይወትን ግራ ገብነት ምስጢር በአንድ ለመፈረጅ መቻል ይቅርና ማሰብ እንኳ አዳጋች እንደሆነ ስቼው አይደለም፤ ከችግሩ ክምር መሐል አንዱን ምክንያት (ምናልባትም አንኳሩን) መዝዘን እንድናይ ፈልጌ እንጂ::

አንዳንድ ሰው ለራሱ አልሆን ስላለው ብቻ ሳይሆን አጠገቡ ያሉ ወይም በርቀት የሚያውቃቸው ኀጢአተኞች ሲሳካላቸው ሲያይ፣ በእግዚአብሔር ርትዓዊነት (ጻድቅነት) ላይ ያለው ልበ ሙሉነት ጥያቄ ውስጥ ይገባና ሕይወትን መጥላት ይጀምራል፤ የሕይወት መልክ በእግዚአብሔር መልክ ይወሰናልና! ስለዚህ እግዚአብሔር እንደ ተሳሳተ ወይም የሚሠራው ልክ እንዳልሆነ ማሰብ ይጀምራል:: “እንዴ፣ እግዚአብሔር ምን ነካው?” ያለኝን ቀን ወንድም መቼም የምረሳው አይመስለኝም:: እናም ከዚህች እንደ ጥላ ከምታልፍ እንፋሎት ዘመናቸው ያገኙትን የሕይወት ልምድ ተደግፈው በዘመናት ለሸመገለው እግዚአብሔር ምክር ለመስጠት ይቃጣቸዋል::

በዚህ ጊዜ ነው እግዚአብሔርን ስለ አሠራሩ ዳኛ ፊት ቢያቆሙት እንደሚረቱት፣ ይህም ባይሆን እንኳ ሲሞግቱት እንደሚችሉ ሰዎች አስረግጠው ማሰብ የሚጀምሩት:: ግን የት ያግኙት? መኖሪያው ሰማይ! ኢዮብ ትዝ ይላችኋል? “እርሱን (እግዚአብሔርን) ወዴት እንዳገኘው ምነው ባወቅሁ! ወደ ተቀመጠበትስ ስፍራ ምነው በደረስሁ! በፊቱ ሙግቴን አዘጋጅ ነበር፤ አፌንም በማስረጃ እሞላው ነበር” የሚል ነበር የኢዮብ ምኞት (23÷2-5):: ለነገሩ እግዚአብሔር ተወራርዶበት፣ እንዲያ የከፋ ሁኔታ ውስጥ የገባ ሰው ይህን ቢናገር፣ “እንዴት እንዲህ ደፍረህ ትናገራለህ!” ብላችሁ ትቆጡት ይሆን?

ከላይ እንደ ቀላል የጠቀስነው የኀጢአተኛ መለምለምና የጻድቁ የጠወለገ መምሰል የእኛ ብቻ ሰሞነኛ ጥያቄ አይደለም፤ ብዙ ትልልቅ

የእግዚአብሔር ሰዎችም ግራ በመጋባት የሰነዘሩት ዘመን ዘለቅ ተደጋ
ጋሚ ጥያቄ እንጂ:: "ጻድቅና ፍጹም ሰው መሳለቂያ ሆኖአል:: ... የቀማ
ኞች ድንኳን በደኅንነት ይኖራል፤ እግዚአብሔርንም የሚያስቆጡ ተዘል
ለው (ያለ ስጋት) ተቀምጠዋል፤ እግዚአብሔር ሁሉን በእጃቸው አምጥቶ
ላቸዋል" (ኢዮብ 12÷4-6):: ኢዮብ በዚህ ብቻ አላበቃም፤ የምዕራፍ
21÷7-15 ሐሳብም ተመሳሳይ ነው:: በተለይም፣ "... የእግዚአብሔርም
በትር የለባቸውም" የሚለው ቁጥር 9 ላይ ያለው ቃል ያስቀናል:: መዝ
ሙረኛውም፣ "እነሆ እነዚህ ኀጢአተኞች ይደሰታሉ፤ ሁልጊዜም ባለጠግ
ነታቸውን ያበዛሉ::" አለና የራሱ በቅድስናና በጽድቅ መኖር ብድራቱ
አልታይ ሲለው ቀጠል በማድረግ፣ "በውኑ ልቤን በከንቱ አጸደቅሁ፤
እጆቼንም በንጽሕና በከንቱ አጠብሁ" ለማለት ቃጥቶታል (መዝ.
73÷12-13):: ኤርምያስስ ቢሆን፣ "የኀጢአተኞች መንገድ ስለ ምን ይቃ
ናል? በደልንስ ለሚያደርጉ ሁሉ ስለ ምን ደኅንነት ይሆናል? ተክለሃቸ
ዋል፤ ሥር ሰድደዋል፤ አድገዋል፤ አፍርተውማል" (ኤር. 12÷1-2)
እያለ ይሞግት የለም እንዴ? ታዲያ ሰዎች ዛሬም ይህን ቢጠይቁ ምን
ያስገርማል?

ሰዎች የእግዚአብሔር አሠራር ኀጢአተኛን የሚሸልም ሲሆንባ
ቸው እንዲህ ዐይነቱ ጥያቄ ቢፈጠርባቸው አያስደንግጥም:: ከዚህም የተ
ነሣ "ጽድቅ ምን ይሠራልኛል?" ለማለት የደፈሩና የእግዚአብሔር አሠ
ራር አልጥም ያላቸው ጥቂቶች አለመሆናቸውን ለመረዳት አካባቢያችሁን
በውል ማጤን በቂ ይመስለኛል:: ይህ እኮ ቀላል ጉዳይ አይደለም፤
ሰዎች ደፍረው በእግዚአብሔር ላይ እንዲናገሩ ከሚገፋፏቸው ነገሮች
ዋነኛው ነው:: አንዱ በዚሁ የእግዚአብሔር አሠራር ግራ ተጋብቶ፣
"እግዚአብሔር አረጀ ወይ?" ሲለኝ ድፍረቱ አላስደነገጠኝም፤ አለመደን
ገጤ አስደነገጠኝ እንጂ!

አንዴ እንዲህ ዐይነቱ ምርምር ውስጥ ከገባችሁ ደግሞ ያስፈ
ራል:: ይህ ውጥረት በራሱ ያነሰ ይመስል ከምድር ይውጡ ከሰማይ የማ
ይታወቁ ወፈ-ሰማይ ጥያቄዎች በእናት በእናት እየተረባረቡ ነፍሳችሁን
ያስጨንቁታል:: አንዳንድ ይህንኑ ጥያቄያችሁን የሚያጉሰብቱ ክስተቶ
ችም ሊያጋጥሟችሁ ይችላሉ:: ሼክስፒር፣ "ሐዘን ብቻውን አይመጣም፤
ሰራዊቱን ሁሉ ይዞ እንጂ" (When sorrows come, they come not
single spiee, But in battalions!)[1] ያለው ለዚህም ይሠራ ይሆን?

ብቻ ሙሉውን ቀን በጥያቄ ተወጥራችሁ ቁና ቁና ስትተነፍሱ
ትውላላችሁ:: ሰው ይሥቃል፣ ይጫወታል፤ እናንተ ጥያቄያችሁን ታመ
ነዥጋላችሁ:: ምናልባት አንዳንዴ የእግዚአብሔርን መልካምነትና ፍቅር
ማየት እንኳ ሊያቅታችሁ ይችል ይሆናል:: ታዲያ በዚህ ጊዜ ዕራቁታች
ሁን አውላላ ሜዳ ላይ እንደ ቆማችሁ ዐይነት ስሜት ይፈጠርባችኋል::
ከዚያ በቃ ውስጣዊ ዕረፍትና ሰላም ስለሚጠፋ እንደ ወተት ሲናጡ

መክረም ነው:: የሚያስደስታችሁም ነገር ስስምታጡ ያነጫንጫችኋል::
አሁን የምትኖሩት ሕይወትም ከዚህ በፊት የኖራችሁት አሮጌ ሕይወት
ይሆንባችኋል:: ጠዋት ምጥ፣ ማታ ምጥ! የየቀኑ ለውጥ አልባ ድግግ
ሞሽ ኑሮ ትክት ይላችሁና እንደዚያ ወዳጄ፣ "መኖር ደከመኝ፤ ምናለ
የሆነ ጊዜ ተሙቶ መመለስ ቢቻል!" ለማለት ይዳዳችኋል:: መመለስ
የምትለዋን ቃል ግን አትረሷትም!

ሕይወት እንዲህ ጣዕም አልባና እንቶቅልሽ ስትሆን፣ ምናልባት
ከዛሬ ነገ ሁኔታዎች ተቀይረው እመለከት ይሆን? ብላችሁ ብትጠብ
ቁም፣ በምትጠብቁት ፍጥነት አንዳች ፋይዳ ያለው ነገር ዐይናችሁ አላይ
ይላል:: ስለዚህ አዲሰ ቀን ወገግ ባለ ቁጥር ውስጣችሁ (ሆዳችሁ አባል
ኩም) "እረ የአዲስ ነገር ያለህ?" እያሰ ይጮኻል::

መልሱ ደግሞ አንድ ነው - እግዚአብሔር! "በዙፋኑም የተቀመ
ጠው 'እነሆ ሁሉን አዲስ አደርጋለሁ' አለ:: ለእኔም 'እነዚህ ቃሎች የታ
መኑና እውነተኞች ናቸውና ጻፍ' አለኝ" (ራእይ 21÷5)::

ነገር ከማበዛ እግዚአብሔር እንዲህ የሚያደርግበትን ምክንያት
ለማየት እንሞክር:: መቼም የዚህን ከባድ ጥያቄ አጠቃላይ ምላሽ ለመስ
ጠት ባልደፍርም፣ በራሴ አተያይ ሦስት ምክንያቶችን ለማቅረብ እሞክራ
ለሁ::

አንደኛው የእግዚአብሔርን ባለሥልጣንነት ያሳያል:: እግዚአብ
ሔር ልካችሁን እንድታውቁ ሁሌም ይፈልጋል:: ራሱ እግዚአብሔር
የፈጠረውን ዓለም ራሱ በወደደው መንገድ ነው ማስተዳደር ያለበት::
በእርሱ አገዛዝ ላይ ተቃውሞ ለማንሣት እናንተ ማን ናችሁ? እግዚአብ
ሔር ይህ በደንብ እንዲገባችሁ ይፈልጋል:: በምንም መንገድ ፈቃዱ ይፈ
ጸማል፤ ሐሳቡ ይጸናል:: በመነጫነጭ፣ በማባበል፣ በመለማመጥና አን
ጀት በመብላት (በማስተዛዘን) የሚሆን አንዳች ነገር የለም:: "እርሱ ግን
ብቻውን ነው፤ እርሱንስ የሚመስለው ማን ነው? ነፍሱም የወደደችውን
ያደርጋል:: በእኔ ላይ የተወሰነውን ይፈጽማል፤ እንደዚህም ያለ ብዙ
ነገር በእርሱ ዘንድ አለ" (ኢዮብ 23÷13-14):: ኢዮብን የጠቀስኩት ያለ
ምክንያት አይደለም:: የእኛኑ ዐይነት ጥያቄ በማንሣቱ ከጉናችን አስልፈ
ነው ስለነበር የእርሱ ንግግር ይበልጥ ይገባናል ብዬ ነው:: ከእርሱ በፊት
እምላክ ስለሌለ ማንም እግዚአብሔርን፣ "ለምን እንዲህ ታደርጋለህ?"
ሊለው አይችልም:: ይህም ቢባል ግን እግዚአብሔር በምንም መልኩ
አምባገነን ገዢ አይደለም:: ከእኛ የበለጠ ማወቅ ብቻ ሳይሆን፣ ስለሚያ
ውቅልንም በፍቅር ነው የሚገዛን:: ደግሞ እርሱ እግዚአብሔር ነውና
ደስ ያለኘውን ያደርጋል፤ በሰማይና በምድር መካከል ያሰበውን ይፈጽ
ማል:: በቃ!

ሁለተኛው ደግሞ የእግዚአብሔርን ዐዋቂነት ያመለክታል::
እርሱ በመጀመሪያ መጨረሻውን ያውቃል (ኢሳ. 46÷10):: ስለዚህ እና

ንተ ራሳችሁን ከሌላው ጋር እያወዳደራችሁ፣ "እንዴት እንዲህ ሆነላቸው?" ብላችሁ በኀጢአተኞች መስምስም እየተብስከሰካችሁ ዐይናችሁ ቢቀላም፣ መሰስ ስትሉ በበታቸው የሉም፤ መታስቢያቸውም ጠፍቷልና ብትፈልጉም አታገኙአቸው:: መዝሙረኛው ቀደም ብሰን ካየነው ተመሳሳይ ጥያቄው ቀጠል አድርጐ፣ "... በድጥ ስፍራ አስቀመጥኻቸው፤ ወደ ጥፋትም ጣልኻቸው:: እንዴት ስጥፋት ሆኑ! በድንገት አሰቁ ስሰ ኀጢአታቸውም ጠፉ..." ያስው ስዚህ ነው (መዝ. 73÷15-20)::

እርስ ደግሞ ሁሌም ትክክል ነው:: ስምሳሌ በኢዮብ ጉዳይ ላይ ኢዮብ በአንድ ወገን፣ የኢዮብ ወዳጆች ደግሞ በሌላ ወገን ሆነው ሲፋስጡ እንደ ቆዩ ብዙዎቻችሁ ታውቃላችሁ ብዬ አስባለሁ:: ያኔ ከእግዚአብሔር ይልቅ ራሱን ጻድቅ አድርጐ የነበረው ኢዮብ (32÷2)፣ ኋላ ላይ መሳሳቱ ግልጽ ሆነ:: ስዚህም የኋላ ጸጸቱ በቂ ምስክር ነው (42÷5-6):: "እግዚአብሔር ተሳስቷል!" ይል የነበረው ኢዮብ ስህተቱን ተረድቶ ከተጸጸተ፣ "እግዚአብሔር ልክ ነው!" ባዮቹ የኢዮብ ወዳጆች ልክ ናቸው ማስት ነው - በእኛ መረዳት:: ሆኖም እነርሱም ተሳስተዋል ተባለ:: "እግዚአብሔርም፣ ቴማናዊውን ኤልፋዝን 'እንደ ባሪያዬ እንደ ኢዮብ ቅንን ነገር ስለ እኔ አልተናገራችሁምና ቁጣዬ ... ነድዶአል:: ... ባሪያዬም ኢዮብ ስለ እናንተ ይጸልያል፤ እኔም እንደ ስንፍናችሁ እንዳላደርግባችሁ ፊቱን እቀበላለሁ' ..." (42÷7-8):: ታዲያ ሁሉም ወገን ከተሳሳተ ትክክሉ ማነው? እግዚአብሔር ብቻ ነዋ!

እግዚአብሔር ብቻ ሁሌም ትክክል ነው:: "እንዴት ይህ ሆነብኝ?" በማለት ስታፈጥጡ እርሱ ወይ ከሚመጣው አደጋ ሲታደጋችሁ፣ ካልሆነም የምትፈልጉትን ነገር እጃችሁን መትቶ ያስጣላችሁ ሲጠቅማችሁ - ለእናንተው አስቦ ነው፤ ስራሱም ደግሞ አስቦ ነው - እንዳትጠፉበት (ዕድል ፈንታው እናንተ ናችሁ!):: እኔም አንዴ በሆነብኝ ነገር የእግዚአብሔር አሠራር ግራ ገብቶኝ ስነጫነጭ ቆየሁ (ተነጫንጬ ምንም እንደማላመጣ ግን ጠንቅቄ ዐውቃለሁ):: ብወራጭ ብፈራገጥ ወይ እቴ! እርሱ ፍንክች ሊል ነው? እንዲህ እንዲህ ስንሆን ጥቂት ጊዜ ዐለፈና ነገሮች ትክክለኛ ቀስማቸውን መያዝ ሲጀምሩ ሁሉ ነገር ፍንትው ብሎ ታየ:: ለስማችን እንኳ የሚጠነቀቅ አምላክ ነው ያለን:: ለካ አልገባኝም እንጂ እየታደገኝ ነበር:: ይህንን ላይ በጥበቡ እየተደነቅሁ፣ ጥበብ በማጣቱ ተጸጸትኩ:: አቤት ከኩርፊያ በኋላ ያለ ፍቅር! (ይህንን አፍቃሪዎች ብቻ ነው የሚያውቁት::)

ሦስተኛው ምክንያቱ ደግሞ ዐይናችንን ከአይረቤው ምድራዊ ነገር ላይ እንድንነቅልና አሻግረን እንድናይ ስለሚሻ ነው:: ለዘላለሙ ክብር የተጠራን ቅዱሳን፣ "ኀጢአተኛው ስመሰመ፤ እገሌ ከስመነ" በማሰት ስምድራዊው ስኬት ስንዳክር ዘመናችን መባከኑን ጌታ አይወደውም:: በሚቀጥለው ዓለምና ዘመን ብቻ ሳይሆን፣ በምድርም ላይ ፍሬ

እንድናፈራ ይፈልጋል:: ስለዚህ ቅርንጫፉን ያጠራዋል:: ከዚህም አልፎ ተስፋችን የከበረና ሞትን የሚያሻግር፣ ከሞት በኋላ ፀሐይ የሚያወጣ ነው! የትኛውም ስኬት ከመቃብር ጉድጓድ አያልፍም:: ዝና፣ ገንዘብ፣ ሥልጣን ... ሞትን አያሸንፉም:: ስለዚህ በላይ ያለውን እሹ:: የፈለገ ዕቅድ ቢኖረን እና ዕቅዳችን ቢሳካልን፣ ለስንት ዓመት የሚዘልቅ ክብር ይሆን? ሃያ፣ ሠላሳ ወይስ አርባ? እግዚአብሔር ግን የዘላለም ክብር ነው ያዘጋጀልን!

አብርሃም ዕድሜ ዘመኑን በድንኳን የፈጀው ቤት የመሥራት ጥበቡ ሳይገባው ቀርቶ አይደለም:: እንኳን እርሱ፣ ተከትሎት የወጣው ሎጥም ቤት ነበረው (ዘፍ. 19):: አብርሃም ግን "ሎጥ ስመሰመ፤ እኔ ጠወለግሁ" አላለም:: "መሠረት ያላትን እግዚአብሔር የሠራትንና የፈጠራትን ከተማ ይጠብቅ ነበረና" (ዕብ. 11÷9-10):: ይህ እውነታ ወደ መንፈሳችሁ ይዝለቅ:: ሐዋርያው ጳውሎስም የሚለን እሰው፤ "በዚች ሕይወት ብቻ ክርስቶስን ተስፋ ያደረግን ከሆነ ከሰው ሁሉ ይልቅ ምስኪኖች ነን" (1ቆሮ. 15÷19):: ይህ እንዲገባን እግዚአብሔር የያዝነውን ያስጥለን ይሆናል - ተስፋችን በዚህ ምድር ስላልሆነ:: ኀጢአተኞች ደግሞ ለጊዜው ይባረኩ ይሆናል - ተስፋቸው በዚህ ምድር ብቻ ስለሆነ:: ቆይ ቆይ፤ እኛ ምስኪኖች ነን እንዴ? ስለ እናንተ ራሳችሁ ታውቃላችሁ፤ እኔ ግን ምስኪን አይደለሁም! ምክንያቱም ሁልጊዜ ከፊቴ ዘላለማዊ ተስፋ ፍንትው ብሎ ይታየኛልና!

<u>ማስታወሻ</u>

1. *The Complete Works of William Shakespeare (London. Spring Books, 1970) p.971.*

“አቤቱ አታለልከኝ፤ እኔም ተታለልሁ”

በአንድ ወቅት የሰማሁትን ታሪክ ልንገራችሁ፤ አንድ ወንድም
ስለ አንድ አገልጋይ ራእይ አይቷል። አገልጋዩ ከአንዲት ቤተ ክርስቲያን
ጋር በገመድ መቆራኘቱን ነበር ያየው። ልክ ይህንን እንዳየ መልእክቱን
በራሱ መረዳት ይተረጉምና ለባለመልእክቱ ያስተላልፋል፤ ለአገልግሎት
እንዳይዘረጋ ሩጫውን በሚገድብ መልክ መታሰሩን አጠንክሮ ያስገነዝበ
ዋል። “በል እንግዲህ ተቃውመህ የታሰርክበትን በጥሰህ ሂድ” ብሎ
ይመክረዋል፤ ይጸልይለታልም። ኋላ ላይ መልእክት ተናጋሪው ወደ ቤቱ
ሲሄድ ግን ጌታ ስለተናገረው ትርጉሙ ሲገባው ይደነግጣል። ለካ ጌታ
ራእዩን አሳየው እንጂ ትርጉሙ ሌላ ነው። ጌታ ለማለት የፈለገው ይህ
ንን አገልጋይ ከዚያች ቤተ ክርስቲያን ጋር በአገልግሎት ማቆራኘቱን፣
የአገልግሎት ስፍራው እዚያው ቦታ መሆኑን ሲያስምርበት ፈልጐ ነው።
እግዚአብሔር የተናገረውና ሰዎቹ የተረዱት የተለያየ መሆኑ ምንኛ
ያሳዝናል!

ለመናገር ያሰብኩት ስለ አገልጋዮች ስህተት አይደለም፤ ጉዳዩ
ሌላ ነው። ዛሬ ዛሬ ብዙ ወገኖች በከፍተኛ ግራ መጋባትና ሐዘን ተው
ጠው አያለሁ። እግዚአብሔርን ያኮረፉማ በየቀኑ ነው የሚያጋጥሙኝ።
ለነገሩ ልጅ አባቱን የማኩረፍ መብት እንዳለው ማን ይክዳል? አባትም
እንደየሁኔታው ያባብላል፤ ይገሥጻል፤ ይቆጣልም። በእርግጥም ክርስቲ
ያን ከሐዘኑም ሆነ ከደስታው፣ ከጉስቁልናውም ሆነ ከበረከቱ፣ ከውድቀ
ቱም ሆነ ከስኬቱ ጋር የሚያያዝ የልብ ሐሳቡን ከእግዚአብሔር ጋር ማገ
ናኘቱ ግድ ይመስለኛል። የእኛ ጉዳይ፣ የእኛ ዕጣ በአብዛኛው ከእርሱ
ጋር የተሳሰረ ነውና!

እነዚህ ከላይ ያነሣኋቸው በርካታ ክርስቲያኖች ዋነኛ ሐዘናቸው
የእግዚአብሔር ተስፋ መዘግየት ወይም ሳይፈጸም መቅረት ነው። እግዚ
አብሔር ይባርከናል ብለው ጠብቀዋል፤ እየሆነ ያለው ግን ተቃራኒው
ነው። ለኑሮ ስኬት እርሱን ተስፋ አድርገዋል፤ በአብዛኛው ሲሆን የሚታ
የው ግን ሌላ ነው። ስለዚህ በእግዚአብሔር ተስፋ ቆርጠዋል። በእርግጥ
በሚዘገይ ተስፋ የልብ ሐዘን መኖሩን መጽሐፍ ቅዱስም ይነግረናል
(ምሳ. 13÷12)። የእኔ ጥያቄ ግን መጀመሪያውኑ እየጠበቅን ያለነው እግ
ዚአብሔር የሰጠንን ተስፋ ነው ወይ? የሚል ነው።

አንዳንዴ እግዚአብሔር ያልተናገረንን ቃልና ያልሰጠንን ተስፋ
ይዘን ነው የምንጠብቀው። እግዚአብሔር የተናገረንን ሳይሆን፣ በልባችን
የተመኘነውን ነው “እግዚአብሔር የሰጠኝ ተስፋ!” ብለን የምንይዘው።
እርሱ ደግሞ ያልሰጠውን ተስፋ የመፈጸም ግዴታ ስለሌለበት፣ ነገሩ

ሳይሳካ ሲቀር እንብረከረካለን፤ እንዝላለን። እስቲ አንድ መጽሐፍ ቅዱ
ሳዊ የተስፋ ቃል ላስታውሳችሁ፤ “ለእናንተ የማስባትን ሐሳብ እኔ ዐው
ቃለሁ፤ ፍጻሜና ተስፋ እሰጣችሁ ዘንድ የሰላም ሐሳብ ነው እንጂ የክፉ
ነገር አይደለም” (ኤር. 29÷11)። ቆይ፣ “አሜን” ለማለት አትቸኩሉ።
ይህንን ቃል ሰባኪዎች ብዙ ጊዜ ይሰብኩታል፤ ለትንቢት ተናጋሪዎችማ
የትንቢታቸው አዝማች ነው። እኛም እንዲህ ዐይነት ተስፋ ልባችንን
ያሞቀዋል፤ ለዚህ ሳይሆን አይቀርም ይህ ጥቅስ በበርካቶች ቤት ግድግዳ
ላይ በተለያየ መልኩ ተሰቅሎ የሚታየው። ነገር ግን ሁሉም ሰው ትክክ
ለኛውን ሐሳብ ሳይሆን፣ በልቡ የሚያስበውንና ደስ የሚያሰኘውን ትር
ጓሜ ነው ለዚህ ጥቅስ የሚሰጠው።

ይህ ቃል የተነገረው እስራኤላውያን በባቢሎን ምርኮ ሳሉ ነው።
እስራኤላውያን ወደ ባቢሎን የተወሰዱት በተለያየ ጊዜ መሆኑ ይታወ
ቃል። የተወሰኑት በባቢሎን፣ ሌሎቹ ደግሞ እስራኤል ሳሉ፣ አንዳንድ
ነቢያት እግዚአብሔር የባቢሎንን ቀንበር ሰብሮ ወደ አገራቸው እንደሚ
መልሳቸው ትንቢት ይናገሩ ነበር። የእግዚአብሔር ነቢይ የሆነው ኤርም
ያስ ግን፣ ”ይህ ልክ አይደለም፤ ሰባው ዓመት እስኪሞላ በዚያው በም
ርኮ መቆየታችሁ የእግዚአብሔር ሐሳብ ነው” ለማለት ነው ይህንን መል
እክት የተናገረው።

ስለዚህ በዚያው በባቢሎን “ቤት ሠርታችሁ ተቀመጡ፤ አታክ
ልትንም ተክላችሁ ፍሬዋን ብሉ፤ ተጋቡ ወንዶችንና ሴቶች ልጆቻችሁ
ንም አጋቡ፤ እነርሱም ወንዶችንንና ሴቶችን ልጆች ይውለዱ፤ ከዚ
ያም ተባዙ” ነበር እግዚአብሔር የሚለው (ቁ. 5-6)። ይህ ነበር የእግዚአ
ብሔር ሐሳብ! በምርኮ ምድር ተረጋግተው እንዲኖሩ፣ ሰባው ዓመት ካላ
ለቀ አይወጧትምና ያለ ምንም ዐመፅ ከአሕዛብ ቀንበር በታች እየተገዙ
እየተባዙ እንዲኖሩ ማስጠንቀቅ!

በእርግጥ እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የሰጠው ፍጻሜና ተስፋ
ያለው ሐሳብ በባቢሎን በምርኮ ምድር ለዘላለም እንዲኖሩ አይደለም።
እስከዚያው ግን እዚያው መቆየታቸው አይቀርም። እንዲያውም፣ ለባቢ
ሎን እንደዲጸልዩም ታዘዋል። “በእርሷ ሰላም ሰላም ይሆንላችኋልና ወደ
እርሷ ላስማረክኋችሁ ከተማ ሰላምን ፈልጉ፤ ስለ እርሷም ወደ እግዚአብ
ሔር ጸልዩ” (ቁ. 7)። ለመሆኑ ስንቶቻችን ስለ ሶማሊያና ስለ ኤርትራ
እንጸልያለን? ብዙዎች ይህንን ኀላፊነት እንደ ዘነጋን ነጋሪ የሚያስፈልግ
አይመስለኝም። እግዚአብሔር ግን ሰላም የምታገኙት ጠላታችሁ የሆነ
ችው፣ የማረከቻችሁ፣ የምታሠቃያችሁና የጕን ውጋት የሆነችባችሁ
ከተማ (አገር) ሰላም ሲኖራት በመሆኑ ሰላም እንዲኖራት ጸልዩ ነው ያላ
ቸው። አስተውሉ! ጸልዩባት ሳይሆን፣ ሰላም እንድታገኝ ጸልዩላት ነው
ትእዛዙ፤ አቤት የእግዚአብሔር ልብ!

ታዲያ ይህንን ቃል ምን ዐይነት ተስፋ አድርጋችሁ ነው የምታስ
ቡት? “በምርኮ ቆዩ” የሚል ተስፋ?! እስቲ ልብ ካላችሁ አሁን “አሜን”

በሉ! ዝም ብሉ በደፈናው እግዚአብሔር፣ "ስአንተ የማስባት ሐሳብ መልካም ነው" ብሎኛል በማለት ትርጓሜውን ሳያጤኑ መጣደፍ አያስኬድም። እግዚአብሔር ያላሰንን ነገር በራሳችን ግንዛቤና መረዳት እርሱ እንደ ሰጠን ተስፋ አድርጐ መውሰዱ ችግር ውስጥ ነው የሚከትተን። ጌታ ሲናገር ጫፍ ይዞ በስሜት መወራጨት አይጠቅምም። ነገ የልብ ስብራት ነው ትርፉ።

ጌታ ኢየሱስ ከሙታን ከተነሣ በኋላ ሐዋርያው ጴጥሮስ በሞቱ እንዴት ጌታን እንደሚያከብር አስቀድሞ ተናገረው (ተስፋ ሰጠው)። በዚያን ወቅት ጴጥሮስ ዘወር ሲል ዮሐንስን አየና የዮሐንስንም የነገ ዕጣ ለማወቅ በመጓጓት፣ "ጌታ ሆይ ይህስ (ዮሐንስ) እንዴት ይሆናል?" ብሎ ጠየቀ። ኢየሱስም፣ "እስከመጣ ድረስ ይኖር ዘንድ ብወድስ ምን አግዶህ? አንተ ተከተለኝ" ብሎ መለሰለት። ይህችን ጫፍ የያዙ ሐዋርያት ግን፣ "ያ ደቀ መዝሙር አይሞትም" ብለው አስወሩ። ጌታ ግን፣ "እስከመጣ ድረስ ይኖር ዘንድ ብወድስ፣ አንተን ምን አሳሰበህ?" አለው እንጂ አይሞትም አላለውም። ካላመናችሁኝ ክፍሉን አንብቡ (ዮሐ. 21፥21-23)። ደግነቱ የዚህ መልእክት ባለጉዳይ የሆነው ዮሐንስ ትክክለኛው የኢየሱስ ምላሽ ገብቶት ነበር እንጂ ዮሐንስ ሲሞት፣ "ጌታ 'አትሞትም' ብሎት እንዴት ይሞታል?" በማለት ብዙዎች በተሰናከሉ ነበር። እነ ጴጥሮስ ጌታ ምንድን ነው በትክክል የተናገረው? ምን ለማለት ነው የፈለገው? ብለው መመርመር አልፈለጉም፤ እኛም ዛሬ እንዲሁ ነን።

በጣም በጠና ታምማ በሞት አፋፍ እያለች፣ "አከብርሻለሁ" የሚል መልእክት ተነግሮአት፣ በዙሪያዋ ያሉት ወገኖች "ጌታ ድል ባለ ድግስ ሊድራት ነው" ብለው ሲጠብቁ፣ እርሱ ግን ወደ ራሱ ስለ ሰበሰባት እኅት መስማቴ ትዝ ይለኛል። ብዙዎች ደነገጡ፤ እምነታቸውም ተናወጠ። ግን እስቲ "አከብርሻለሁ" ማለት "አድርሻለሁ" ማለት ነው ብሎ የወሰነው ማነው? አያችሁ ልጆች፣ እርሱ የሚለውና እኛ የምንሰጠው ትርጉም ምን ያህል እንደሚራራቅ! ጌታ ስለ ስኬት ተናግሮን፣ ስለ በረከት ተስፋ ሰጥቶን ሊሆን ይችላል፤ ታዲያ ስኬት ሁሌ ከገንዘብ ጋር የግድ መያያዝ አለበትን? በእግዚአብሔር ትርጓሜ፣ ስኬት ማለት "በእግዚአብሔር ፈቃድ መኖር" ይመስለኛል። በእኛ ደግሞ ዝናና ገንዘብ በአጠቃላይም አዱኛ ማለት ሆኖአል። "አባርካችኋለሁ" ካለን ደግሞ በዐይናችን ፊት ደምቆ የሚታየን ገንዘብ ወይም የኑሮ ከፍታ ነው። ስለ ዚህ ገንዘብ ሳይሰጠን ሲቀር ሌላ በረከት ብናገኝም እናዝንበታለን። በረከት ማለት የግድ ገንዘብ ማለት ከሆነ አነሙስጠፋ ተባርከዋላ?!

ሰዎች ተመሳሳይ ቋንቋ ስለ ተነጋገሩ ሁልጊዜ ይግባባሉ ማለት አይደለም። አንዳንዴ ከሰዎች ጋር በአንድ ቋንቋ እየተነጋገርኩ መግባባት ሲሳነን፣ "አማርኛ ላለመግባባትም ያገለግላል ለካ!" የምልባቸው ወቅቶች አሉ። ዐዋጅ ሲወጣ ነጋሪት ጋዜጣ ላይ እንደሚታየው፣ መጀመሪያ

"እንዲህ ማለት እንዲህ ማለት ነው" በማለት የቃላት ትርጉም የሚዘረዘረው ለዚህ ሳይሆን አይቀርም። የጋራ መግባባት እንዲፈጠር በቃላት ትርጓሜ መስማማት የግድ ይላል።

ሌላ ጉዳይም አለ። ክርስቲያን ከሆናችሁ ችግር ብሎ ነገር፣ እንኳን ሊያገኛችሁ በአጠገባችሁ ዝር አይልም ብሎ እግዚአብሔር የት እንደተናገረ ባላውቅም፣ ትንሽዬ ችግር ገና በአካባቢያቸው ሲያልፍ የሚበረግጉና የእግዚአብሔርን ከእነርሱ ጋር መኖር የሚጠራጠሩ የዋህ ክርስቲያኖች ጥቂት አይደሉም።

ሮናልድ ደን እንዲህ ይላሉ፤ "ከምወዳቸው የብሉይ ኪዳን ሰዎች መካከል ጌዴዎን አንዱ ነው። በመሳፍንት 6 ውስጥ እስራኤል ከምድያማውያን የባርነት ቀንበር በታች ስትሠቃይ እናገኛታለን። ጌዴዎን በወይን መጥመቂያ ውስጥ ስንዴ እየወቃና ይህንንም ከምድያማውያን እየደበቀ ነበር። በድንገት አንድ መልአክ በእቅራቢያው ከሚገኝ ዛፍ ሥር ተቀምጦ፣ ጌዴዎንን 'አንተ ጽኑዕ ኃያል ሰው፤ እግዚአብሔር ከአንተ ጋር ነው' ብሎ ተናገረው (መሳ. 6፥12)።

"መልአኩ በድንገት ሲናገር ጌዴዎን ምናልባት በድንጋጤ ወደ ላይ ዘልሎ ሊሆን ይችላል። መልአኩ፣ 'ጽኑዕ ኃያል' ብሎ ሲጠራውም ነገሩ ትንሽ የተጋነነ መስሎት ይሆናል። ለመልአኩ ሰላምታ፣ ጌዴዎን ምን ብሎ እንደ መለሰ ታስታውሳላችሁ? 'ጌታዬ ሆይ፤ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ ይህ ነገር ሁሉ ለምን ደረሰብን? አባቶቻችንስ ... ይነግሩን የነበረ ታምራቱ ወዴት አለ? አሁን ግን እግዚአብሔር ትቶናል፤ በምድያማውያንም እጅ አሳልፎ ሰጥቶናል' (መሳ. 6፥13)።

"'እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ፣ ምንም ክፉ ነገር ሊከሰትብን አይችልም' የሚል ትምህርት ዛሬም አለ። ራሳችንን ለክርስቶስ መስጠታችን ከእግዚአብሔር ዘንድ ልዩ እንክብካቤ እንደሚያስገኝልንና ከአደጋ ነጻ እንደምንሆን የምናስብ አንጠፋም። እውነታው ግን እግዚአብሔርን መውደድና መከተል ከችግር ነጻ የመሆን ዋስትና አለመስጠቱ ነው። 'በክርስቶስ የሚታመኑ ጭጋጋማ ቀናት አያገኛቸውም' ተብሎ ተስፋ አልተገባምና በሰው የሚደርሰው ሊደርስብን ይችላል።"[1] ታዲያ መከራ ባጋጠመን ቁጥር ባልተገባልን ተስፋ እግዚአብሔርን መቀየማችን ከየት መጣ?

ይህ ችግር በተለይ በአገልጋዮች ላይ ጐልቶ ይታያል ለማለት እደፍራለሁ። እግዚአብሔር ለአገልግሎት የሚወጡበትን ራእይ ሲሰጣቸው ድሉን ብቻ ተስፋ በማድረግ መንገድ ይጀምሩና ጉድ ይሆናሉ። እንዲያውም እውነቱን እንነጋገር ከተባለ የአገልግሎት ጥሪ የመከራ ጥሪ ይመስለኛል። ሆኖም እግዚአብሔርን ካልፈሩ እንደ አገልግሎት እትራፊ ቢዝነስም የለም (ደሞዛቸውን እዚሁ በምድር ላይ መቀበልና ሒሳብ መዝጋት ለሚፈልጉ ማለቴ ነው)።

ለዚህ ነው ጥቅሙን እንጂ ለአገልግሎት የሚከፈለውን መከራ ሳያለቡና ዋጋቸውን ሳይተምኑ በእግዚአብሔር ለመነገድ በየዕለቱ ወደ ዘማች "አገልጋዮች" ለአገልግሎት የሚለማሩት:: ኤርምያስ ለአገልግሎት በተጠራበት ጊዜ እግዚአብሔር የሰጠው ተስፋ፣ "እነሆ ቃሌን በአፍህ ውስጥ አኑሬያለሁ፤ እነሆ ትነቅልና ታፈርስ ዘንድ፣ ታጠፋና ትገለብጥ ዘንድ፣ ትሠራና ትተክል ዘንድ በአሕዛብና በመንግሥታት ላይ ዛሬ አድርጌሃለሁ" የሚል ነበር (ኤር. 1፥10):: ታዲያ በመንግሥታት ላይ የተሾመ አገልጋይ መከራ እንዳለበት መጠበቅ የለበትም? ሹመት (ኀላፊነት) እና መከራ የአንድ ሳንቲም ሁለት ገጽታዎች ናቸዋ! በዘመናችን በታላቅ የፈውስ ኀይል እግዚአብሔርን እያገለገለ ያለው ቤኒ ሂን፣ "ከትልቅ ቅባት ጋር ትልቅ መከራ መኖሩ ቀደም ብሎ ገብቶኝ ቢሆን ኖሮ ቅባቱን አልፈልገውም ነበር" ማለቱ ሲነገር ሰምቻለሁ:: ዐውቃችሁ ግቡበት ነው ነገሩ!

እናላችሁ ኤርምያስ ትንቢት ይናገራል፤ ይደበድቡታል፤ ያገለግላል ግን ይራባል:: የእግዚአብሔርን ቃል ያመጣል፤ ወደ ግዞት ይጥሉታል:: አገልግሎት ማለት መከራ መሆኑ ያኔ በሂደት እየገባው መጣ፤ "በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ" መባሉን ታውቁ የለ? (2ጢሞ. 3፥12):: መስቀል ማለት ይህ አይደል እንዴ! ሐሰተኛ ነቢያት ግን በምቾት ይኖሩ ነበር እንጂ አንዳች መከራ አልነበረባቸውም:: ይህ ደግሞ ዛሬም እውነት ነው፤ ዛሬም በእግዚአብሔር ይነገዳል!

ኤርምያስም እግዚአብሔር፣ "በመንግሥታት ላይ ሾሜሃለሁ" ሲለው ለካ ስለ በረከትና ስለ ምቾት አያወራ እንዳልነበር ሲገባው ደነገጠ፤ መሸወዱ ገባው:: ለዚህ ነው "አቤቱ አታለልኸኝ፥ እኔም ተታለልሁ" ያለው (ኤር. 20፥7):: "ኧረ ኤርሚያስ እንዲህ አይልም፤ ይህማ የእግዚአብሔር ቃል አይመስልም!" ብላችሁ አሰባችሁ አይደል? ግድ የለም ብሏል፤ እናንተም አኮ አፍ አውጥታችሁ ባትናገሩም ይሄኔ በልባችሁ እያላችሁት ሲሆን ይችላል:: እኔም ልክ እንዲሁ የማስብበት ወቅት ነበር:: "እግዚአብሔር ሆይ ስትጠራኝ የነገርከኝን ተስፋ ሳስብ አዱኛ፣ ዝና፣ ክብር፣ ብልጽግናና ሲሳይ ነበር የታየኝ:: በራሴ መረዳት ነበር የተረጐምኩት፤ ለካ ሸውደኸኛል:: በእውነትም ደግሞ ተሸውጃለሁ" ማለት ነው የፈለገው::

ወዳጆቼ ሆይ፤ እናንተም እግዚአብሔር ያልሰጣችሁን ተስፋ አትጠብቁ:: መጀመሪያ እግዚአብሔር ሲናገራችሁ በትክክል ምን ማለት እንደፈለገ ተረዱ:: በንግግር መግባባት እንዲኖር የቃላት ትርጓሜያችን መጣጣም እንዳለበት ተግባባን አይደል? "እነሆ በቶሎ እመጣለሁ" (ራእይ 22፥12) ካለን አኮ ሁለት ሺህ ዓመት ሆነው! በእርሱ አነጋገር "ቶሎ" ማለት እስከ ሁለት ሺ ዓመት የሚደርስ የጊዜ ክልልን የሚያጠቃልል አባባል ሊሆን ይችላል:: "አባርካችኋለሁ" ሲልስ ምን ማለቱ ይሆን? ከአባቱ ቤት ባዶ እጁን የወጣው ያዕቆብ ያን ሁሉ ልጅ፣ ንብረት እና ከብት እስከትሎ ሳለ፣ እግዚአብሔር ሲታገለው "ካልባረክኸኝ አልለቅህም" ማለቱ በረከት የግድ ከንብረት ጋር ብቻ ላይያያዝ እንደሚችል አይጠቁመን ይሆን? ስለ ስኬት ሲናገረንስ ምኑ እያሰበ ነው? አገልጋዮችም በመጀመሪያ መጨረሻውን የሚያይ አምላክ ስለ አገልግሎታችሁ ጅማሬና ፍጻሜ ሲገልጥላችሁ፣ በየመሐሉ ምን ሊያጋጥማችሁ እንደሚችል አስተውሉ:: ልባችሁንም ጠብቁ::

ማስታወሻ

[1] Ronald Dunn, *Don't Just Sit There ... Have Faith* (England, Alpha Books) pp.114-115.

ባልጸልይስ?

ነጋዴው ሸቀጣ ሸቀጡን በበርካታ ግመሎች ላይ ጭኖ እያግተለተለ በረሃውን አቋርጦ በቱርክ አርሜንያ ውስጥ ወደምትገኝ አንዲት ከተማ መጓዝ ጀመረ። ይህ አርመናዊ ነጋዴ ወላጆቹ ክርስቲያኖች ስለነበሩ በክርስቲያናዊ አስተዳደግ ያደገ በመሆኑ በየዕለቱ በጸሎት ራሱን ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠትን የሕይወቱ ልማድ አድርጐታል።

ይህ ታሪክ በተፈጸመበት ወቅት፣ አገሪቱ ከአንድ ከተማ ወደ ሌላ ሩቅ ከተማ የሚጓዙ ነጋዴዎችን በመዝረፍ በሚተዳደሩ የኩርድ ሽፍቶች ተወርራ ነበር። ነጋዴው ባያውቅም፣ እነዚህ ሽፍቶች ማታ ለዐዳር በሚያርፍበት የመጀመሪያ ስፍራ ሲዘርፉት አስበው በርቀት እየተከታተሉት በመጓዝ ላይ ነበሩ።

ልክ የመረጡት ሰዓት ሲቃረብ፣ ነጋዴው ምሽቱን ለማሳለፍ ወዳረፈበት ስፍራ ጨለማውን ተገን አድርገው ተጠጉ። በሚያስገርም ሁኔታ አካባቢው ጸጥ ረጭ ብሏል። ምንም ዐይነት ጠባቂዎችና ቃፊሮች አልነበሩም። ስለዚህም በጣም የልብ ልብ እየተሰማቸው በጣም ሲጠጉ ግን እጅግ ረጃጅም ቅጥሮች በቦታው መኖራቸውን ተገነዘቡ፤ በዚያ ቦታ ከዚህ በፊት ምንም ዐይነት ቅጥር አለመኖሩን ያውቃሉና ተደንቀዋል።

በማግስቱም ይህንኑ ነጋዴ ተከትለው ሲጓዙ ቢውሉም ማታ ግን እነዚያ የማይታለፉ ግንቦች አጋጠሚቸው። በሦስተኛው ሌሊትም ያው ነው፤ ቅጥሮቹ አሉ። ሆኖም በቅጥሮቹ ዙሪያ ትናንሽ ንድባዎች ስለነበሩ በእነዚያ ሾልከው ገቡ።

የሽፍቶቹ አለቃ ይህ ምስጢራዊ ጉዳይ እጅግ አስፈርቶት ስለነበር አስቀድሞ ነጋዴውን ከእንቅልፉ ቀሰቀሰው።

"ይሄ ነገር ምንድን ነው?" በማለት ጠየቀው። "ልንዘርፍህ አስበን ከተነሣህበት ከተማ ጀምሮ ስንከታተልህ ነበር። በመጀመሪያውና በሁለተኛው ሌሊት ዕረፍት ስታደርግ በአንተና በጓዝህ ዙሪያ ረጃጅም ቅጥሮች ነበሩ፤ ዛሬ ማታ ግን ቅጥሩ ክፍተት ስለ ነበረው በዚያ በኩል ሾልከን ነው የገባነው። የዚህን ሁሉ ምስጢር ከነገርከኝ ምንም ጉዳት አናደርስብህም፤ ማንም ጫፍህን አይነካህም!"

ራሱ ነጋዴውም ነገሩ ቢያስደንቀውም እንቆቅልሽ ሆኖበታል። "ወዳጆቼ ሆይ!" ብሎ ጀመረ፤ "በዙሪያችን ቅጥሮች እንዲኖሩ ብዬ አንድም ያደረግሁት ነገር የለም። እኔንና አብረውኝ ያሉትን ሁሉ ለእግዚአብሔር ለማስረከብ በየቀኑ ማታ ማታ እንደምጸልይ ብቻ ነው የማውቀው። እግዚአብሔር ከክፉ ሁሉ እንደሚጠብቀኝ ከልቤ አምናለሁ፤ ዛሬ

ማታ ግን በጣም ስለ ደከመኝና እንቅልፍ ስለ ተጫጫነኝ ምን እንደጸለይኩ እንኳን በቅጡ አላስታውስም። እናንተ ጥሰችሁ መግባት የቻላችሁት በዚህ ምክንያት መሆን አለበት!" አላቸው።

ኩርዳውያኑ በዚህ ምስክርነት ልባቸው ተሸነፈ። ስለዚህ በዚያው ስፍራ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመከተል ወሰኑ። ዘራፊና ሽፍታ የነበሩት የእግዚአብሔር ሰዎች ሆኑ። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ግን አርመናዊው በጸሎት ቅጥሩ ላይ የተፈጠረውን ክፍተት በፍጹም አይረሳውም።

በአጋጣሚ ብቻ ከሚደረግ ግዴለሽ ጸሎቱ ይልቅ በየዕለቱ በሚደረግ ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር በየዕለቱ መገናኘት ምን ያህል ኀይል እንዳለው የዚህ አርመናዊ ክርስቲያን ነጋዴ ታሪክ ያስረዳናል።

ይህንን ታሪክ የተናገሩት በኀይለኛ የምልጃ ጸሎታቸው የሚታወቁት ጉርደን ሲንድሴይ ናቸው፤ "Prayer That Moves Mountains" (ተራሮችን የሚያንቀሳቅስ ጸሎት) በሚለው መጽሐፋቸው።[1]

ስለ ጸሎት ሲነሣ የማርቲን ሉተር አባባል ሁሌ ትዝ ይለኛል፤ "ዛሬ ብዙ ሥራ ስላለብኝ የመጀመሪያዎቹን ሦስት ሰዓታት በጸሎት ማሳለፍ አለብኝ" ነበር ያለው። በርካቶች ሥራ ከበዛባቸው ጸሎትን ቸል ይላሉ - ጸሎት ሥራ ፈትነት ይመስል! ጸሎት ግን ትልቅ ሥራ ነው።

አንድ ጊዜ ሮናልድ ደን እንዲህ አሉ፤ "የቤተ ክርስቲያን መሪዎችን በጸሎት ርእስ ላይ ሳስተምር ቆይቼ ስጨርስ የአንድ ቤተ ክርስቲያን መሪ ወደ እኔ መጥቶ ትከሻዬን መታ መታ አደረገኝና 'ይህ የጸሎት ጉዳይ በጣም ትልቅ ሐሳብ ነው፤ ግን ከቁጥጥር ውጭ እንዳይሆን እፈልጋለሁ' አለኝ።

'ምን ማለትህ ነው?'

'ሰዎች በጣም በጸሎት ከመጠመዳቸው የተነሣ ምንም ሥራ ሳይሠሩ ይቀራሉ።'

የሚገርማችሁ፣ 'ሌላ ሥራ' አላለኝም፤ 'ምንም ሥራ' ነው ያለኝ። ሰውዬው የሚናገረው ከልቡ እንደሆነ ስረዳ፣ በጣም ከመጸለያቸው የተነሣ ቀዝቀዝ እንዲሉ የተነገራቸው አብያተ ክርስቲያናት እስካሁን አጋጥመውኝ እንደማያውቅ ነገርኩት" ብለዋል።[2]

በመሠረቱ ጸሎት የሥራ ምትክ ወይም የሥራ ዝግጅት አይደለም። ራሱ ሥራ ነው። ስለዚህ ስንጸልይ የምንከፍለው ዋጋ ይኖራል፤ እስቲ ቀጣዩን የቤኒ ሂንን ምስክርነት እንመልከት።

1980 ዓ.ም. አንድ ቅዳሜ ምሽት፣ እኩለ ሌሊት ነው። በሚቀጥለው ቀን ማለዳና ምሽት፣ ከከተማው ወጣ ባለ አንድ ቤተ ክርስቲያን አገ

ልግሎት ስላለኝ ባረፍኩበት ሆቴል መኝታ ክፍሌ ውስጥ በጸጥታ እየጸለኩና ጌታን እያመለክሁ ነው።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ የእግዚአብሔር መገኘት (ሀልዎት) በነበርኩበት ክፍል በኃይል ስለ ተገለጠ እንባ በጉንጮቼ መውረድ ጀመረ፤ ክብሩ ከበበኝ። የእግዚአብሔር ሀልዎት ብርቱ ነበረና በዙሪያዬ ያለውን ነገር ሁሉ ረሳሁ። ምኑንም ሳላውቀው ከምሽቱ 8:00 ሰዓት ሆኗል፤ እኔ ግን ገና እየጸለይኩ ነበር። በተከታዩ ማለዳ መነቃቃትና ብርታት እየተሰማኝ በፍጥነት ከመኝታዬ ወረድሁና ወደ አገልግሎት ከመሄዴ በፊት እንደገና መጸለይ ጀመርኩ። በዚህ ጊዜ ግን የጸሎት ጊዜዬ ልዩ አልነበረም። እንደ ትላንትናው ምሽት ዐይነት ስሜትም አልተሰማኝም። ከዚያ ወደ አገልግሎቱ ሄድኩና ሰዓቱ እንደደረሰ ስብከቴን ጀመርኩ። የመጀመሪያዎቹን ቃላት ለመናገር አፌን ስከፍት ያኔ ሕንጻው በክብሩ ደመና ተሞላ። እጅግ ኃያሉ አምላክ በቅዱስና አስፈሪ በሆነው ሀልዎቱ የመጣ ነበር የሚመስለው። የተገለጠው ክብር መንቀሳቀስ እስኪያቅት ድረስ እጅግ ኃይለኛ ነበር። ሰዎች ማልቀስ ጀመሩ። እየተናገርኩ ሳለ፣ አንዳንዶች ከመቀመጫቸው ላይ ወደ መሬት እየወደቁ፣ እየተንከባለሉ ያለቅሳሉ። ምላሻቸው አስደናቂ ነበር።

ከዚያ ዐይኖቼን ጨፈንኩና አንድ ቃል ተናገርኩ - "ኢየሱስ!" አቤት! የእግዚአብሔር ሀልዎትና ኃይል ከፊት ይልቅ የጉባኤ አዳራሹን ሞላውና በየስፍራው ሁሉ ሰዎች ተነክተው መንቀሳቀስ ጀመሩ። በሚታይ ሁኔታ ያልተነካ አንድ ሰው አልነበረም።

አጠገቤ ያለው ሰው፣ "የእግዚአብሔር መገኘት አሁን እየተሰማኝ ያለውን ያህል በፍጹም ተሰምቶኝ አያውቅም" ብሎ ተናገረኝ። እንባ በጉንጮቹ ይወርዳል።

እውነቱን እንደ ነበር ዐውቃለሁ። እኔም ብሆን ከዚህ በፊት የመንፈስ ቅዱስ መገኘትና ቅባት በዚያን ያህል ኃይል በየትኛውም አገልግሎት አጋጥሞኝ አያውቅም።

ከአገልግሎቱ በኋላ ዲትሮይት ከተማ ውስጥ ከምትኖር የአክስቴ ልጅ ዘንድ ምሳ እንደምበላ ፕሮግራም ተይዞልኛል። ለረጅም ጊዜ ስላልተገናኘንም ከእርሷ ጋር ምሳ መብላትን በናፍቆት ነበር የምጠብቀው።

የአክስቴ ልጅና ባለቤቷም ቤታቸው ስደርስ በጥሩ ሁኔታ ተቀበሉኝ። አብረን ተቀምጠንም መጫወትና ትዝታችንን ማደስ ጀመርን። ምሳው በጣም አስደሳች፣ ጨዋታችንም የተነቃቃና ሣቅ የሞላበት ነበር። ምሳውን እየተመገብን ሳለ ጌታ በድንገት በልቤ መንቀሳቀስ ጀመረ፤ ስሜቱን በደንብ ዐውቀዋለሁ። "ሂድና ጸልይ" ነበር የሚለኝ።

ደነገጥኩና "ጌታ ሆይ፤ አሁን መነሣት አልችልም። ከእነዚህ ሰዎች ጋር ምሳ ላይ ነኝ። በዚህ ላይ ደግሞ እዚህ እንኳ ያደረሱኝ

ምሳችን አበቃ፤ እዚያ ያመጣኝ ሰው ወደ ሆቴል ክፍሌ በመኪና መልሶ አደረሰኝ። ክፍሌ ስደርስ እጅግ ከመድከሜ የተነሣ ትንሽ ጋደም አልኩ።

ወደ ምሽት አገልግሎት ስፍራዬ ስደርስ የጠዋቱን ዕጥፍ የሚያህል ሕዝብ ተሰብስቧል። ጠዋት የነበረው የእግዚአብሔር ኃይል እጅግ አስፈሪ ከመሆኑ የተነሣ ሕዝቡ አሁንም ድረስ የዛሬ ማታውን አገልግሎት በደስታና በጉጉት ተሞልቶ ይጠብቃል። የጠዋቱ ጉባኤ ያን ያህል ኃይለኛ ከነበረ የማታው እንዴት ይሆን ይሆን?

ልሰብክ ተነሣሁ፤ ሆኖም አፌን ስከፍት ምንም አልነበረም - ባዶ ቃላት ብቻ። የእግዚአብሔር ሀልዎት የለም። የመንፈስ ቅዱስ ቅባት የለም። ኃይል የለም።

ታገልሁ፤ ቀጥዬ ምን ማድረግ እንዳለብኝም አላወቅሁም። ምን እየሆነ እንዳለ ብዙዎች በመገረም ላይ እንደሆኑ የፊታቸው ገጽታ ያስታውቃል። እውነቱ ግን ምንም እየተካሄደ አለመሆኑ ነበር።

ከጥቂት ሰዓታት በፊት "ኢየሱስ" የሚለውን ቃል ብቻ ተናግሬ የእግዚአብሔር ኃይል የተሰበሰብንበትን አዳራሽ ሞልቶት ነበር። ሕዝቡ በእግዚአብሔር ተነክተው በእግዚአብሔር ሀልዎት ውስጥ ያለቅሱ ነበር። አሁን ግን ማሰብ የቻልኩትን ያህል የተለያዩ ነገሮችን እየተናገርኩ እንኳ ምንም እየተከናወነ አይደለም።

በመጨረሻ ፕሮግራሙ አለቀ። ኪሳራ ነበር! ወደ ሆቴል ክፍሌ ለመድረስ ተጣደፍኩ። እንደ ደረስኩም ወደ ክፍሌ ገባሁና በሩን ቆለፍኩት። ኡፍ ግልግል! ፕሮግራሙ አላልቅ ብሎኝ ነበር።

መኝታዬ ላይ ቁጭ ስል አእምሮዬ ያንን የሥቃይ ጊዜ ማሰብ ጀመረ። እንቆቅልሽ ሆኖብኝ ግራ ተጋብቻለሁ። "እግዚአብሔር ሆይ ምንድን ነው የሆነው? ዛሬ ጠዋት ሀልዎትህ በጣም በኃይል ከመገለጡ የተነሣ በክብርህ መሐል መቆም ሁሉ አቅቶኝ ነበር። ሕዝቡም በእንባ ተሞልቶ ነበር።" ቃላቱ ከእኔ መውጣታቸውን ቀጠሉ፤ "ልክ መንግሥተ ሰማያት ነበር'ኮ የሚመስለው። ለመሆኑ ችግሩ ምንድን ነው? ፕሮግራሙ ለምን ሕይወት አልባ ሆነ? ለምን አንተ የሌለህበት ሆነ?" በመጨረሻ አቆምኩ። ያ እርግት ያለውና ለስላሳው የመንፈስ ቅዱስ ድምፅ፣ "'ሂድና ጸልይ' እያልኩ ዛሬ ከሰዓት በኋላ እጐተጉትህ እንደነበረ ታስታውሳለህ? አንተ ግን ከአክስትህ ልጅ ጋር መቆየትን መርጠሃል። ለእኔ የተገባኝን ስፍራ ለአክስትህ ልጅና ለባለቤቷ ሰጠሃቸው። እነርሱን ከእኔ አስቀደምክ!" አለኝ።

በጣም ረጋ ብዬ፣ "ግን'ኮ ጌታ ሆይ፤ ትቼ መውጣት አልችልም ነበር። የአክስቴ ልጅ ምን ትለኛለች?" በማለት ራሴን ለመከላከል ምላሽ ሰጠሁ።

ድምፁ አሁንም ለስላሳና ጨዋ ነበር። "ያ የምትከፍለው ዋጋ አካል ነው። ቤን ሂን፣ ለቅባቱ ዋጋ ለመክፈል ፈቃደኛ ነህ?"

ቁልፉ ይህ ነው ከኢየሱስ ጋር መሆን - አሁንም አሁንም፤ በቋሚነት፤ በቀን ለጥቂት ደቂቃና ወቅት እየጠበቁ አይደለም። ያኔ ቅዳሜ ማታ ከኢየሱስ ጋር ነበርሁ። በኋላ ሲፈልገኝ ግን ብቻዬን ተለይቼ አብሬው ለመሆን ፈቃደኛ አልሆንኩለትም።[3]

ከላይ ያነበብነው ታሪክ ከጌታ ጋር በጸሎት ስለ መቆየት ብዙ የሚያስተምረን እንዳለው አስባለሁ። ለአገልግሎታችን ጸሎት መሠረታዊ ነገር ነው። ሳይጸልዩ ፍሬያማ አገልግሎትን መመኘት፣ "ላም ባልዋለበት ..." ዐይነት ይሆናል። ሮናልድ ደን ይቀጥላሉ፤ "ሰይጣን የጸሎትን መሣሪያ የሚከላከልበት ዐቅም የለውም። የፀረ ጸሎት ሚሳይል የለውም። ለምሳሌ፣ አንድ ያሳመነ ሰው የወንጌል ስርጭት ዘመቻችንን የሚቃወምበት በርካታ መከላከያዎች አሉት። ቤተ ክርስቲያን አልመጣም ሊል ይችላል፤ በአጋጣሚ ቢመጣም ኮርኒስ ሲቆጥር ውሎ ሊመለስ ይችላል። ወደ ቤቱ ልትሄዱ ትችላላችሁ፤ ግን አላስገባም ይላችኋል። መንገድ ላይ ትራክት ትሰጡታላችሁ፤ ሊወረውረው ይችላል። ስልክ ደውሉለት፤ ጆሮአችሁ ላይ ይዘጋዋል። ነገር ግን ከምልጃ ጸሎታችን የተነሣ ኢየሱስ የልቡን በር እንዳያንኳኳ መከልከል አይችልም። በሌላ በምንም መንገድ ልንደርሳቸው የማንችላቸውን ሰዎች በጸጋው ዙፋን በኩል በጸሎት ልንደርሳቸው እንችላለን።"[4]

ጸሎት ሥራ ነው ብለናል። የሚገርመው ደግሞ እኛንም የሚቀርጽና የሚሠራ መሆኑ ነው። የሰውን የጸሎት ሕይወት ካወቅን ሰውየውን ዐወቅነው ማለት ነው። የትኛውም ክርስቲያን ከጸሎት ሕይወቱ አይበልጥም፤ የጸሎት ሕይወቱም ከግላዊ ሕይወቱ መብለጥ አይችልም። ልዕለ ቅዱሳንና የቅድስና ጀግኖች መሆን አለብን ማለቴ አይደለም፤ ኑሮአችንን ከጸሎታችን መነጠል አንችልም ማለቴ እንጂ። ከእግዚአብሔር ጋር ሳይስማሙ መስበክ ይቻላል (እኔም አድርጌው ዐውቃለሁ)። ስብከት፣ ሰው ከሰው ጋር የሚያካሂደው ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ሳንስማማ የሰንበት ትምህርት ማስተማርም ሆነ ላልዳነ ሰው መመስከር እንችላለን፤ መዘመርም ይቻላል። እነዚህ ሁሉ ሰው ከሰው ጋር የሚያካሂዳቸው ናቸው። ጸሎት ግን የሰውና የእግዚአብሔር ግንኙነት ነው። ሁሉ ነገር በፊቱ የተገለጸና የተራቆተ ከሆነው አምላክ ጋር የሚደረግ አብሮነት ነው። እርሱን ደግሞ ልናታልለው አንችልም። ከእግዚአብሔር ጋር ለብቻችን ስንሆን የሚገለጠው ትክክለኛ ማንነታችን ነው። በሥራዋ እጅግ ኀይል የምታደርገው፣ "የጻድቅ ሰው ጸሎት" ናትና (ያዕ. 5÷16)።

መዝሙረኛውም እንዲህ ይላል፤ "በልቤስ በደልን አይቼ ብሆን፣ ጌታ አይሰማኝም ነበር።" ሐዋርያው ዮሐንስም እንዲህ ይገልጸዋል፦ "ትእዛዙንም የምንጠብቅና በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን የምናደርግ ስለሆንን

የምንለምነውን ሁሉ ከእርሱ እናገኛለን" (1ዮሐ. 3÷22)። ጸሎት የሕይወት ንጽሕናን ብቻ ሳይሆን ጽናትንም ይጠይቃል። በሉቃስ ወንጌል 18÷1-8 ላይ የአንዲት መበለት ጽናት እግዚአብሔርን የማይፈራውንና ሰውንም የማያፍረውን አንድ ዳኛ ሲያሸንፍ እንመለከታለን። "በዳኛው ውስጥ ሐዘኔታ ባይኖርም መበለቷ ዘንድ ጽናት ነበረ።

"እግዚአብሔርን የማይፈራው ዳኛ ለአንዲት መንፈሰ ጠንካራ መበለት እጅ ከሰጠ፣ እግዚአብሔርማ የራሱን ሕዝብ መንፈስ ጠንካራነት እንዴት ይበልጥ ያከብር! ያዕቆብ ከመልአክ ጋር ሲታገል የነበረበትን የብሉይ ኪዳን ታሪክ ታስታውሳላችሁ? (ዘፍ. 32÷24-32)። እዚያ ታሪክ ላይ የሆነ ነገር ግር ይለኛል። ያዕቆብ እየታገለ ያለው ከመልአክ ጋር ነው፤ መሄድ እየፈለገ በያዕቆብ ከተከለከለ መልአክ ጋር! 'ሊነጋ አቀላልቶአልና ልቀቀኝ' አለው መልአኩ። ያዕቆብም፣ 'ካልባረከኸኝ አልለቅህም!' ብሎ መለሰለት (ቁጥር 26)።

"እዚህ ጋ ነው ግር የሚለኝ፤ መሄድ እየፈለገ ከአንድ ተራ ሰው ራሱን አስለቅቆ መሄድ የማይችል መልአክ አይታችሁ ታውቃላችሁ? ያዕቆብ ጠንካራ ከመሆኑ የተነሣ መልአኩን አላፈናፍን እንዳለው ነው የምታስቡት? ያ የተጠና ፍልሚያ ነው። መልአኩ 'ልቀቀኝ' ቢልም ትንፋሹን ዝቅ አድርጎ ያዕቆብን፣ 'ግን እንዳትለቀኝ አመኛለሁ። ትንሽ ገትረህ ያዝና በረከቱን ታገኛለህ' እያለው እንደሆን አስባለሁ። ምን ያህል ጊዜ በረከቱ ጋ ደርሰን ደርሰን ጥቂት ሲቀረን እንዳቆምን ገምቱ። አብርሃም ዐሥር ጻድቃን ላይ ባይቆም ኖሮ ሰዶም አትድንም ነበርን? ልክ እንደ ያዕቆብ፣ 'ካልባረከኸኝ አልለቅህም' እያልን ብንጸልይ ቤተ ክርስቲያናችን፣ አገልግሎታችን፣ ከተማችን፣ አገራችን መንፈሳዊ መነቃቃት ማየት አይችሉምን?!"[5]

ማስታወሻ

1. Larry Lea with Judy Doyle, *Hearing Ear* :Learning To Listen To God. (Florida, Creation House, 1988) pp.134-135.
2. Ronald Dunn, *Don't Just Stand There ... Pray Something : The Incredible-Power Of Intercessory Prayer* (Nashville, Thomas Nelson Publishers) pp.17-18.
3. Benny Hinn, *The Anointing* (Ben Publishing) pp. 11-15.
4. Ronald Dunn, *Don't Just Stand There ... Pray Something : The Incredible Power Of Intercessory Prayer* (Thomas Nelson Publishers) p.20.
5. *ዝኒ ከማሁ፣ ገጽ* 77-78።

እግዚአብሔር ካልመጣ . . .

አንድ ወንድም ስለ ተስፋ ቃል ሲናገር፣ “ብዙ የተስፋ ቃሎችን ጌታ ሰጥቶኛል:: ነገር ግን የምሞተው ዛሬ ቢሆንና ይህንንም አስቀድሜ ባውቅ በመቃብሬ ላይ እንዲስበክ የምፈልገው ስብከት ‘እግዚአብሔር በቃሎቹ የታመነ ነው’ የሚል ነው:: ገና የተስፋ ቃሌን ባልወርስም እንኳ ካለፍኩበት መንገድ የተነሣ ነፍሴ እግዚአብሔርን በሚገባ ዐውቃዋለች” ብሏል::

እግዚአብሔር በቃሎቹ የታመነ ነው:: አንዳንድ ጊዜ ግን የእግዚአብሔር በእኛ ጊዜ አለመምጣትና መዘግየት ብዙዎችን አላስፈላጊ የሆነ የራሳቸውን እርምጃ እንዲራመዱ ያደርጋቸዋል:: ጌታ በተናገረን ጊዜ እግዚአብሔር የተናገረውን የሚፈጽምበትን ጊዜ በማወቅም ሆነ ባለማወቅ በግምት እንወስንና ሳይሆን ሲቀር እናዝናለን:: እግዚአብሔርም የራሱ ጊዜ ስላለው በእኛ ጊዜ አይመጣ ይሆናል:: ስለዚህ እግዚአብሔር ሲዘገይ ብዙዎች ስፍራቸውን ይለቃሉ:: እስቲ “እሻራ” ከሚለው የዳዊት ጸጋዬ መጽሐፍ አንድ ግጥም እንይ፤

> “ጌታ ሆይ፤
> ቤታችን ታሟል፤
> ኑሮአችን ጤና አጥቷል፤
> ግና
> ምንም ቢያሳዝንህ
> ከቶም ባትወደው፣
> አንተ ስላልመጣህ
> እኛ ልንሄድ ነው::”¹

እግዚአብሔር “ሲዘገይ” ሰዎች ስፍራቸውን እስከ መልቀቅ ሲወስኑ ይችላሉ:: ጠብቀውት ጠብቀውት ሲጎበኛቸው ሩብ ሰዓት ሲቀር የሚሄዱም አይታጡም:: እርሱ ግን ሁሉን የሚፈጽመው በዐላማ እንጂ በግብታዊነት አይደለም:: ስለዚህ እግዚአብሔር የሚዘገይባቸውን ጥቂት ምክንያቶች እንመልከት::

<u>1. በአንድ ድንጋይ ...</u>

እግዚአብሔር ከእኛ ጊዜ ከሚዘገይባቸው ምክንያቶች አንዱ የእኛን ችግር በማስወገድ የራሱንም ዐላማ መፈጸም ስለሚፈልግ ነው:: “በጌታ ትእዛዝ ያለ ነቀፋ እየሄዱ በእግዚአብሔር ፊት ጻድቃን ነበሩ” የተባለላቸው ካህኑ ዘካርያስና ሚስቱ ኤልሳቤጥ ለዚህ ምስክሮች ናቸው:: እነዚህ ሁለት ሌዋውያን በሰው ፊት ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፊት እንኳ ጻድቃን ነበሩ:: ዛሬ የብዙዎቻችን ጽድቅ በሰው ፊት እንጂ በጌታ ፊት አይደለም:: እነዚህ ቅዱሳን በቅድስና ቢመላለሱም ልጅ የሌላቸው መሆናቸውና በዕድሜም እንዳረጁ ተነግሯል:: እነርሱ በነበሩበት ማኅበረሰብና ዘመን ደግሞ ልጅ አልባ መሆን በጣም ትልቅ ውርደት ነበር:: ስለዚህ ልጅ መውለድ በጣም ይፈልጋሉ:: እግዚአብሔርም ደግሞ ለመሲሑ መንገድን የሚጠርግ መልእክተኛ (fore-runner) ይፈልጋል::

ስለዚህ እግዚአብሔር ለእነርሱ ጥያቄ የሚሰጠው ልጅ የእርሱንም ፍላጐት የሚፈጽም እንዲሆን ይፈልግ ነበር:: እግዚአብሔር የራሱ ችግር ባይኖረውም እንኳ የእኛን ችግር በመፍታት የራሱንም ዐላማ ለመፈጸም ይዘገያል ብንል የሚከብድ አይሆንም:: እግዚአብሔር ልጁን ከሕግ በታች አድርጐ የሚልክበት የዘመን ፍጻሜ ሲደርስ ግን የዘካርያስ ያለማመን ጠንቅ አላገደውም (ሉቃ. 1÷20):: ስለዚህ ለሕዝቡ የመዳንን ዕውቀት በመስጠት የእግዚአብሔርን ፍላጐት የሚፈጽም፣ ለእነርሱም የረጅም ጊዜ መሻታቸው ምላሽ የሆነውን መጥምቁ ዮሐንስን ሰጣቸው:: ይህም ዮሐንስ የእግዚአብሔርን እና የእነርሱን ፍላጐት የሚያሟላ ሆነ (ሉቃ. 1÷76-79):: ጌታ ከሚዘገይባቸው ምክንያቶች አንዱ ይህ ነው:: የእንዱን ችግር በመፍታት የራሱንም ፍላጐት ሲፈጽምበት ዘግይቶ ሲሆን ይችላል:: የእኛ ችግር የእግዚአብሔር ፍላጐት መፈጸሚያ ከሆነ መልካም ነው:: “በአንድ ድንጋይ ሁለት ወፍ” አትሉም?

<u>2. ምልክት እንድንሆን</u>

እግዚአብሔር የሚዘገይበት ሌላኛው ምክንያት ደግሞ በእምነታቸው ለዛሉት ምልክትና ተአምራት ሲያደርገን (ኢሳ. 8÷18) ማሰቡ ነው:: ለዚህም ምሳሌው እነዚያው ዘካርያስና ኤልሳቤጥ ናቸው:: ቅድስት ማርያም መሲሑን እንደምትፀንስ በተነገራት ጊዜ ጥያቄዋ፣ “ወንድ ስለ ማላውቅ ይህ እንዴት ይሆናል?” የሚል ነበር:: ለዮሴፍ የታጨች ስለ ነበረች መልእክቱ ግራ የሚያጋባ ሆኖባታል:: በድንግልና ተገኝታለች፤ ሆኖም ከዕድሜዋ ልጅነትና በዚያን ጊዜ ከነበረው የጾታ ተጽዕኖም የተነሣ በምኩራብ የሚሰጠውን የሕግ ትምህርት ለመከታተል አትችልም:: ስለዚህ እምነት የሚገኝበት ቃል ባይኖራትም ወዲያውኑ ለማመን እንደ ካህኑ ዘካርያስ ዲዳ አላስደረጋትም:: የእግዚአብሔር አገልጋይ (ካህን) ከነበረው ዘካርያስና ከድንግል ማርያም የሚጠበቀው እምነት በተሰጣቸው መጠን ነበረ እንጂ ያልተሰጣቸው አይጠበቅባቸውም:: ይህ ዛሬም እግዚአብሔር የሚጠቀምበት አሠራር ነው::

“ይህ እንዴት ይሆናል?” ለሚለው የብፅዕት ማርያም ጥያቄ መልአኩ ገብርኤል የሰጣት ምሳሌ እዚያው አገር የነበረችውን በስተርጅና የፀነሰችውን ኤልሳቤጥን ነበር:: “ዘመድሽ ኤልሳቤጥ እርስዋ ደግሞ በእ

ርጅናዋ ወንድ ልጅ ፀንሳለች፤ ለእርስዋም መካን ትባል ለነበረችው ይህ
ስድስተኛ ወር ነው፤ ለእግዚአብሔር የሚሳነው ነገር የለምና" ብሏታል
(ሉቃ. 1÷36)። ኤልሳቤጥ እግዚአብሔር ባይዘገይባት ኖሮ ድንግል ማር
ያም መሲሑን ትፀንስ ዘንድ የሚያስፈልገውን እምነት እንድታገኝ በምሳ
ሌነት ለመጠቀስ ባልበቃች ነበር። ዛሬም እግዚአብሔር የዘገየብን ረስቶን
ሳይሆን በራሱ ጊዜ በመምጣት ለሌሎች እምነት እንድንሆን ሲሆን እንደ
ሚችል ተገንዝበን ልባችንን እናጽና። ዛሬ ብዙዎቻችን ለዎችን ለማጽና
ናት አብርሃምና ሣራን ነው የምንጠቅሰው። ቀላል እንዳልሆነ ቢታወ
ቅም፣ እኛም ለምልክት የሚበቃ ነገር ሊወጣን ይገባል።

<u>3. ሲቆይ ይጣፍጣል</u>

ያረጀ የወይን ጠጅ ምን እንደሆነ የምናውቅ ይመስለኛል። ያረጀ
የወይን ጠጅ በጣም ትልቅ ግብዣ ነው (ኢሳ. 25÷6)። ከአዲስ ወይን
ጠጅ ይልቅ ያረጀው መጣፈጥ ብቻ ሳይሆን ለማዘጋጀትም ጊዜ ይወስ
ዳል። ያኔ በአብርሃምም ሆነ በካህኑ ዘካርያስ ጊዜም ሆነ ዛሬ ሰዎች በተ
ጋቡ በዓመቱ መውለድ ይጠበቅባቸዋል። የሠርጋቸው ቀን፤ "የዛሬ
ዓመት የማሙሽ አባት፣ የዛሬ ዓመት የማሙሽ እናት" ተብሎም ይዘፈ
ናል። ስለዚህ በተጋቡ በዓመቱ ቢወልዱ አዲስ ነገር አይደለም። ተጋ
ብተው ይተኛሉ፤ ከዚያ ይወልዳሉ። በቃ! ይህ ዜና እንኳን ለመሆን የማ
ይበቃ ነው።

እንደ አብርሃም በ100 ዓመት መውለድ ግን የሚያስደንቅ ብቻ
ሳይሆን፣ የዓለም ድንቃ ድንቆች በሚመዘገቡበት በ"ጊነስ ቡክ ኦፍ ሪከር
ድስ" ላይ የሚመዘገብ ትንግርትና ዜና ነው። ለነዘካርያስም ሆነ ለነአብር
ሃም እግዚአብሔር መዘግየቱ ልጁ የሚያስደስት ያረጀ ወይን ጠጅ እንዲ
ሆን ነው። እንደ ተጋቡ ቢወልዱ ማንም አይደነቅም። እግዚአብሔር ዘግ
ይቶባቸው በስተርጅና መውለዳቸውን የሚሰማ ሁሉ ግን ይሥቃል (ዘፍ.
21÷6)። ምናልባት ይህንን ጽሑፍ የምታነቡ ወገኖች እግዚአብሔር የዘ
ገየባችሁ ቢመስላችሁ ከዚህ ከተራዘመ ጊዜ በኋላ ተራ ነገር ላይወጣችሁ
ይችላል። ያረጀ የወይን ጠጅ ጊዜ እንደሚወስድና ይህም ዋጋ ማስከፈ
ሉን ሳልጠቅስ ግን አላልፍም።

4. ዓባይን ያላየ ...

የመጨረሻው ደግሞ እስካሁን ከጠቀስናቸው ሦስት ነጥቦች የሚ
ለይና አሉታዊ የሆነ ነው። አብርሃም ከከለዳውያን ዑር ሲወጣ ይጠብ
ቀው የነበረው ተስፋ ልጅና ምድራዊ ርስትን ነበር። እግዚአብሔር ግን
ለአብርሃም ልጅ የሰጠው ከ25 ዓመት በኋላ ስለነበረ በዚህ በተራዘመ ጊዜ
የአብርሃም አመለካከት ሙሉ በሙሉ ተለወጠ። ስለዚህ ምድራዊ ነገር
መጠበቁን ትቶ ሰማያዊዋን ከተማ ተስፋ ማድረግ እንደ ጀመረ የዕብራ

ውያን ጸሓፊ ይነግረናል (ዕብ. 11÷8-10)። ይህ የሆነው ግን ይስሐቅ ከተ
ወለደ፣ ከዚያም እርሱም በተራው በ60 ዓመቱ ያዕቆብን ከወለደ በኋላ
መሆኑን ከዚሁ ክፍል እንረዳለን። አብርሃም ይህንኑ ለማወቅ በጥቅሉ
ከ85 ዓመት በላይ ሲፈጅበት፣ ለእኛም ይህን ያህል ጊዜ ባይሆን እንኳ
ጊዜ መውሰዱ የማይቀር ነው።

አንዳንዴ ምን መጠየቅ እንዳለብን ካለማወቃችን የተነሣ ጥያቄዎ
ቻችን ተራና ምናምንቴ ሆነው ይገኛሉ። እግዚአብሔር ይህንን ለማስ
ረዳት ቢፈልግም ብዙውን ጊዜ በምንፈልገው ነገር ዐይናችን ስለሚታወር
(ሁለንተናችን ስለሚወለድ) የግድ መዘግየት የሚኖርበት ይመስለኛል።
እርግጥ ነው፤ አንዳንዶቻችን የሚናገረንን ቶሎ ለመረዳት የምንችል
ከሆነ የሚወስድብን ጊዜ ያጥራል። ስለዚህ የማይጠቅም ነገር በመጸለይ
ጊዜያችንን እንዳንፈጅ ጸሎታችን በማስተዋል ቢሆን መልካም ነው።

በአጠቃላይ እስካሁን እንደ ተመለከትነው እግዚአብሔር ያለ ምክ
ንያት አይዘገይም። ሲዘገይም ደግሞ በየትኛውም መልኩ ለመልካም ስለ
ሆነ የተስፋችን ምስክርነት እንዳይናወጥና እግራችን እንዳይንሸራተት እን
ጠንቀቅ። በእርግጥ የእግዚአብሔር መዘግየት በቃላት እንደምንገልጸው
ቀላል አይደለም። ብዙ የሚፈትን፣ እንደ አብርሃም ተስፋ በመቁረጥ ወደ
አጋር የሚገፋፋና ልብን የሚያሳዝን ነው (ምሳ. 13÷12)። ሆኖም በሚያ
ስፈልገን ጊዜ የሚረዳንን ጸጋ ለማግኘት መቼም ቢሆን ወደ ጸጋው ዙፋን
በድፍረት ለመቅረብ የልጅነት መብት እንዳለን አንዘንጋ (ዕብ. 4÷16)።
ስለ እግዚአብሔር መዘግየት ሳስብ፣ "ከእንግዲህ በቃኝ እልጸልይም፤
ከዚህ በላይ ክንፍ አላወጣ!" ያለችውን አንዲት እኅት አልረሳትም። "እግ
ዚአብሔርን ገና እጠብቅ ዘንድ ምንድን ነኝ?" በማለት የተናገረ ንጉሥም
አለ (2ነገ. 6÷33)።

ምንም እንኳ ሁኔታዎች የተበለሻሹ በሚመስልበት ሁኔታ ውስጥ
ያለን ይመስለን ይሆናል። ሐዋርያው ጳውሎስ ግን፣ "እንደ ተናገረኝ እን
ዲሁ እንዲሆን እግዚአብሔርን አምናለሁና" በማለት የተናገረው እየተለባ
በረች በመጠናቀቅ ላይ በነበረችው ታንኳ ላይ ቆሞ ወደብ አያፏጩበት
ነው (ሐሥ 27÷25)። እርሱ እዚያ ቦታ ሆኖ እንዳመነው እኛም እምነን
መሻገር እንችላለን። እግዚአብሔር በቃሉቹ የታመነ ነውና!

<u>ማስታወሻ</u>

[1] ዳዊት ጸጋዬ፤ ለሻራ (አዲስ አበባ፤ 1993 ዓ.ም) ገጽ 33።

የነፍስ ትስስር

“ማንም ባሪያዎች ቢያደርጋችሁ ... ትታገሣላችሁና” (2ቆሮ. 11÷20)::

እውነተኛ የነፍስ ወንድማማቾች

የነፍስ ትስስር በሁለት ሰዎች መካከል ለመልካምም ሆነ ለክፋ ጉድኝት በነፍሳቸው በኩል የሚፈጸም ጠንካራ ትስስር ነው:: የዮናታንና የዳዊት ታሪክ ስመልካሠ የነፍስ ትስስር ምሳሌ ሊሆነን ይችላል:: እርስ በርስ በነፍስ የተሳሰሩ እንደነበር 1ኛ ሳሙኤል 18÷1 እንዲህ በማለት ይናገራል::

“ዳዊትም ለሳኦል መናገሩን በፈጸመ ጊዜ የዮናታን ነፍስ በዳዊት ነፍስ ታሰረች፤ ዮናታንም እንደ ነፍሱ ወደደው::”

በዚሁ ምዕራፍ ቁጥር 3 ላይ ዳዊትና ዮናታን አጅግ በመዋደዳቸው ቃል-ኪዳን አንዳደረጉ እናያለን::

በሁለት ወዳጆች መካከል ያለው የነፍስ ትስስር በጠነከረ ቁጥር ወዳጅነታቸውም ጥልቅና ዘላቂ መሆን ይጀምራል:: የአንዱ የሞራልና የስሜት ብርታት ሌላውን በፈተናው ጊዜ ያጸናዋል:: በድል ጊዜም አብሮ አንዲደሰት ያደርገዋል:: በጓደኛሞች መሐል ያለው ፍቅር በራስ ወዳድነት ያልተበከለና ንጹሕ ከሆነ ትስስራቸው ለመልካም ይሆናል:: ጌታ ኢየሱስ ስለዚህ ዐይነቱ ፍቅር በዮሐንስ 15÷13 ላይ ሲናገር:-

“ነፍሱን ስለ ወዳጆቹ ከመስጠት ይልቅ ከዚህ የሚበልጥ ፍቅር ለማንም የለውም” ይለናል::

ልክ በዮናታንና በዳዊት፣ በሩትና በኑኃሚን መካከል እንደነበረው ዐይነት ጠንካራና እውነተኛ ወዳጅነት ቢኖር እያንዳንዱ ራሱን የሚጐዳ ቢሆን አንኳ ለሌላኛው ቸር (ለጋስ) እና ታማኝ መሆኑን አያቋርጥም ነበር:: ዮናታን በዳዊት ላይ ያለውን መለኮታዊ ጥሪ ሲያውቅ የእስራኤልን ዙፋን የመውረስ መብቱን ለጓደኛው በፈቃዱ ለመልቀቅ አልተቸገረም:: በተመሳሳይ ሁኔታም ሩት አማቷን ኑኃሚንን ለመከተልና ለማገልገል የወሰነችው ቤተሰቧንና የትውልድ መንደሯን ጥላ እስከ መውጣት ድረስ ነበር::

የዚህ ዐይነት ራስን መሥዋዕት የሚያደርግ የነፍስ ትስስር ለዘላቂ ወዳጅነት፣ ብሎም ስጥሩ ትዳር መሠረት ነው::

አጅግ በቅርበት ከመተሳሰራቸው የተነሣ አንዱ ለሌላኛው ትልቅ መሥዋዕትነት ለመክፈል ፈቃደኛ ስለሆኑ ሁለት ወንድማማቾች የሰማሁት ታሪክ አለ:: ወንድማማቾቹ ወደ አሜሪካ በስደት ሲገቡ፣ ማግኘት የሚችሉትን የትኛውንም ዝቅተኛ ሥራ ከመሥራት በቀር ራሳቸውን የሚደግፉበት ምንም አማራጭ አልነበራቸውም:: አንደኛው አካላዊ ጥንካሬው የጐላ ቢሆንም አእምሮአዊ ዕውቀቱ ብዙም የሚያስመካ አልነበረም:: ሌላኛው ግን በጣም ብልኅና ልበ ብሩህ በመሆኑ፣ ኀይለኛ የሕግ ሰው ለመሆን በሚያበቃ የተፈጥሮ ስጦታ የታደለ ነው:: ባለ ብሩህ እእምሮው ወንድም የሕግ ሰው ለመሆን የሚያበቃውን ትምህርት ሙሉ ጊዜ ሰጥቶ በነጻነት እንዲማር፣ በአእምሮአዊ ዐቅሙ ደከም ያለው ወንድም የተገኘውን ዝቅተኛ ሥራ እየሠራ የሁለቱንም ኑሮ ለመደገፍ ሐሳብ አቀረበ:: ይህኛው ተመርቆ ሥራ ከያዘ በኋላ በሕግ ባለሙያነቱ ሲሳካለት፣ በተራው የሁለቱንም ኑሮ እንዲያስተዳድር ነው የተስማሙት:: አንዳቸው ለአንዳቸው ከነበራቸው ትልቅ ፍቅር የተነሣ ስምምነታቸውን በትክክል ፈጸሙ:: በክፍተኛ የነፍስ ትስስር ስለ ተሳሰሩ አንዳቸው ለአንዳቸው የተሰጡ ስለሆኑና መሥዋዕትነት ለመክፈል ፈቃደኞች ስለ ነበሩ ከግንኙነታቸው ሁለቱም ወንድማማቾች ተጠቅመዋል::

በጥልቅና በንጹሕ ግንኙነትና ትስስር ሁለቱም ነፍሶች አንዳቸው ከሌላኛው ጥንካሬ፣ ብርታት እንዲሁም ዋስትናና ፍቅር ያገኛሉ:: በመክብብ 4÷9-12 ላይ ሰሎሞን የዚህ ዐይነቱን ግንኙነት ባሕርያት (መገለጫዎች) ይዘረዝራል::

“ድካማቸው መልካም ዋጋ አለውና አንድ ብቻ ከመሆን ሁለት መሆን ይሻላል:: ቢወድቁ አንዱ ሁለተኛውን ያነሣዋልና፤ አንዱ ብቻውን ሆኖ በወደቀ ጊዜ ግን የማያነሣው ሁለተኛ የለውምና ወዮለት:: ሁለቱም በአንድነት ቢተኙ ይሞቃቸዋል፤ አንድ ብቻውን ግን እንዴት ይሞቀዋል? አንዱም አንዱን ቢያሸንፍ ሁለቱ በፊቱ ይቆማሉ::”

ሁለት ሰዎች ልባዊ ግንኙነት ሲኖራቸው በእርግጥም ኀይላቸው ይጨምራል:: አንደኛው አንድ ሺህ ሲያሳድድ፣ ሁለቱ በአንድነት ግን ዐሥር ሺህ እንደሚያሳድዱ ዘዳግም 32÷30 ይናገራል:: ሁለት ሰዎች በማናቸውም ነገር ቢስማሙና ቢጸልዩ የሰማዩ አባታቸው የለመኑትን እንደሚሰጣቸው በማቴዎስ 18÷19 ላይ ተነግሮአል::

በኢየሩሳሌም የነበረችው የመጀመሪያዪቱ ቤተ ክርስቲያን ኀይለኛ እና ምርኮን ለመበዝበዝ ብርቱ የነበረችው ሕዝቡ በነፍስ የተሳሰረና ጠንካራ ኅብረት ስለነበረው ነበር::

“ያመኑትም ሕዝብ አንድ ልብ፤ አንዲትም ነፍስ ነበሩአቸው:: ገንዘባቸውም ሁሉ በአንድነት ነበረ እንጂ ካለው አንድ ነገር ስንኳ የራሱ እንደሆነ ማንም አልተናገረም::” (ሐሥ 4÷32)

ኅብረታቸው የጠበቀና ልባቸውም ንጹሕ ስለነበረ ያላቸውን ንብረት በነጻነት ለመጋራት (ለመካፈል) ነጋሪ አላስፈለጋቸውም::

መለኮታዊ ያልሆነ የጥፋት ትስስር

እርስ በርሳቸው ግልጽ የሆኑ ሁለት በነፍስ የተሳሰሩ ሰዎች የኅብረታቸው ጥንካሬ መሠረት አንዱ ለአንዱ ባለውና በሚሰጠው ቦታ የተወሰነ ይሆናል:: ስለዚህ ከዘመዶቻችን፣ ከሥራ ባልደረቦቻችን፣ አብረውን ከሚኖሩ ወይም አዘውትረን ከምንገናኛቸው፣ ከሚመሩንና ከሚያስተዳድሩን ሰዎች ጋር በነፍስ ልንተሳሰር እንችላለን:: እነዚህ በነፍስ የምንተሳሰራቸው ሰዎች ደግሞ ሕይወታችንንና ጉዟችንን በመቅረጽ አዎንታዊ ወይም አሉታዊ ተጽዕኖ ሊያሳድሩ ስለሚችሉ ቤተሰቦቻችንን ጨምሮ ከማን ጋር ኅብረትና ወዳጅነት መመሥረት እንዳለብን ከመወሰናችን በፊት በጥንቃቄ ልንመረምር ይገባናል::

ከሌላ ሰው ጋር ያለን ጉድኝት (ኅብረት) በራስ ወዳድነትና በጥቅም ፈላጊነት የተበከለ ከሆነ፣ በመካከል ያለው የነፍስ ትስስር ራስ ወዳዱ ሰው ሌላኛውን በፈለገው መንገድ እንዲጠቀምበት ያስችለዋል:: የዚህ ምክንያት የአንዳቸው ሐሳብ፣ ፈቃድና ስሜት ለሌላው የተከፈተ ስለሚሆን ነው:: ይህ ዐይነቱ በጽድቅ ላይ ያልተመሠረተ ኅብረት በሌሎች ቀንበር ሥር አውሎን ራሳችንን የሚጐዳ ነገር እንድንናገር ወይም እንድናደርግ ሊጫነን (ሊያስገድደን) ይችላል::

ኀይለኛ (dominant) ግለሰብ የሌላውን ሰው የፈቃድ ኀይል አሸንፎ ጓደኝነት መፍጠር መቻሉ የተለመደ ክንዋኔ መሆኑን ከፍተኛ የሥነ ልቦና ሰዎች ይገልጻሉ:: አንድ ሰው በሌላው ተጽዕኖ ሥር ሊውል ይችላል::

መልካም የሚመስሉ ግንኙነቶች እንኳን የተመሠረቱት እግዚአብሔር በሚያዝዘው አካሄድ ካልሆነ በቀር በመካከል ጥሩ ያልሆነ የነፍስ ትስስር ሊፈጠርና ብሎም ሊያድግ ይችላል::

ማንኛውም ግንኙነት በክርስቶስ ጌትነት ሥር ካልሆነ ወደ ክፉ ትስስር የሚለወጥበት ብዙ መነሻዎች ይኖሩታል:: ለምሳሌ በአማኞች ላይ ብዙ የጋብቻ ቀልድ እንደሚቀለድ እናውቃለን፤ እነዚህ ቀልዶች ግን በበርካታ ትዳሮች ላይ አሳሳቢ ችግር መኖሩን የሚጠቁሙ ናቸው:: ሁለት ሰዎች በጋብቻ ሲጣመሩ ከወላጆቻቸው ጋር ያላቸው የነፍስ ትስስር ካልተሰበረ የኋላ ኋላ ግጭት መፈጠሩ አይቀርም:: የተጋቡ ሰዎች ከወላጆቻቸው ጋር ምንም ዐይነት ግንኙነት አይኑራቸው ማለት ሳይሆን፣ ጠንካራው ትስስራቸው ከትዳር ጓደኛቸው ጋር ሆኖ ለሌሎች ግንኙነቶች የሚኖራቸው ታማኝነትና ግንኙነቶቹ የሚያሳድሩት ተጽዕኖ አነስተኛ ሊሆን ይገባል:: ግልጹን እንነጋገር ከተባለ፣ የትኛውም ግንኙነት በክርስቶስ ጌትነት ሥር ካልተመሠረተ መለኮታዊ ያልሆነ የነፍስ ትስስር የሚፈጠርበት አጋጣሚ ይኖራል:: የልባችንን የመጀመሪያ ስፍራ እግዚአብሔር ይፈልገዋል:: ከዚያ በመቀጠል የትዳር ጓደኞችን፣ ልጆቻችን፣ ቤተሰባችን እና ባልደረቦቻችን እንደ ቅደም ተከተላቸው ስፍራ ይኖራቸዋል:: ከፍተኛ የነፍስ ትስስራችንን ከእግዚአብሔር ጋር ካደረግን መልካም ያልሆነውን ትስስር የምንቋቋምበት መለኮታዊ ከለላና ብርታት እናገኛለን::

ይቺ ሥጋ ከሥጋዬ

የነፍስ ትስስር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ "መታሰር" በሚለው ቃል ብቻ ሳይሆን፣ "መጣበቅ" በሚለው ቃልም ተገልጿል:: እግዚአብሔር በሰጠን የደኅንነት ኅብረት በኩል ከእርሱ ጋር የነፍስ ትስስር እንዲኖረን ይፈልጋል::

"አምላክህን እግዚአብሔርን ፍራ፤ እርሱንም አምልክ፤ ከእርሱም ተጣበቅ፤ ..." (ዘዳ. 10÷20) ::

1ቆሮንቶስ 6÷17 "ከጌታ ጋር የሚተባበር ግን አንድ መንፈስ ነው" ሲል፣ ከጌታ ጋር ያለንን መተሳሰር ደግሞ፣ "እኛ ግን የክርስቶስ ልብ አለን (We have the mind of Christ. - NIV)" በሚል አስቀምጧል (1ቆሮ. 2÷16):: አእምሮ (mind) ደግሞ የነፍስ አንድ ክፍል መሆኑ ይታወቃል:: ስለዚህ ከጌታ ጋር ያለን ትስስር በነፍስም በኩል ጭምር ነው::

የነፍስ ትስስር በከፍተኛ ደረጃ የሚገለጸው በጋብቻ ውስጥ ነው:: ሁለት ሰዎች በግብረ ሥጋ ግንኙነት ምክንያት አንድ ሥጋ ሲሆኑ በነፍሳቸው ትስስር ይጀመራል:: እንደ እግዚአብሔር ሐሳብ:- "ሰው አባቱንና እናቱን ይተዋል፤ በሚስቱም ይጣበቃል፤ ሁለቱም አንድ ሥጋ ይሆናሉ" (ዘፍ. 2÷24)::

አዳምም በዘፍጥረት 2÷23 ላይ "ይህች አጥንት ከአጥንቴ ናት፤ ሥጋም ከሥጋዬ ናት" በማለት ይህንኑ አረጋግጧል:: በሌላ አገላለጽ፣ "ይህች አካል የእኔ ሌላ አካል ናት" ለማለት ነው::

ትዳር ከጌታችን ጋር ያለንን ጥምረት የሚገልጽ የከፍተኛ ግንኙነት ምሳሌ ወይም ሥዕል ነው:: ኢሳይያስ 54÷5 ላይ፤ "ፈጣሪሽ ባልሽ ነው፤ ስሙም የሰራዊት ጌታ እግዚአብሔር ነው፤ የእስራኤልም ቅዱስ ታዳጊሽ ነው፤ እርሱም የምድር ሁሉ አምላክ ይባላል" ይላል::

ልክ ሁለት ሰዎች በጋብቻ ኪዳን አንድ እንደሚሆኑት እኛም ከጌታ ጋር በደኅንነት ኪዳን አንድ አካል እንደምንሆን ጳውሎስ በኤፌሶን 5÷30፣32 ላይ ይነግረናል፤ "ነገር ግን (የክርስቶስ) የአካሉ ብልቶች

ስለሆንን ... ይህ ምስጢር ታላቅ ነው፤ እኔ ግን ይህን ስለ ክርስቶስና ስለ ቤተ ክርስቲያን እላለሁ” ብሎናል።

የወሲብ ወጥመዶች

ከጌታ ጋር ያለን የነፍስ ትስስር ከእርሱ ጋር አንድ እንደሚያደርገን ሁሉ፣ ሁለት ሰዎች በጋብቻ ሲጣመሩ እነርሱም አንድ ይሆናሉ። ይህ ትስስር ኀይለኛ ስለሆነ በተለያየ ጊዜ ርምጃቸው፣ ንግግራቸውና ድርጊታቸው ወደ መመሳሰል ሲመጣ አንዱ የሚጀምረውን ዐረፍተ ነገር ሌላው ሲጨርሰው ይችላል። አንዳንዴም በመልክ የሚመሳሰሉበት ሁኔታም ይኖራል።

በፍቅራቸው ወቅት እንዳቸው የሌላኛውን በጐና መልካም ነገር ቀስመው ከራሳቸው ጋር ሲያዋሕዱ፣ በጥላቻ ጊዜ ደግሞ የሌላኛውን ክፉ ነገር የራሳቸው ያደርጉታል። የዚህ የነፍስ ትስስር ጠንካራ መሆን የጋብቻ ኪዳን እንዲሰበር ተደርጐ እለመፈጠሩን ያሳየናል። ፍቺ በአንድነት የተገመዱ ሁለት ነፍሶችን የሚበጫቅና የሚገነጣጥል የተወገዘ ክፉ ተግባር ነው። ይህም ቢሆን አንድ ላይ በተሰፉት በእነዚህ ነፍሶች ላይ ከባድና የሚያመረቅዝ ቁስል ሳያስከትል ሊለያዩ አይችሉም። ሁለት የዕንጨት ቁርጥራጮች በደንብ በማጣበቂያ ከተያያዙ በኋላ ዕንጨቱን ለመስበር ብንሞክር የሚሰበረው በሌላ አዲስ ቦታ እንጂ መጀመሪያ በተጣበቁበት ስፍራ አለመሆኑ ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ይሆናል።

ተጋቢዎቹ የነፍስ ኅብረታቸውን የሚያውጁት በጋብቻቸው ጊዜ በሚፈጽሙት ቃል ኪዳን ቢሆንም አንድ ሥጋና አንድ ነፍስ ወደ መሆን ድምዳሜ የሚያበቃቸው የግብረ ሥጋ ግንኙነት ነው። ይህን በወሲባዊ ውሕደት የሚፈጠር የነፍስ ትስስርን ልዩ የሚያደርገው፣ ሰው ይህንን ጥምረት ከአንድ ሰው ጋር ብቻ እንዲያደርግ ሆኖ መፈጠሩ ነው!

እግዚአብሔር የግብረ ሥጋ ግንኙነትን ሙሉ በሙሉ ማስትም መንፈስ ከመንፈስ፣ ነፍስ ከነፍስ፣ ሥጋ ከሥጋ ጋር እንዲያገናኝን ነው የጀመረው። ጋብቻንም አስደናቂ የሚያደርገው ይህ ጥምረት ነው። እግዚአብሔር በመጀመሪያ ሰውን በዔድን ገነት ሲፈጥር፣ ሴቷን ለመሥራት ግን ከወንዱ አካል መውሰድ ነበረበት። ብሉይ ኪዳን በመጀመሪያ የተጻፈበት የዕብራይስጡ ቋንቋ እንደሚነግረን ሁለቱንም የሚጠራቸው “አዳም” በሚለው ስም ሲሆን፣ የስማቸው አንድ መሆን የኅብረታቸውን ፍጹምነት ያሳያል። ሴቲቱ “ሔዋን”፣ ወንዱ ደግሞ “አዳም” ተብለው በተለያየ ስም የተጠሩት፣ በኀጢአት ከወደቁና ከእግዚአብሔር ጋር ከተለያዩ በኋላ ብቻ ነው።

የወሲብ ባሮች

የግብረ ሥጋ ግንኙነት ሁለት ነፍሶችን እንደ አንድ የሚያስተሳስር ከሆነ አንድ ሰው ከጋብቻ ውጭ ዝሙት ቢፈጽም ምን ይሆናል?

የዚህ ሰው ነፍስ አብሯት የግብረ ሥጋ ግንኙነት ከፈጸመው ሁሉ ጋር ትተሳሰራለች። በዚህ ባልተፈቀደ ወሲባዊ ግንኙነት የሚፈጠር መጣበቅ ጥንካሬም ልክ በጋብቻ ኪዳን ውስጥ እንዳለው ሁሉ ብርቱ ይሆናል።

በዚህ ጉዳይ የብዙ ሰዎችን ልምምድ ልንጠቅስ ብንችልም ከቃለ እግዚአብሔር የምናገኘውን ብንይዝ ይመረጣል። ከጋብቻ ውጭ (በፊት) በሚፈጸም ወሲብ በኩል ስለ ተፈጠረ የነፍስ ትስስር ዘፍጥረት 34÷1-3 ላይ እናያለን።

“ለያዕቆብ የወለደችለት የልያ ልጅ ዲናም የዚያን አገር ሴቶች ልጆችን ለማየት ወጣች። የአገሩ አለቃ የኤዊያዊ ሰው የኤሞር ልጅ ሴኬም አያት፤ ወሰዳትም፤ ከእርስዋም ጋር ተኛ፤ አስነወራትም። ልቡናውም በያዕቆብ ልጅ በዲና ፍቅር ተነደፈ። ብላቴናይቱንም ወደዳት፤ ልብዋንም ደስ በሚያሰኛት ነገር ተናገራት።”

በመሠረቱ ሴኬም ዲናን አልወደዳትም፤ ይልቁኑ ከደፈራት በኋላ ነፍሱ (ልቡ) እርሷን መናፈቅና እርሷን መመኘት ጀመረ። እስገድዶ በመድፈር እስነዋሪ ተግባር በኩል ቢሆንም ነፍሶቻቸው ተሳስረዋል። ይሁንንም የሴኬም አባት ኤሞር ለዲና አባት ለያዕቆብ በዘፍጥረት ምዕራፍ 34 በቁጥር 8 ላይ ግልጽ አድርጐታል።

“ልጄ ሴኬም በልጃችሁ ፍቅር ልቡ (the soul of my son - KJV) ተነድፏልና ሚስት እንድትሆነው እባካችሁ እርሷን ስጡት” ብሎ ገልጸለታል።

ጾታዊ (ወሲባዊ) ተራክቦ እንዲህ ዐይነት እስገዳጅና እስጨናቂ የነፍስ ትስስር ስለሚፈጥር ይህንን ግንኙነት ማቆም ያስቸግራል። ይህም ግንኙነት ምን ያህል እንደሚጠነክር የዘፍጥረት መጽሐፍ የሴቷ ፈቃድ ወደ ባሏ ወይም ወደ መጀመሪያ የወሲብ ጓደኛዋ እንደሆነ ይነግረናል።

“ፍላጐትሽም ወደ ባልሽ ይሆናል፤ እርሱም የበላይሽ ይሆናል” (ዘፍ. 3÷16 - እ.መ.ት)።

እንዲት ሴት አብሯት ወሲብ ያደረገውን ሰው ለዳግመኛ ግንኙነት መናፈቅ ብቻ ሳይሆን ታዛዥ ትሆናለች። ከዚህ የተነሣ፣ ተጽዕኖ በሚያሳድሩባቸው ወንዶች ጫናና ግፊት ሴቶች ከእግዚአብሔር ሲርቁ ብዙ ጊዜ ያጋጥማል። ይህ በጣም ያሳዝነኛል።

አንድ የቤተ ክርስቲያናችን አባል የሆነች ሴት የሥራ ባልደረባዋ እግዚአብሔርን የምትፈልግ ስለነበረች ስለ ጌታ ነግራ ወደ ቤተ ክርስቲያን እመጣቻት። ሆኖም ሴቲቱ ሕይወቷን ለጌታ መስጠት እንደምትፈልግ እያለቀሰች ብትናገርም፣ ከቤተ ክርስቲያን ጋር ምንም ዐይነት ግንኙነት የማይፈልግ ፍቅረኛ ስለነበራት ይህንን ማድረግ አልቻለችም። ከዚህ ሰው ጋር ወሲብ በመፈጸም በሥጋም ሆነ በነፍስ በመተሳሰሯ ለእ

ርሱ ባሪያ የሆነችበትን ስንስለት በጥሳ ነጻነቷን ማወጅ አቃታት:: ይህም እስካሁን እንዳየነው ለበረከት ወይም ለጥፋት ምክንያት ሲሆን ይችላል::

እግዚአብሔር ዓለማትን የፈጠረው ሲታዘዟቸው ነጻነትን፣ ሲጣሱ ደግሞ ጥፋትንና እስራትን በሚያመጡ ተፈጥሯዊና መንፈሳዊ ሕጐች እንዲመሩ አድርጐ ነው:: በቃል-ኪዳን ጋብቻ ሁለት ነፍሶች በአንድነት ለመልካም እንደሚጣበቁ፣ ተጽዕኖና ባርነት ለማምጣትም ሊተሳሰሩ ይችላሉ:: እግዚአብሔር ወሲባዊ ግንኙነትን የፈጠረው በጋብቻ የተጣመሩ ስዎች በእርሱ ፊት አንድ እንዲሆኑ ሲሆን፣ ይህ ሥርዐት ተጥሶ ከጋብቻ በፊትም ሆነ ከጋብቻ ውጭ የሚፈጸም ከሆነ ግን የአንድን ሰው ነፍስ ከብዙዎች ጋር የሚያጣምር ይሆናል::

ብዙ ሰዎች ግን ከጋብቻ በፊት (ውጭ) የሚፈጸመው አስነዋሪ ወሲብ ነፍሳቸውን የሚበታትንና በአንድ ሰው ተወስነው የመኖር ችሎታቸውን እንደሚያበላሽ አልገባቸውም:: የጋብቻ አንዱ ጥቅም የሁለት ሰዎችን የግብረ ሥጋ ግንኙነት ፍላጐት በነጻነት ማርካት ነው:: መጽሐፍ ቅዱስ የትዳር ጓደኛሞች አንዱ አንዱን የሚያረካ የማያቋርጥ ፏፏቴና ከሌሎች ጋር የማይጋሩት ጥምን የሚያረካ የውሃ ጉድጓድ እንደሆነ በምሳሌ 5÷15፣ 18-19 ይነግረናል::

"ከራስህ ጉድጓድና ምንጭ ውሃ ጠጥተህ እንደምትረካ፣ ለሚስትህ ታማኝ በመሆንና እርስዋን ብቻ በመውደድ እርካ:: ... ስለዚህ በወጣትነት ያገባሃት ሚስትህ እንደ ጥሩ የምንጭ ውሃ ስለሆነች ትባረክልህ፤ ከእርስዋም ጋር ደስ ይበልህ:: ... ውበትዋ ሁልጊዜ ያርካህ፤ በፍቅርዋም ዘወትር ደስ ይበልህ::" (አዲስ ትርጉም)

ታዲያ አንዱ ለሌላው የወሲብ እርካታ ምንጭ መሆኑን ቢያቋርጥ ምን ይሆናል? ብዙውን ጊዜ ይህ ዐይነቱ ሁኔታ እርካታን ሌላ ቦታ እንዲፈልጉ የሚገፋፋ ፈተናን ያመጣል:: አንድ ሰው በትዳሩ ማግኘት የሚገባውን እርካታ ካላገኘ ወሲባዊ ፍላጐቱን የሚያሟላለት ሌላ የዐልጋ ጓደኛ ፍለጋ ዞር ዞር እንደሚል የተረዳው ሐዋርያው ጳውሎስ አስቀድሞ ይህን አስጠንቅቋል::

"በጸሎት ለመትጋት ሁለታችሁም ተስማምታችሁ ለተወሰነ ጊዜ ካልሆነ በቀር በመለያየት አንዱ የሌላውን የጋብቻ መብት አይከልክል:: በዚህም ምክንያት ራሳችሁን መቆጣጠር አቅቷችሁ ሰይጣን እንዳይፈታተናችሁ እንደገና አብራችሁ ሁኑ::" (1ቆሮ. 7÷5 - አዲስ ትርጉም)

የወሲብ ጥማት በርትቶበት በውስጡ መሞት የጀመረ ሰው እርካታን የሚለግሰው ወዳጅ ሲያገኝ እንደገና በሕይወት ለመኖር ያንሰራራል:: በተደጋጋሚ የሚያመነዝር ሰው ከዚህ የተነሣ መጀመሪያ በደለኝነት አይሰማውም:: እንዲያውም ትክክለኛ ድርጊት እንደፈጸመ የተለያዩ አሳማኝ መሳይ ምክንያቶችን በመደርደር ኀጢአቱን ሊያጸድቅ ይሞክራል

(በተደጋጋሚ ኀጢአት ካልደነዘዘ ግን ውሎ አድሮ የበደለኝነት ስሜት ሊሰማው ይችላል)::

ለመኖር የሚያስፈልገንን መነቃቃት ከጨመረልንና ድብቅ ችሎታችንን ካነሣሣልን፣ አዲስ ፍቅረኛችንን ስናይ የምናገኘውን ደስታ ስናስብ ከጋብቻ በፊት የሚፈጸም ወሲብ (ዝሙት) ልክ እንደሆነ እናስባለን::

ያገቡ ወንዶች አዲሷን ሴት በሕይወታቸው ሁሉ ሲመኟት የነበረች ዐይነት መሆኗንና አስቀድመው ያገቡት ያልፈለጓትን ሴት እንደሆነ ያስባሉ:: ብዙውን ጊዜ ለዝሙት የምንሰጠው የተለያየ ስምና ምክንያት ቢኖረንም ሁልጊዜም ከጋብቻ በፊትም ሆነ ከጋብቻ ውጭ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ብናደርግ ኀጢአትነቱን መሻር አንችልም:: አሳዛኙ ነገር እንደ አጋጣሚና እንደ ቀልድ የሚጀመረው ይህ ወሲባዊ ግንኙነት ምን ዐይነት ከፍተኛ ጥፋት እንደሚያመጣ እምብዛም አለመስተዋሉ ነው::

በ1ኛ ቆሮንቶስ 6÷16፣ 18 ላይ ሐዋርያው ጳውሎስ፣ "አንድ ሰው ከአንዲት አመንዝራ ሴት ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ካደረገ በቅዱሳት መጻሕፍት 'ሁለቱ አንድ አካል ይሆናሉ' ስለተባለ ከሴትዮዋ ጋር አንድ እንደሚሆን አታውቁምን? ... ስለዚህ ከዝሙት ሽሹ፤ ሰው የሚፈጽማቸው ሌሎች ኀጢአቶች ሁሉ ከአካሉ ውጪ ናቸው:: ዝሙትን የሚፈጽም ሁሉ ግን የገዛ አካሉን ይጐዳል:: እንደ ዝሙት ኀጢአት የሰውን አካል የሚያረክስና የሚጐዳ ነገር የለም" ይላል:: (ሕያው ቃል)

ሥጋውን፣ ነፍሱንና መንፈሱን ከሌላ ጋር አጣምሯልና ይህ ሰው ከሌላ የወሲብ ጓደኛው ጋርም በነፍስ የተሳሰረ (አንድ ሥጋ) ነው ማለት ነው:: ይህም እስከ አሁን እንዳየነው ለበረከት ወይም ለጥፋት ምክንያት ሲሆን ይችላል::

አሁንም ቢሆን ከጋብቻ በፊት ወሲብ በመፈጸም አባዜ ተዘፍቀን ከሆነ እንጠንቀቅ:: "እኛ በጣም እንፋቀራለን፤ በቅርብ ደግሞ እንጋባለን፤ ስለዚህ የእኛ ጉዳይ (ግንኙነት) የተለየ ነው" እያልን ራሳችንን መሸንገሉ ለምንም አይበጅም:: በእግዚአብሔርም ዘንድ ተቀባይነት የለውም:: በሕይወታችንም ጥፋትን እንጂ በረከትን አያመጣም::

ሮሜ 11÷16 "በኩራቱም ቅዱስ ከሆነ ቡሆው ደግሞ ቅዱስ ነው፤ ሥሩም ቅዱስ ከሆነ ቅርንጫፎቹ ደግሞ ቅዱሳን ናቸው" ይላል::

በጽድቅና በቅድስና የተጀመረ ግንኙነት ቅዱስና የተባረኩ ቅርንጫፎች ይኖሩታል:: በሌላ ጐኑ ደግሞ በኀጢአትና በርኩስት የተመሠረተ ኅብረት ውጤቱ ክፉ ቅርንጫፍና ፍሬ ሲሆን ይህም መፋታትን፣ አለመተማመንንና ጋጠወጥ ልጆች ማፍራትን የሚያጠቃልል ነው::

<u>አሁን አድርጉትና ... ለዘላለም ዋጋ ትከፍላላችሁ</u>

በወንድና በሴት መካከል ያለው የግብረ ሥጋ ግንኙነት የማይገመት ኀይል አለው:: እግዚአብሔር በምሳሌ 5÷20-22 ላይ፤

“ልጄ ሆይ፣ ስለ ምን ጋለሞታ ሴት ትወድዳለህ? የሌላይቱንስ ብብት ለምን ታቅፋለህ? የሰው መንገድ በእግዚአብሔር ፊት ነውና፤ አካሄዱንም ሁሉ እርሱ ይመለከታልና፡፡ ኀጥእን ኀጢአቱ ታጠምደዋለች፤ በኀጢአቱም ገመድ ይታሰራል” ያለን ሰዚህ ነው፡፡

እንደ ቀሳል፣ እንደ ዘበት በስሜት በመገፋፋት በተጀመረ ወሲብ የተፈጠረ የነፍስ ትስስር ውጤቱ ሰውን በሕይወት ዘመኑ ሁሉ የሚያስር ሊሆን ይችላል፡፡ ለምሳሌ እግዚአብሔር ሴትን ሲፈጥር መጀመሪያ አብሯት ወሲብ የፈጸመው ወንድ ቀጥሎ ከሚያጋጥሟት ወንዶች ይልቅ በእርሷ ላይ የበላይነት እንዲኖረው አድርጐ ነው፡፡ ስለዚህ ነው ከጋብቻ በፊት ወሲብ መፈጸም እንደማያስፈልግ የሚነገረው፡፡ ስለሆነም ነፍሷም ሆነ መንፈሷ እርሱን ለመንከባከብ፣ ስሜቱን ለማስደሰትና በሕይወት ዘመኑ ሁሉ የእርካታው ምንጭ እንድትሆንለት የተፈጠረች ናት፡፡

ይህን በሚገባ ይገልጸል ብዬ የማስበውን እውነተኛ ታሪክ ልንገራችሁ፡፡ ባለታሪኳ ሜሪ የተባለች ሴት ናት፡፡ ሜሪ የሁለተኛ ደረጃ ተማሪ እያለች ክዳንኤል ጋር ፍቅር ጀመረች፡፡ በዚህ ጊዜ ጌታን ባታውቅም ለወደፊት ባሏ ንጹሕ ሆና መቆየትን የምትፈልግ ሥነ ምግባር ያላት ሴት ነበረች፡፡ ስለዚህ ከእርሱ ጋር ወሲብ መጀመር አልፈለገችም፡፡

ፍቅረኛዋ ዳንኤል ግን፣ “በጣም ስለምንዋደድ፣ ወሲብ ፍቅራችንን የምንገላለጽበት የተለመደ ተፈጥሯዊ ነገር ነው፡፡ እኔና አንቺ ደግሞ አንድ ቀን መጋባታችን አይቀርም” እያለ ዘወትር ይነዘንዛት ስለነበረ በመጨረሻ ተሸነፈች፡፡

ከብዙ ግፊትና ጫና በኋላ አብረው በየጊዜው ወሲብ መፈጸም ጀመሩ፡፡ እንዲህ ሲኖሩ ትምህርቷን ወደ ማገባደዱ ገደማ ጌታን ለመከተል በመወሰኗ ከዚህ በኋላ ከእርሱ ጋር ከጋብቻ በፊት ምንም ዐይነት የግብረ ሥጋ ግንኙነት እንደማታደርግ አሳወቀችው፡፡ ከዚህም በላይ ወደ ጌታ ልታመጣው በተደጋጋሚ ብትጥርም ዳንኤል ጌታንም ሆነ የክርስትናን የአኗኗር ዘይቤ አለመውደዱ (አለመፈለጉ) ግልጽ ሆነላት፡፡

ሜሪ ትምህርቷን እንደ ጨረሰች ከዳንኤል ጋር ግንኙነቷን አቋረጠች፡፡ ስለዚህ ከእርሱ ትዝታ ለመሸሸና ግንኙነታቸውን ከሚያስታውሷት ነገሮች ለመራቅ ስትል መኖሪያዋን በሌላ ከተማ አደረገች፡፡ በዚያም ለጥቂት ዓመታት ከቆየች በኋላ በፍቅር ከወደቀችለት “ቢል” ከሚባል በጌታ የበረታ ወንድም ጋር ትዳር መሠረተች፡፡

ትዳሯ ከጅማሬው አንሥቶ መልካም ቢሆንም እርሷ ግን ክብረ ንጽሕናዋን የወሰደውንና በሌላ ከተማ የሚኖረውን ለብዙ ዓመታት ያላየችውን የመጀመሪያ ፍቅረኛዋን በማሰላሰል ተቸገረች፡፡ ባሏን ከልቧ ታፈቅረዋለች፤ በውስጧ ግን የቀድሞ ፍቅረኛዋ ይታሰባታል፡፡ ዳንኤልን አሁን ስለማትወደው ለምን እንዲህ ዐይነት ስሜት በውስጧ ሊፈጠር እንደቻለ ራሷም ያልተረዳችው ነገር ነው፡፡

የቀድሞ ሕይወቷን በዝርዝር ለባሏ ነግራ በጌታ ፊት ንስሓ ገብታለች፡፡ ነፍሷ ግን ከዳንኤል ጋር ለመሆን መናፈቋን አላቋረጠችም፡፡ ጉጉቷ እያየለ ሲሄድ ዳንኤልን ብታገኘው ከእርሱ ጋር ሥጋዊ ግንኙነት እንድትፈጥር የሚገፋፋትን ውስጣዊ ግፊት እንደማትቋቋም በመገንዘብ ቤተሰቦቿ ወዳሉበት የድሮ መኖሪያ ከተማ መሄድ እንኳ በጣም ፈራች፡፡

በመጨረሻ ግን ዳንኤል የመጀመሪያ የወሲብ ተጓዳኝዋ ስለሆነ ነፍሷ ከነፍሱ ጋር መተሳሰሯ ገባት፡፡ ከዚያም ከይቅር ባይና አስተዋይ ባለቤቷ ጋር በመሆን በጸሎት ይህንን የነፍስ ትስስር ለመበጠስ (ለማቋረጥ) ቻለች፡፡ ከዚህ ፈውስና ነጻ መውጣት በኋላ ሁለንተናዋን ለባሏ በፈቃዷ መስጠት አላስቸገራትም፡፡ አሁን ከባለቤቷ ጋር ያላት ግንኙነት ከእስከ ዛሬው የተሻለ ልዩ ሲሆን ዳንኤልን ለማሰብም ሆነ ለማየት በውስጧ ምንም ዐይነት እንጥፍጣፊ ምኞት የለም፡፡

በጣሊያን አገር አኩዊላ በምትባል መንደር ውስጥ የሚፈጸም አጉል ባህል አለ፡፡ የዚህች መንደር ሴት ሙሽሮች በሠርጋቸው የመጀመሪያ ምሽት ከመንደሩ ቄስ ጋር ተኝተው ማደር ይጠበቅባቸዋል፡፡

ይህ አስጸያፊ ባህል የተጀመረው ከካህናቱ አንዱ እንዲህ እንዲያደርጉ “ከአምላክ” ዘንድ መገለጥ መቀበሉን ካሳወቀ በኋላ ሲሆን፣ ቀጣዮቹ ካህናት ይህን ባህል ተቀብለው ማስፈጸም ቀጠሉ፡፡

ከዚህ አስቀያሚ ልምምድ የተነሣ በመንደሪቱ ያሉ ሚስቶች ከባሎቻቸው እየተሰወሩ ከካህናቱ ጋር በየጊዜው ግንኙነት እንደሚፈጽሙ ዘገባዎች አመልክተዋል፡፡ ምክንያቱ ግልጽ ነው፤ የመጀመሪያ ወሲባዊ ግንኙነታቸው ከቀሳውስቱ ጋር ስለሆነና ነፍሳቸውም አብራ ስለተሳሰረች ነው፡፡ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረው ሁለቱ ወገኖች “አንድ ሥጋ” በመሆናቸው በሴቶቹና በካህናቱ መካከል ምስጢራዊ ኪዳን ተመሥርቷል፡፡ ከላይ እንደገለጽኩት እግዚአብሔር ሴቶችን የሠራው የትዳር ጓደኛቸው መሆን ለሚገባው ለመጀመሪያ ፍቅረኛቸው ጉጉትና ናፍቆት እንዲኖራቸው አድርጐ ነው፡፡

ዘፍጥረት 3÷16 ላይ “ፍላጐትሽም ወደ ባልሽ ይሆናል፤ እርሱም የበላይሽ ይሆናል” (አ.መ.ት) መባሉን ካስታወስን በ2ኛ ጢሞቴዎስ 3÷6 ላይ ሴቶች ቅድስና በሌላቸው ወንዶች በቀላሉ እንደሚታለሉ የተጻፈው ይገባናል፡፡ ይህ ምንባብ፣ “እነዚህ ሰዎች በየቤቱ ሾልከው እየገቡ ብዙ ኀጢአት የተከመረባቸውንና በልዩ ልዩ ፍትወት የሚመሩ፣ መንፈሰ ደካማ የሆኑ ሴቶችን እንደሚያጠምዱት ሰዎች ናቸው፡፡ እንዲህ ዐይነቶቹ ሴቶች ሁልጊዜ ይማራሉ፤ ነገር ግን እውነትን ወደ ማወቅ መድረስ አይችሉም” (አዲስ ትርጉም) ይላል፡፡

በሐሳብ ተለያይተው፣ ወንዱ በንግግር አቁስሏትና ሌላው ቀርቶ አካላዊ ጉዳት ቢያደርስባት እንኳ በነፍስ ስለተሳሰሩ ሴቷ ተለይታው ለመሄድ ብርታቱ አይኖራትም፡፡ እንደገና ተመልሳ ለመምጣት መናፈ

ቋም አይቀርም። አንድ ጊዜ በፍቅር ተሸንፋ ባሪያ ሆናለችና በምንም ሁኔታ ችላው ትኖራለች።

የቤተ ክርስቲያናችን አባል የሆነችው ሱሲ በዐሥራዎቹ መጨረሻና በሃያዎቹ መጀመሪያ ዕድሜዋ ላይ ከአንድ ወጣት ወንድ ጋር በአንዴት ያለ ቀንበር ሥር እንደነበረች በቅርቡ አጫውታኛለች። ከሰውየው ጋር አብረው ይሠሩ ስለነበር ግንኙነታቸውን በጓደኝነት ነው የጀመሩት። አንድ ቀን ግን ኀይለኛ አካላዊ መሳሳብ በመካከላቸው ተፈጠረና ከዚያ በኋላ አብረው መውጣት ጀመሩ። አብረው ለመኖርም ብዙ ጊዜ አልወሰደባቸውም። ግንኙነታቸው ሲቀጥል ግን እርሷን መስደብንና ማንጓጠጥን ሥራዬ ብሎ ተያያዘው። ዋጋ እንደሌላት፣ ጠቃሚ እንዳልሆነችና እስቀያሚ መሆኗን ... እና ስብዕናዋን የሚያንቋሽሹ ሌሎችንም ንግግሮች ይናገራታል። እርሷ ግን እንደምትወደው ስለምታስብ፣ ከምንም ነገር በላይ የምትፈልገው የእርሱን ፍቅርና እንክብካቤ ነበር። ችላ እያላትና ፊት እየነሳት እንኳ፣ ሐሳቡን ቀይሮ ሲፈልጋት በእንብርክኳ ትሄድለታለች። ሆኖም አንድ ቀን ቢፈልጋትም ሌላ ቀን ደግሞ ተፈላጊ ባለመሆኗ ስሜቷ እየተጐዳ መጣ። ከጥቂት ጊዜ በኋላም የምግብ ፍላጐቷ ቀንሶ ሰውነቷ መክሳት ጀመር።

ያቺ ገራገር ወጣት፣ መልከ መልካምና በግልጽ ተናጋሪ የሆነው ይህ ፍቅረኛዋ የሚነግራትን የትኛውንም ነገር ታምናለች። ከእርሷ ውጭ ሌላ ሴት እንደማያውቅ የነገራትንም ተቀብላለች። ሁልጊዜ አንደሚዋሻትና ከእርሷ በዕድሜ ከፍ ከምትል ሴት ጋር ለረጅም ጊዜ አብሮ እንደነበር፣ እንዲሁም እሁንም ድረስ የተለያዩ ሴቶችን እንደሚቀያይር ስታውቅ ግን እጅግ ተደናገጠች። ስለዚህ ትታው ለመሄድ ሞከረች፤ ለረጅም ጊዜ ርቃው መቆየት ግን አቃታት። ነፍሶቻቸው ስለተሳሰሩና ትስስሩም ብርቱ ስለነበር እንደ ፊስገ ሲያሽከረክራትና ከሞላ ጐደል ሁለንተናዋን ሲቆጣጠር አልተቸገረም።

በዚህ መሐል ግን የሱሲ ጓደኛ ጌታን አግኝታ ክርስቲያን ሆነች። ወዲያውኑም ለሱሲ ነጻ መውጣት በመጸለይ ብቻ ሳትወስን፣ በምታገኘው አጋጣሚ ሁሉ ወንጌሉን ትመሰክርላት ጀመር። አንድ ቀን ቤቷ ውስጥ እያሉም ሱሲ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን በማመን የሕይወቷ ጌታ አድርጋ ልትከተለው ወሰነች፤ በመንፈስ ቅዱስም ተጠመቀች። ከዚያም ከእርሱ ጋር የነበራትን አካላዊ ግንኙነት ባታቋርጥም፣ አብራው መኖር አቆመች። ቀስ በቀስ በጌታ መበርታትና ማደግ ስትጀምርም ከትላንት ሕይወቷ ላይ የነበሩትን ነገሮች ጌታ ደረጃ በደረጃ ያነሣላት ጀመር። ግንኙነቷን ሙሉ በሙሉ እንድታቋርጥ አንድ ቀን ጌታ ሲናገራትም ታዘዘችው። ስሜታዊ ትስስሮቿ ግን እንዲህ በቀላሉ የሚቋረጡ አልነበሩም። ሆኖም በጓደኛዋ የማያቋርጥ ጸሎትና ምክር የተነሣ ሱሲ እንደገና ነጻነቷን አገኘች። ከዚያ የጥፋትና የእሥራት ተሞክሮ በስሚቷ፣ በአእምሮዋና በአካሏ ሙሉ በሙሉ ለማገገም ግን ሁለት ሙሉ ዓመታት አስፈልገዋታል።

ማይክል ዳግላስ የተባለ ተዋናይ የሠራው በጊዜው በጣም ዝነኛ የነበረ "**Fatal Attraction**" የተሰኘ ፊልም ማየቴ ትዝ ይለኛል። የፊልሙ ጭብጥ የተመሠረተው ከባለትዳር ወንድ ጋር ለአጭር ጊዜ ግንኙነት ጀምራ ከቆየች በኋላ ሳይታወቃት ከእርሱ ጋር በተፈጠረው ትስስር ስሜቷ ሁሉ ተይዞ ሰውየውን የራሷ ለማድረግ በማሰብ መላ ሕይወቷን መሥዋዕት ባደረገች ሴት ላይ ነው፡

የስሜት እስራቷ ሲያይልባት እርሱን ከመለመን አልፋ ማስፈራራት ጀመረች፤ ትዳሩን ለማፍረስ ጣረች፤ ሚስቱን ፈትቶ ከእርሷ ጋር ግንኙነቱን ለመቀጠል ባለመፈለጉ ከሥራ ሁሉ እንዲባረር ለማድረግ ሞከረች። ከዚህም በኋላ በተስፋ መቁረጥ ተውጣ ልትገድለው ስትጣጣር ለእርሱ ያዘጋጀችው ስለት እርሷኑ ገላገላት። መከራና ልፋቷ ሁሉ በሞት ተደመደመ።

የተበታተኑ ነፍሶች

ከተለያዩ ሰዎች ጋር በዝሙት የነፍስ ትስስር ያበጁ ሰዎች ምን የሚያጋጥማቸው ይመስላችኋል? ነፍሳቸው ትከፋፈልና ወደ ወሲብ ጓደኞቻቸው ትበታተናለች። ስለዚህ ለትዳር ጓደኞቻቸው ራሳቸውን ሙሉ በሙሉ መስጠት አያችሉም። ሐሳባቸውና ስሜታቸው በየጊዜው ወደ ቀደሙት ፍቅረኞቻቸው ይሸፍታል።

አንድ የቤተ ክርስቲያናችን አገልጋይ በአንድ የጋብቻ ትምህርት ላይ ይህንን እንደሚከተለው ገልጾታል፤ “አንዲት ሴት ከበርካታ ወንዶች ጋር ወሲባዊ ግንኙነት ካላት መንፈሷም ሆነ ነፍሷ እነዚህን ወንዶች ይፈልጋሉ። መንፈሷ ተከፋፍሎ ይበታተናል። ወንዱም ቢሆን የሚገባባትን እያንዳንዷን ሴት እንዲጠብቅ፣ እንዲንከባከብና የሚያስፈልጋትን ሁሉ እንዲያቀርብ ሆኖ ነው መንፈሱ የተበጀው።”

ስለዚህ የወንዱ ነፍስም በአመንዝራነት ምክንያት ልትበታተንና ልትጠፋ ትችላለች። ምሳሌ 6÷27-29፣ 32 ይህንን ይነግረናል። “በጉያው እሳትን የሚታቀፍ፣ ልብሶቹስ የማይቃጠሉ ማን ነው? በፍም ላይ የሚሄድ፣ እግሮቹስ የማይቃጠሉ ማን ነው? ወደ ሰው ሚስት የሚገባም እንዲሁ ነው፤ የሚነካትም ሁሉ ሳይቀጣ አይቀርም። ... ከሴት ጋር የሚያመነዝር ግን አእምሮው የጐደለ ነው፤ እንዲሁም የሚያደርግ ነፍሱን ያጠፋል።”

እንደዚህ ማኅበራዊ እንደሆነ ወሲባዊ ግንኙነት ነፍስን የሚጐዳ ነገር የሚገኝ አይመስለኝም። 1ኛ ቆሮንቶስ 6÷18 እንዲህ ይላል፤ “ከዝሙት ሽሹ። ሰው የሚያደርገው ኀጢአት ሁሉ ከሥጋ ውጭ ነው፤ ዝሙት የሚሠራ ግን በገዛ ሥጋው ላይ ኀጢአትን ይሠራል።”

ከጋብቻ በፊት በሚደረግ ወሲብ ውስጥ ያለፉ ሰዎች ትዳር ከመሠረቱም በኋላ በሐሳባቸውና በስሜታቸው ወደ ቀድሞ ፍቅረኛቸው

መመለስ ብቻ ሳይሆን ከትዳር ጓደኛቸውም ጋር የወሲብ አለመጣጣም ይፈጠርባቸዋል:: አሁን የሚፈጽሙትን ወሲብ ከበፊቱ ጋር ማነጻጸራቸው ስለማይቀርም ሁለንተናቸውን ለትዳር ጓደኛቸው በመስጠት ፍቅር መለዋወጥ ተስኗቸው በወሲብ ለመርካት ሲቸገሩ ይታያሉ::

ስለዚህ ያጡትን (ያቃታቸውን) ፍቅር ሰጥቶ ፍቅር በመቀበል መርካትን ለማግኘት ሲሉ መረን የወጣ ልምምድን ምርጫቸው ያደርጉታል:: ውጭ ውጭ ማየታቸውም የተለመደ ይሆናል:: የዚህ ኀጢአት ተጠያቂ ራሳቸው እንደሆኑ ከቀጣዩ ጥቅስ እንመልከት::

“እያንዳንዱ በራሱ ምኞት ሲሳብና ሲታለል ይፈተናል:: ከዚህ በኋላ ምኞት ፀንሳ ኀጢአትን ትወልዳለች፤ ኀጢአትም ካደገች በኋላ ሞትን ትወልዳለች::” (ያዕ. 1÷14-15)

ያለፈው የነፍስ ትስስራቸው ያልተቋረጠው፣ ከትላንታቸው ለመላቀቅ፣ እነዚያን ትስስሮች ለመስበርና ስሜታዊ ግንኙነታቸውን፣ ትዝታቸውንና የቀን ሕልማቸውን ለመተው ስላልወሰኑ ነው:: ማኅበራዊ የነፍስ ትስስራቸው ባሕርያቸውን፣ ፈቃዳቸውን፣ ስሜታቸውንና አእምሮአቸውን ስላዳከመው ነጻ ለመሆን መወሰን እንኳ እጅግ አስቸጋሪ ሆኖባቸዋል:: ምሳሌ 6÷32 እንዲህ ይላል፤ “ከሴት ጋር የሚያመነዝር ... ነፍሱን ያጠፋል::”

ምኞትና ኀጢአት ለጊዜው የሚያስደስቱ ቢመስሉም፣ ይህን የሚያደርግ ወደ ኋላ ላይ በዕፍረት፣ በበደለኝነትና በብቸኝነት ስሜት፣ ራስን በመጥላትና ባለመቀበል፣ እግዚአብሔርን በማማረር፣ በሐዘንና በሥቃይ ዋጋ ይከፍላል:: በምኞት እጅግ የተዘፈቀ ሰው ራሱን ብቻ እያታለለ መሆኑን መረዳት ብዙ ጊዜ ይቸግረዋል:: እንዲህ ዐይነቱ ሰው በክህደት ዓለም ውስጥ የሚኖር በመሆኑ ባለፈው ወራዳ ሕይወቱ ስሕተት መሥራቱን መቀበል አይችልም:: ማስተካከል ያለበት የትላንት (ያለፈ) ኀጢአት እንደሌለ ስለሚያስብም የወደፊት ሕይወቱን መለወጥ አይፈልግም:: ሰው በዚህ ምኞት እየተዘፈቀ ከመጣም የሕይወቱን አቅጣጫ ለመለወጥ ይቸገራል:: ከዓመታት በኋላም በኀጢአቱ ምክንያት ለመልካም ነገር ያለው ፍላጐት ስለሚደበዝዝ ለመመለስ ያለው ዕድል በጣም ይጠብባል::

መልካሙ ዜና ግን፣ ሰው የወደቀበት የምኞትና የኀጢአት አዘቅት ምንም ያህል ቢከፋ፣ ጌታን በሙሉ ልብ ለመከተልና ለማገልገል ቁርጥ ውሳኔ ካደረገ በእግዚአብሔር ርዳታ ነጻ መውጣት መቻሉ ነው::

<u>በዝሙት (በወሲብ) የሚተላለፉ መናፍስት</u>

በወሲባዊ ግንኙነት የሰው ነፍስ ምን ያህል ሲከፋፈል እንደሚችል እስካሁን ተመልክተናል:: ከዚህ የባሰ አውዳሚና ዋጋ የሚያስከፍል ውጤት ሲኖረው እንደሚችልም መናገር እፈልጋለሁ:: ሰው የሚያደር

ገው ኀጢአት ሁሉ ከሥጋ ውጭ ቢሆንም ዝሙትን የሚሠራ ግን በገዛ ሥጋው ላይ ኀጢአት እንደሚሠራ ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 6÷15-16 ላይ መናገሩን አስታውሱ:: ሐዋርያው ጳውሎስ ማመን ያቃተው በሚመስል መልኩ የሚከተለውን ተናግሮአል፤

“ሥጋችሁ የክርስቶስ ብልቶች እንደሆነ አታውቁምን? እንግዲህ የክርስቶስን ብልቶች ወስጄ የጋለሞታ ብልቶች ላድርጋቸውን? አይገባም! ወይስ ከጋለሞታ ጋር የሚተባበር አንድ ሥጋ እንዲሆን አታውቁምን? ‘ሁለቱ አንድ ሥጋ ይሆናሉ’ ተብሏልና::” ሁለት ሰዎች እንሰሳ በመጋፋፍ አንድ ሥጋ ከሆኑ፣ ርኩሳን መናፍስት ከአንዳቸው ወደ ሌላኛው ሊተላለፉ መቻላቸው ግልጽ ከሆኑት የዚህ ኀጢአት ውጤቶች መካከል አንደኛው ነው::

ክርስቲያን ከክርስቶስ ጋር አንድ ነውና ባልተቀደሰ ግንኙነት ራሱን ለማርከስ ማሰቡ ለጳውሎስ አስደንጋጭ ነው የሆነበት::

ስለዚህ ሌላኛው የዝሙት አስከፊ ውጤት ደግሞ የሚከተለው ነው:: ሁለት ሰዎች በግብረ ሥጋ ግንኙነት አንድ ሥጋ ሲሆኑ፣ ርኩሳን መናፍስት ከአንዱ ወደሌላኛው ሊተላለፉ (ሊሸጋገሩ) ይችላሉ::

ግብረ ሰዶማውያንን በማማከር በማገልገልበት ጊዜ የተረዳሁት ነገር፣ ተመሳሳይ ጾታ ያላቸውን ሰዎች መናፈቅና መመኘት የጀመሩት በሕፃንነታቸው ወይም በወጣትነታቸው ጊዜ ተመሳሳይ ጾታ ባለው ሰው በደረሰባቸው የወሲብ ጥቃት የተነሣ መሆኑን ነው:: ግብረ ሰዶማዊነታቸው የዚህ ቀጥተኛ ውጤት ነው:: ለጥቃት በተጋለጡበት በዚያ ወቅት የግብረ ሰዶማዊነት መንፈስ እንደተላለፈባቸው እገነዘባለሁ:: ያም መንፈስ በውስጣቸው ሆኖ ሌሎችን ወደ ራስ መሳብ ይጀምራል:: የግብረ ሰዶማዊነት መንፈስ ጠንካራ መንፈስ በመሆኑ፣ መንፈሳዊና ስሜታዊ እርዳታ ሳያገኙ በራሳቸው ነጻ መሆን የሚችሉት ጥቂቶች ብቻ ናቸው:: ግብረ ሰዶማውያን አንዳንዴ ሊቋቋሙት በማይችሉት ሁኔታ በብርቱ እንደሚሳሳቡ አምናለሁ::

አንድ ጓደኛዬ አጐቱ የስምንት ዓመት ልጅ እያለ በወንድሙ ወሲባዊ ጥቃት እንደ ደረሰበት አጫውቶኛል:: ካደገ በኋላ ከተቃራኒ ጾታ ጋር ጋብቻ መሠረትና የተረጋጋ ኑሮ ለመኖር ቢወስንም አልቻለም:: ከሚስቱ ጋር በነበረው ጋብቻ በተፈጠረው የነፍስ ትስስር በኩል የመናፍስት ሽግግር በመኖሩ ምክንያትም እርሱም ሆነ ሚስቱ በተመሳሳይ የግብረ ሰዶማዊነት መንፈስ ጫና ሥር ወደቁ:: ስለዚህ አንዳቸው ለሌላኛው ታማኝ መሆን ስላልቻሉ ከዐሥራ አራት ዓመታት የአብሮነት ኑሮ በኋላ ትዳራቸው ፈረሰ:: ሚስቱ ሌላ ሴት፣ ወንዱም ሌላ ወንድ ተከትለው ሄዱ:: ይህ ሰው በወንድሙ ልጅ ላይ የወሲብ ጥቃት አደረሰ:: የወሲባዊ ጥቃትና የግብረ ሰዶማዊነት ሰንሰለቱ በዚያ መከረኛ ቤተሰብ ላይ ከትውልድ ትውልድ እየተላለፈ (እየተራባ) ነው! “የዘር ናቸው” የምንላቸው

በርካታ ነገሮች የቤተሰቡን የዘር ግንድ ተከትለው የመጡ የክፉ መናፍስት ሽግግር (የበሽታም ሆነ የክፉ ባሕርይ) እንደሆነ አምናለሁ:: እነዚህም ቤተሰቡን ከትውልድ ወደ ትውልድ እየተከተሉ ሥራቸውን የሚፈጽሙ መናፍስት የዘር መናፍሰት ተብለው ይጠራሉ::

በወሲባዊ ጥምረት የሚተላለፈው መንፈስ ግብረ ሰዶማዊነት ብቻ አይደለም። ከእነዚህም መካከል ስስት፣ እምነትን ማጉደል፣ ከፍተኛ የሆነ የሀብትና የሥልጣን ጥማት እና ሌሎችም ርኩሳን መናፍስት ይገኙበታል::

ክርስቲያን መሪዎችን ለመጣል የሚመደቡ የዝሙት መናፍስት መኖራቸው እርግጥ ነው:: ላጤዎቹም ሆነ ባለትዳሮቹ መጋቢዎች ክፉኛ ስለ ተፈታተኗቸው ሴቶች ብዙ ጊዜ ሲናገሩ ይደመጣሉ:: እነዚህ መሪዎች ተክለ ቁመናቸው የማያምር፣ መስሕብ የሌላቸውና ገንዘብም የሚቸግራቸው ሊሆኑ ይችላሉ:: እነርሱን በመጣል የወንጌሉን ሥርጭትና የእግዚአብሔርን ሥራ ለመግታት የተመደቡት ሴቶች ግን በዝሙት መናፍስት እየተነዱ የሚላኩ ናቸው:: እነዚህ ሰዎች የጥበቃ ቅጥራቸውን ራሳቸው ጥሰው ካልወጡ ጥቃት ሊያደርሰባቸው እንደማይችል ሰይጣን ጠንቅቆ ያውቃል:: ስለዚህ በዝሙት መንፈስ ያረከሳቸውን ውብ ሴቶች እየላከ ሰፍራቸውን እንዲለቅቁ ሊያባብላቸው ይሞክራል:: በግብረ ሥጋ ግንኙነት ወደሚመሠረት የነፍስ ትስስር አባብሎ ሊዘፍቃቸው ከቻለ ሁሉንም ዐይነት ርኩሳንና አሰገዳጅ መናፍሰት በቀላሉ ያስተላልፍባቸውና አገልግሎታቸውን ያበላሽባቸው ይሆናል::

ነፍሳችንን ከጥፋትና ከመበታተን ስለሚጠብቁ የእግዚአብሔር ሕግጋትና ትእዛዛት በእውነት መደነቅ ጀምሬያለሁ:: የርኩሳን መናፍስት መኖሪያ ከመሆን የምንድነውም ይህንን ትእዛዙን በመጠበቅ ነው:: “በመንገዳቸው ንጹሐን የሆኑ፤ በእግዚአብሔር ሕግ የሚሄዱ ምስጉኖች ናቸው” (*መዝ. 119÷1*)::

እንዲሁም አስቀድመን የረከስንና የታሰርን ብንሆንም ነጻ የምንወጣበትን መፍትሔ ከእግዚአብሔር ቃል እናገኛለን:: መዘመረ ዳዊት 19÷7፣ 11 “የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው፤ ነፍስን ይመልሳል፤ ... ባሪያህ ደግሞ ይጠብቀዋል፤ በመጠበቁም እጅግ ይጠቀማል” ይላል::

እርግጥ ነው ዝሙትን የሚያደፋፍሩ ብዙ ዓለመኛ አስተማሪዎች፣ “ልምምድ ፍጹም ያደርጋል (Practice makes perfect.)” እያሉ ይሰብካሉ:: በእግዚአብሔር ሕግ ግን እንዲህ አይደለም፤ እርሱ ለንጽሕናችንና ለቅንነታችን ዋጋ ይሰጣል:: “በመጥፎና በጠማማ ትውልድ መካከል ያለ ነቀፋ የዋሆችም ነውርም የሌለባችው የእግዚአብሔር ልጆች እንድትሆኑ ...” ይላል (ፊልጵ. 2÷15)::

ነፍሳችን ከታሰረችና ከብዙ የድሮ ፍቅረኞቻችን ጋር ምስጢራዊ ቁርኝት ካለን ምን እናድርግ?

እግዚአብሔር ግን በዝሙትና በዓለም ምናምንቴ የቆሸሹትን ከተዘፈቁበት አውጥቶ ልጁ በመስቀል ላይ በፈጸመው ቤዛነት ሲታደጋቸውና ሲያድናቸው ፈቃዱ ነው:: ማቴዎስ 18÷18 ላይ የተጻፈው የማሰርና የመፍታት ጸሎትም ከተተበተብንበት ነፍሳዊ እስራቶች ነጻ የምንወጣበት መንገድ ነው:: ይህንን ሥልጣናዊ ጸሎት ከጸለይን ባሪያ ያደረጉንን ሐሳቦች ከሥራቸው ነቅለን ጥለን የነፍሳችን ሕይወት ታድሶ ነጻነት እንደምናገኝ አጥብቄ አምናለሁ::

“አባት ሆይ! በኢየሱስ ስም ነፍሴን፣ ምኞቶቼን፣ ስሜቶቼን ሁሉ ለመንፈስህ አስገዛለሁ:: ከዚህ በፊት ከጋብቻ በፊትም ሆነ ከጋብቻ ውጭ የፈጸምኳቸው የግብረ ሥጋ ግንኙነቶች ሁሉ ኀጢአት መሆናቸውን በፊትህ እናዘዛለሁ፤ ከፈቃድህ ውጭ በመንዝ ላመጣኋቸው የመንፈስ፣ የነፍስ እና የሥጋ ትስስሮች ሁሉ ንስሓ እገባለሁ::

“አባት ሆይ! የመንግሥትህን ቁልፎች - የመንፈሳዊ ሥልጣንን ቁልፎች ስለ ሰጠኸኝ አመሰግንሃለሁ:: ያሰርኩት ይታሰራል፤ የፈታሁትም የተፈታ ይሆናል:: ስለዚህ ከቀደሙት የወሲብ ጓደኞቼና መለኮታዊ ባልሆነ ግንኙነቶቼ ከተፈጠሩ የነፍስ ትስስሮቼ እንድትፈታኝ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እለምንሃለሁ:: የዝሙት ቀንበርን፣ ስሜታዊ ናፍቆትን፣ ጥገኝነትንና ተጽዕኖ የሚያላድሩ ሐሳቦችን በሙሉ ንቀልልኝ:: እነዚህን የነፍስ ትስስሮች የሚያጠናክሩ ምናልባትም ባልተቀደሰ ኅብረት የተላለፉብኝ ክፉ መናፍስትን እክዳለሁ፤ እቃወማለሁ::

“እባክህ ነፍሴን አንጽተህ አንተ የማትወዳቸውን ኅብረቶች እንድረሳቸውና ነፍሴን ለአንተና ለትዳር ጓደኛዬ እንድሰጥ ዘንድ ነጻ አድርገኝ:: እባት ሆይ! ለዝሙት ኀጢአቴ የሰጠኸኝን ይቅርታ እቀበላለሁ:: ኀጢአቴን ዳግመኛ ስለማታስብብኝም አመሰግንሃለሁ:: ራሴን ሙሉ በሙሉ ለአንተ አስገዛለሁ:: በጸጋህ መንፈሴን፣ ነፍሴንና ሥጋዬን በቅድስና ጠብቅልኝ:: እባርከሃለሁ:: በኢየሱስ ስም፤ አሜን!”

ጌታ ይርዳን!

ምንጭ: Gary Greenwold, *Seductions Exposed : The Spiritual Dynamics Of Relationships* (Eagle's Nest Publishers, 1998). የመጽሐፉ አንድ ምዕራፍ ሙሉ በሙሉ ተተርጉሞ ነው እዚህ የቀረበው::

የእግዚአብሔር ፊት

የኢትዮጵያን ታሪክ ከሃይማኖት ነጥሎ ማየት ያስቸግራል። ስለዚህ አዳዲስ ነገሥታት ወደ ዙፋን በወጡ ቁጥር የሃይማኖት መግለጫ የመጀመሪያ ተግባራቸው ይሆናል። ከእነዚህ የኢትዮጵያ ነገሥታት መካከል የጐንደሩ ዐፄ ፋሲል አንደኛው ነበሩ። ዐፄ ፋሲል ወደ ዙፋን የመጡት አባታቸው ዐፄ ሱስንዮስ የካቶሊክ እምነት ተከታይ መሆናቸው ባስነሣው የሃይማኖት ጦርነት ምክንያት ነው።

ዐፄ ፋሲል እንደ ነገሡ የካቶሊክ እና የኦርቶዶክስ ሃይማኖት መሪዎች የየራሳቸውን ሲቃውንት ሰብስበው ለክርክር ጐንደር ከተማ ላይ ጉባኤ ተደረገ። የተለያዩ ጥያቄዎች እየተነሡ ክርክሩ ተካሄደ። የካቶሊኩ ተወካይ፣ "የእግዚአብሔር ፊቱ ወዴት ነው?" የሚል ጥያቄ አቀረበ። የኦርቶዶክሱ ተወካይ ዕጨጌ በትረ ጊዮርጊስ በጉባኤው መብራት አስበርተው፣ "የዚህ መብራት ፊቱ ወዴት ነው?" በማለት መልሰው ጠየቁት። ለዚህ መልስ ሲታጣ ዕጨጌው፣ "የዚህ መብራት ፊት 'በዚህ ገጽ ነው' እንደማይባል፣ የእግዚአብሔርም ፊት በአራቱ ማዕዘን ነው" በማለት አብራሩ። ከዚያም ድንገት ፊታቸውን አዞሩና የካቶሊኩን መሪ በጥፊ መቱት (የተለመደ "ኦርቶዶክሳዊ" አካሄድ!)። ጥፊው ከወንጌሉ አካሄድ ጋር ሙሉ በሙሉ እንደሚጋጭ ታሪክ ጸሐፊው ተክለ ጻድቅ መኩሪያም ይመሰክራሉ።[1] ስለ እግዚአብሔር ፊት የተሰጠው መልስ ግን አስደስቶኛል። እስቲ ስለ እግዚአብሔር ፊት እንነጋገር።

"እግዚአብሔር ፊቱን ያብራልህ፤ ይራራልህም፤ እግዚአብሔር ፊቱን ወደ አንተ ያንሣ፤ ሰላምንም ይስጥህ" (ዘኍ. 6÷25-26)። ይህ የእስራኤልን ሕዝብ እንዲባርኩበት ለአሮንና ለልጆቹ በሙሴ በኩል ከእግዚአብሔር የተሳለፈ ጥልቅ ምስጢር ያለው የበረከት ትእዛዝ ነው። ስለ እግዚአብሔር ፊት ለመረዳት ስለ ፊት የተነገሩ ጥቂት ገለጻዎችን ከመጽሐፍ ቅዱስ መመልከት ያስፈልገናል። ስለዚህ የሰውን ፊት ስለ ማየት የተጻፉ አንዳንድ ክፍሎችን ለአብነት እንመልከት።

የእስራኤል የመጀመሪያ ንጉሥ የነበረው ሳኦል ሲሞት ዳዊት በይሁዳ ላይ ነገሠ። በመላው እስራኤል ላይ ይነግሥ ዘንድ ሕጋዊ ወራሽነቱ ተቀባይነት እንዲያገኝ በልቡ ያሰብና ይናፍቅ ነበር። ስለዚህ ጠቅላላው የእስራኤል ሕዝብ የዳዊትን ንግሥና እንዲቀበሉ የሳኦል የጦር አለቃ አበኔር ለድርድር እንደሚመጣ ሲነግረው ዳዊት እንደሚደሰት አያጠራጥርም። የንጉሥ ልጅ የሆነችውንሜልኮልን መልሶ ካገባ ደግሞ ምኞቱ በቀላሉ እንደሚሳካለትና ዙፋኑም እንደሚረጋጋ ዳዊት ገብቶታል። ስለዚህ አበኔርን፣ "ፊቴን ስማየት በመጣህ ጊዜ የሳኦልን ልጅ ሜልኮልን ካላመጣህልኝ ፊቴን አታይም" አለው (2ሳሙ. 3÷13)። "ፊቴን አታይም!" ማለት ከባድ ማስፈራሪያ ነው! ስለዚህ ነገሥታት ይህን በመጠቀም ሲያስፈራሩ ኖረዋል።

የዳዊት ልጅ አቤሴሎም ወንድሙን አምኖንን ገድሎ ወደ ጌሹር ከኰበለለ በኋላ ምሕረት ተደርጐለት ተመለሰ። ነገር ግን፣ "ወደ ቤቱ ይሂድ እንጂ ፊቴን እንዳያይ" ብሎ ንጉሡ ዳዊት በማዘዙ አቤሴሎም በምሕረት ቢመለስም የንጉሡን ፊት እንዲያይ አልተፈቀደለትም (2ሳሙ. 14÷24)። ከሁለት ዓመታት ጭንቀት በኋላ፣ አቤሴሎም የንጉሡን ፊት አለማየቱ ከሌሎች ቅጣቶች ሁሉ የማይቻል ስለሆነበት፣ "የንጉሡን ፊት ልይ፤ ኀጢአት ቢሆንብኝ ይግደለኝ" እስከ ማለት ደረሰ (14÷32)። አቤሴሎም በኢየሩሳሌም የአባቱን ፊት ሳያይ ለሁለት ዓመታት መቀመጡ በጣም ስላስመረረው፣ "ለምን ከጌሹር መጣሁ?" በማለት አጠንክሮ ይጠይቅ ነበር። ጌሹር በኀጢአቱ ጊዜ የተሸሸገበትና ምሕረት እስኪያገኝ የተደበቀበት ስፍራ ነበር። እኛም የሰማዩ አባታችንን ፊት የማናይ ከሆነ፣ "የአባቴን ፊት የማላይ ከሆነ ለምን ... ?" ብለን ራሳችንን መጠየቅ አለብን። "ሁልጊዜ ፊቱን ፈልጉ" (መዝ. 105÷4) የተባለው ለዚህ ይሆን?

መጽሐፈ አስቴር እንደሚነግረን ሐማ በንጉሡ አርጤክስስ ፊት በታላቅ ክብርና ሞገስ ሲያገለግል የቆየ ባለሟል ነው። የተለያዩ ሕጐች እንዲወጡ ለማስደረግ ንጉሡን ለማሳመን የሚያስችል ተሰሚነትም ነበረው። በዚህ መልኩ በትጋት ቢያገለግልም በአንድ ስህተት ምክንያት፣ የንጉሡን ፊት እንዳያይ "የሐማን ፊት ሸፈኑት" እና ሰቅለው ገደሉት (7÷8)። የንጉሥን ፊት ማየት በንጉሥ ፊት ሞገስ ላገኙ ሰዎች ብቻ የተፈቀደ ነው።

ከላይ በአጭሩ እንደ ተመለከትነው የንጉሥንም ሆነ የአባትን ፊት ማየት ሞገስና በረከት የማግኘት ትርጉም ሲኖረው፣ የንጉሥን ፊት አለማየት ደግሞ የቅጣት፣ የእርግማንና ሞገስ የማጣት ምልክት ነው። ለእኛ "እግዚአብሔር ፈራጃችን ... እግዚአብሔር ሕግ ሰጪያችን ... እግዚአብሔር ንጉሣችን" ነውና (ኢሳ. 33÷22) ፊቱን ለማየት የምንጓጓለት ምድራዊ ንጉሥ አይኖረን ይሆናል። ሆኖም የምድር ነገሥታትን ፊት ማየት ይህን ከመሰለ፣ የሕያው እግዚአብሔርን ፊት ማየት ምን ሲሆን እንደሚችል መረዳት አያዳግተንም።

"እግዚአብሔር ፊቱን ያብራላችሁ" የሚለው ቀላል በረከት አይደለም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ፊቱን ሲያበራ ሰላምና ደኅንነት ይሆናል (መዝ. 80÷3)። ፊቱን ሲሰውር ግን አደጋ ነው። "ፊትህን ስትሰውር ይደነግጣሉ፤ ነፍሳቸውን ታወጣለህ ይሞታሉም፤ ወደ ዐፈራቸ

ውም ያመለሳሉ" ይላልና! እግዚአብሔር ፊቱን ሲሰውር ድንጋጤና ሞት ይሆናል (መዝ. 104÷29)::

ሐዋርያው ጳውሎስ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን መሪዎችን እስጠራቸውና ምክር አዘል የስንብት ንግግር አደረገላቸው (ሐሥ 20÷17-38):: የራሱንም ዐላማ ካስረዳቸው በኋላ ለመንጋው እንዲጠነቀቁ መመሪያ ሰጣቸው:: ከዚህ በኋላ ፊቱን እንደማያዩት ሲነግራቸው ግን ተደናገጡ:: ስለዚህ ዐንገቱን እቅፈው እየሳሙት ማልቀስ ጀመሩ (ቁጥር 36-38):: "ከእንግዲህ ወዲህ ፊቴን አታዩም" የሚለውን ንግግሩን መቋቋም አልቻሉም:: ጳውሎስ እዚህ ቦታ "ፊቴን አታዩም" ሲል፣ "እኔን አታዩኝም" ማለቱ እንደሆነ ይታወቃል:: የእግዚአብሔር ፊት ሲባልም ያው እግዚአብሔርን ማለት እንጂ መንፈስ የሆነው አምላክ ፊት ኖሮት አይደለም:: የሐዋርያው ጳውሎስን ፊት አለማየት እንዲህ የሚያሳዝንና የሚያስለቅስ ከሆነ፣ የእግዚአብሔርን ፊት አለማየት እንዴት ልብ ይሰብር ይሆን?

ስለዚህ በመጀመሪያ ይህንን ክብር የሚከለክለን ምን እንደሆነ ለማየት እንሞክር::

የእግዚአብሔርን ፊት እንዳናይ የሚከለክለን ዋነኛ ነገር በኀጢአት መኖርና ይህንንም ተገንዝቦ በንስሓ በፊቱ አለመውደቅ ነው:: እስራኤላውያን እግዚአብሔርን ሲበድሉ ጌታ መልእክተኞቹን ነቢያትን በማስዳ እየላከ ሲገሥጻቸው፣ "መቅደሱ በመካከላችን ስላለ ምንም ክፉ ነገር አይደርስብንም" በማለት ነቢያትን ያሳድዱና ይገድሉ ነበር:: የእግዚአብሔር መቅደስ በመካከላቸው መኖሩን ከእግዚአብሔር በመካከላቸው መገኘት ጋር በማያያዝ ንስሓ ላለመግባት ምክንያት ሆኗቸዋል:: ስለዚህ እግዚአብሔር እነዚህን እልከኛና እንቢተኛ ሰዎች ስመከራ አሳልፎ ሊሰጣቸው ወስኖ ፊቱን ከእነርሱ መለሰ:: ስለዚህ፣ "በደላቸውን እስኪያውቁ ድረስ ፊቱንም እስኪሹ ድረስ ሄጄ ወደ ስፍራዬ እመለሳለሁ፤ በመከራቸው ጊዜ እጅግ አድርገው ፊቴን ይፈልጋሉ" ብሎ ተናገረ (ሆሴዕ 5÷15):: ከዚያም እስራኤላውያንን ጣዖት ማምለክን ለማስጣል ስለፈለገም ጣዖት እምራች ወደ ሆነችው ባቢሎን አስማረካቸው:: ጣዖት በሞላበት ምድር ሰበባ ዓመታት ተገዝተው ወደ ምልካሚቱ ምድር ሲመለሱ ግን ጣዖት ማምለክን እርግፍ አድርገው በመተዋቸው በዚህ ኀጢአት ዳግመኛ በአንድም ስፍራ አልተወቀሱም::

እግዚአብሔር በበደለኛ ላይ ፊቱን ያከብዳል (ዘሌ. 17÷10):: ይህ ደግሞ በማይታዘዙና ደንበኛ ያደረጋቸውን ኀጢአት ለመተው በማይፈቅዱ ሁሉ ላይ የሚፈጸም መቅሠፍት ነው::

ስለዚህ እኛ ማድረግ ያለብን ፊቱን ሁልጊዜ መፈለግ ነው፤ ይህ ደግሞ ያጸናናል (መዝ. 105÷4):: አንድን ነገር ለማግኘት አስቀድሞ መፈለግና ልብን ማዘጋጀት የእኛ ድርሻ ሲሆን፣ ምን ያህል ዝግጁ መሆናችንን

ንና ለምንፈልገው ነገር መሥዋዕትነት ለመክፈል መወሰናችንን ማረጋገጡ ደግሞ የጌታ ድርሻ ነው:: ሕይወት በብዙ ምርጫና ፍላጎት የተሞላች ብትሆንም፣ ሁሉንም በእኩል ደረጃ እንደማንፈልግና ስተወሰኑት ነገሮች ትኩረት እንደምንሰጥ ሁሉ የእግዚአብሔርን ፊት መፈለግን ከሁሉ ማስቀደም አለብን::

መጽሐፍ ቅዱሳችን ስለ መጨረሻው ዘመን ሲናገር፣ "ከእንግዲህ ወዲህ መርገም ከቶ አይሆንም:: የእግዚአብሔርና የበጉም ዙፋን በእርስዋ ውስጥ ይሆናል፤ ባሪያዎቹም ያመልኩታል፤ ፊቱንም ያያሉ፤ ስሙም በግምባሮቻቸው ላይ ይሆናል" ይላል (ራእይ 22÷3):: ስለዚህ የእግዚአብሔርን ፊት ማየት ለእኛ ለመጨረሻው ዘመን ከተጠበቁልን ታላላቅ በረከቶች አንዱ ነው:: የእግዚአብሔርን ፊት እናያለን! እሜን!

ይህንን የመጨረሻ ዘመን በረከትና ሊመጣ ያለውን የዓለም ኀይል አስቀድሞ አሁን መቅመስ እንደሚቻል ደግሞ መጽሐፉ ይነግረናል (ዕብ. 6÷5):: የወደፊቱን ኀይልና ስጦታ ዛሬ መቅመስ ከምንችልባቸው መንገዶች አንዱና ዋነኛው ደግሞ ጸሎት ነው:: ነገ በሙላት የምናየውን የእግዚአብሔርን ፊት ዛሬ በጸሎት በማየት በረከት ማግኘት እንችላለን::

ስለዚህ ከሁሉ በፊት በማለዳ ነቅተን ያለመታከት ዘወትር ፊቱን መፈለግ መቻል አለብን:: ነገር ግን የእግዚአብሔርን ፊት የማየት ትርጉም ስላልገባን፣ ወይም ቅድሚያ የምንሰጣቸው ሌሎች አንገብጋቢ ጉዳዮች ስላሉብን ማለዳ የጌታን ፊት ሳንፈልግ የዕለት ሲሳያችንን ስናሳድድ እንውላለን:: የጌታን ፊት በጸሎት ሳንፈልግና ሳናይ የቀኑን ፊት ልናይ እንወጣለን:: ጌታ ፊቱን ሊያበራልን ተዘጋጅቶ ሳለ ሌላ ፍለጋ አስቀድመን በመለማራታችን ሽንፈትና ስብራት የብዙዎቻችን ገጠመኝ እየሆነ ተቸግረናል::

አንድ ጊዜ ሶምሶን ወደ ጋዛ ከተማ ገብቶ ሳለ የእርሱም ሆነ የእግዚአብሔር ጠላት የሆኑት ፍልስጥኤማውያን በከተማዪቱ በር አሸምቀው ሊገድሉት ተማከሩ:: ሶምሶን ግን እንቅልፉም አልነበረምና በሌሊቱ ግማሽ ነቅቶ በመውጣቱ የጠላትን ሐሳብ ለማፍረስ አልተቸገረም (መሳ. 16÷1-3):: ስለዚህ በማለዳ እንንቃና ለቀኑ የተጠመደልንን ወጥመድ የጌታን ፊት በመፈለግ እናፍርስ:: ክርስቲያን በመሠረቱ ራሱን መመርመርና መፈተን ያለበት እንቅልፍ ሲበዛበት ሲሆን፣ እኛ የምንጨነቀው ግን እንቅልፍ ስናጣ ነው:: ሆኖም እንደ ሶምሶን በሌሊት በመነሣት የጠላትን መንጋ መበተኑ ሁላችንንም ያዋጣናል:: በማለዳ እብዝቶ ይተጋ የነበረ አንድ ወንድም ከዕለታት በአንዱ አጣዳፊ ጉዳይ ስለ ነበረበት ሳይንበረከክና የጌታን ፊት ሳይፈልግ ወደ ጉዳዩ ይሄዳል:: በሄደበት ስፍራ ሁሉ የማያጋጥመው ነገር የሚያሳዝን ሲሆንበት ግራ በመጋባት፣ "ይህ ሁሉ ለምን ደረሰብኝ?" ብሎ ጌታን ጠየቀ:: ጌታም፣ "ዲጋሚ ሳይደግምባት

እባብ ብትነድፍ ለደጋሚው ትርፍ የለውም'' (*መክ.* 10÷11) ብሎ እንደ መሰሰለት የተናገረው ትውስ ይለኛል:: የጠላትን ሐሳብ ከእርሱ ቀድመን ካላፈረስን በቀር የኋለኛው ውጊያችን አሰልቺና አድካሚ፣ ምናልባትም ውጤት አልባ ሊሆንብን ይችላል::

የክርስቶስ ኢየሱስ መወለድ በሌሊት *መንጎቻቸውን* ይጠብቁ ለነበሩ እረኞች በ*መጀመሪያ* የተነገረው፣ ሰው ሁሉ ባንቀላፋበት ሰዓት እነርሱ በንቃት *መንጎቻቸውን* ይጠብቁ ስለነበር ነው:: ቀን ሳለ እንኳ መንቃት ላቃታቸውና ለሚያንቀላፉ የእግዚአብሔር ቤት እረኞች ይህ ትምህርት የሚሰጥ ይመስለኛል:: እረኞቹም የምሥራቹን እንደ ሰሙ ወዲያውኑ የተነገራቸውን ለማየት ሄደዋል (*ሉቃ.* 2÷8-15):: በሄዱ ጊዜ ግን *መንጎቻቸውን* ይዘው መሄዳቸው አለመጠቀሱ አውሬና ወንበዴ በሚበዛበትና ጨለማው በከበደበት ሌሊት እንኳ በ*መንጎቻቸው* ላይ ጥቃት እንደማይደርስ ምን ያህል ልበ ሙሉ እንደ ነበሩ ያስረዳናል:: *መታመናቸው* በሥጋ ጥበባቸው ላይ ብቻ አልነበረም:: በሌሊት *መንቃትና* የእግዚአብሔርን ፊት መፈለግ ማንም ያልሰማውን የምሥራች በቅድሚያ ለመስማት ካስቻለና በእግዚአብሔር ላይ ያለንን *መታመን* ካሳደገልን ከዚህ በኋላ ፊቱን የማንፈልግበት ምን ምክንያት ይኖረናል?

እንግዲህ ምድራችን አሁን ካለችበት የከፋ መከራ ሳያጋጥመንና ሕይወታችን ከዚህ የባሰ ሳይበዘበዝ ወደ እግዚአብሔር ፊት በጸሎት መመለስ አለብን:: የቀኑን ፊት ሳናይ፣ የአለቆቻችንን ፊት ሳናይ፣ የወዳጆቻችንን ፊት ሳናይ የአምላካችንን ፊት እንፈልግ:: እኛ የእርሱን ፊት ለማየት ከምንፈልገው ይበልጥ የሰማዩ አባታችንም እንድንቀርበውና ሕይወታችን በፊቱ ብርሃን እንዲሞላ ይናፍቃልና እናፍርም:: ይህን የተባረከ ልምምድ በሕይወት ዘመናችን ሁሉ ቸል እንዳንል እንጠንቀቅ::

እግዚአብሔር ፊቱን ያብራልን፤ ይራራልንም:: እግዚአብሔር ፊቱን ወደ እኛ ያንሣ፤ ሰላምንም ይስጠን:: አሜን!

<u>ማስታወሻ</u>

[1] ተክለ ጻድቅ *መኩሪያ*፤ *የኢትዮጵያ ታሪክ - ከዐፄ ልብነ ድንግል እስከ ዐፄ ቴዎድሮስ* (አዲስ አበባ፤ 1961) ገጽ 140-142::

<u>ዋቢ ጽሑፎች</u>

ማሞ ውድነህ፤ *አሉላ አባነጋ* (አዲስ አበባ፤ ኩራዝ አሳታሚ ድርጅት፤ 1979 ዓ.ም)::

ሰለሞን ዴሬሳ፤ *ልጅነት* (አዲስ አበባ፤ 1962 ዓ.ም)::

በእውቀቱ ስዩም፤ *ኗሪ አልባ ጐጆዎች* (አዲስ አበባ፤ 1995 ዓ.ም)::

ብርሃኑ ነጋ (ዶ/ር)፤ *የነጻነት ጎህ ሲቀድ : ሊቀለበስ የተሞከረው የኢትዮጵያ ዲሞክራሲ* (ከቃሊቲ እስር ቤት፤ አዲስ አበባ፤ ግንቦት 1998 ዓ.ም)::

ተክለ ጻድቅ *መኩሪያ*፤ *የኢትዮጵያ ታሪክ - ከዐፄ ልብነ ድንግል እስከ ዐፄ ቴዎድሮስ* (አዲስ አበባ፤ 1961 ዓ.ም)::

አዲስ አድማስ ጋዜጣ፤ አድማስ አድቨርታይዚንግ ኃ.የተ.የግ.ማ.፤ ልዩ የሚሊኒየም እትም፤ ጳጉሜ 6 1999 ዓ.ም::

አዲስ ነገር ጋዜጣ፤ መስፍን አሳታሚ ሚያዝያ 11 ቀን 2000 ዓ.ም እትም::

ከበደ ሚካኤል፤ *ታላላቅ ሰዎች* (አዲስ አበባ፤ 1960 ዓ.ም)::

__________፤ *የቅኔ ውበት* (አዲስ አበባ፤ 1961 ዓ.ም)::

ኮሊን ማንስል (ቄስ)፤ *ትምህርተ ክርስቶስ፤ አጠቃላይ የነገረ መለኮት ትምህርት 2ኛ መጽሐፍ* (አዲስ አበባ፤ 1999 ዓ.ም)::

የታላቁ ተልዕኮ አገልግሎት፤ *ተልዕኮአችን መጽሔት የ25ኛ ዓመት በዓል የመታሰቢያ እትም* (ኅዳር 1998 ዓ.ም)::

የታላቁ ተልዕኮ አገልግሎት፤ *የጽድቅ ፀሐይ መጽሔት* ልዩ እትም (ኅዳር 1995 ዓ.ም)::

ደረጀ በላይነህ፤ *የዕድሜ መንገድ* (አዲስ አበባ፤ 1997 ዓ.ም)::

ዳዊት ጸጋዬ፤ *አሻራ* (አዲስ አበባ፤ 1993 ዓ.ም)::

ጌትነት እንየው፤ *ዕውቀትን ፍለጋ* (አዲስ አበባ፤ 1994 ዓ.ም)::

ጳውሎስ ኞኞ፤ *አጤ ምኒልክ* (አዲስ አበባ፤ 1984 ዓ.ም)::

ፈርጥ መጽሔት፤ ሜጋ ኪነ ጥበባት ማዕከል፤ ቁጥር 23 ሰኔ 1993 ዕትም::

Bilquis Sheikh with Richard Schneider. *I Dared To Call Him Father*. The Miraculous Story Of A Muslim Woman's Encounter With God (life Journey, 2004).

Britannica's Concise Pictured Encyclopaedia Volume 4 (Chicago, Overseas Edition,1967).

Britannice's Concise Pictured Encyclopaedia Volume 5 (Chicago, Overseas Edition,1967).

Dunn, Ronald. *Don't Just Sit There ... Have Faith* (England, Alpha Books)

__________. *Don't Just Stand There ... Pray Something : The Incredible Power Of Intercessory Prayer* (England, Thomas Nelson Pub., 1992)

Greenwold, Gary. *Seductions Exposed: The Spiritual Dynamics Of Relationships (Eagle's Nest Publishers, 1998).*

Herper's Bible Dictionery (New York, Harper & Brothers, 1952).

Hinn, Benny. *The Anointing (Ben Publishing,1992).*

Lisitzky, Gene. *Thomas Jefferson* : A Man Who Changed the World (Pyramid Books , New York) 1967.

Oxford Advanced Learner's Dictionary, Sixth Edition (Oxford University Press).

Prince, Derek. *Husbends & Fathers: Rediscover The Creator's Purpose For Men (Sovereign World 2000).*

The Complete Works of Williem Shakespeare (London, Spring Books ,1970).

The NIV Study Bible (Michigan, Zondervan Publishing House, 1985).

The History Of Our World (Boston, Houghton Mifflin Company 1961).

የጸሓፊው ቀደምት ሥራዎች

የዘላለም ኪዳን:-
(The Better Covenant)

ዕምቅ የሆነውን የቃል ኪዳን ምስጢር መግዘ፣ የሳላ ወንብ የሚያጠብቅ እውነት የጨበጠና በሕይወታችን ከሚያልፈው ለልፍ የተነዛ የፈዘዘብንን የተሰሩ ቃል ዳግም የሚያድስ ነው። የአዲሱ ኪዳን መርሖዎችንም ፍንትው አድርጎ በማጉላት የተለወጠ የሕይወት አቀጣጫን የሚጠቁም ኮምፓስ በውስጡ የያዘ መጽሐፍ!

ደራሲ:- ዋችማን ኒ
የገጽ ብዛት: 140
ዋጋ: 12.00

የጋብቻ ኪዳን:-
(The Marriage Covenant)

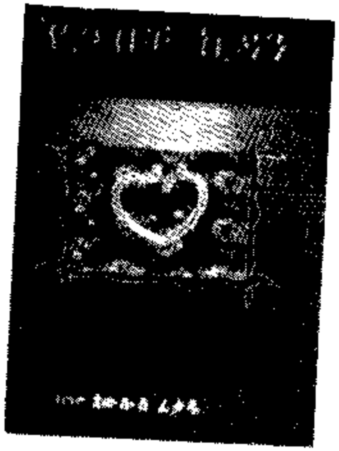

ትዳርን ክሩት ሆነን እንደ እንክን-የለሽ ገነት ለምናይ አሊያም ደግሞ ውስጡ ገብተን ከሲኦል የባሰ ቃጠሎ ለሆነብን፣ ዴሪክ ፕሪንስ ካለፉበት የሕይወት ልምድ ጋር አጋምደው የተሳካ ትዳርን ምስጢር ያቀረቡበት መጽሐፍ!

ደራሲ:- ዴሪክ ፕሪንስ
የገጽ ብዛት: 64
ዋጋ: 6.50

የተሸነፈ ዓለም
(Love Not the World)

ዋና አሳቡ የዓለምን ዕርቃን መግለጥና ከግልጠቱ በስቲያ ቀኖችን ማርኮ እንዴት መጠቀም እንደሚቻል መጠቆም ነው፤ የዓለምን ዕድፍና ጉድፍ፣ ውበትና መዓዛ አሳይቶ ከእጃችን ላይ ሳሙናውን ያስቀምጥልናል - ለካስ ዕድፉን አንጽቶ መጠቀም የእኛ ድርሻ ነውና! ይህ መጽሐፍ በዚህ ብቻ አይደለም የሚገርመው፤ ቤተ ክርስቲያን ግቢ ውስጥ አየታከክን፣ ከአጥር ውጭ ራአይ እንዳይኖረን የሚያደርገንን ጸሊም ድባብ ከመጽሐፍ ቅዱስ አጥር ያልዘለለ አሳብ ቁልጭ ባለና በጥሩ ቃና እያመጣ ይሸረክትልናል።

ደራሲ:- ዋችማን ኒ
የገጽ ብዛት : 88
ዋጋ: 8.50

የጸጋው ብርታት
(Changed into His Likeness)

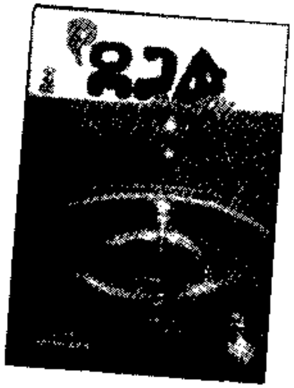

ሦስቱ አዕማዶች (አብርሃም፣ ይስሐቅና ያዕቆብ) ፈቃዳቸውን ለአምላካቸው አስገዝተው ያለፉባቸው የሕይወት ጠመዝማዛ መንገዶች ተሞክሮ ለእኛ ዛሬ ይጠቅሙን ዘንድ ጸሐፊው በቅደም ተከተል አስቀምጧቸዋል።
ብዙ ጊዜ ለጌታ ኢየሱስ ተለይተን በቅድስና ለመኖር ወስነን ሳለ፣ ድንገት ኬላ ጥሰን በከሳሽ ግራ ለተጋባን መጽሐፉ መልስ አለው።
ጸጋ የሚባለውን ቃል በጭንቅላታችን እንጂ በልባችን ለማናውቀው የጸጋው ብርታት በጠብታ እንደሚወርድ ግሉኮስ የእግዚአብሔርን ደግነት እያንጠባጠበ ውስጣችንን ያበረታል።

ደራሲ:- ዋችማን ኒ
የገጽ ብዛት: 120
ዋጋው: 10.50

<u>የእምነት ኃይል</u>
(Don't Just Sit there ... Have Faith)

በሚገርሙ የእግዚአብሔር ሰዎች ጥያቄና ጉድ በሚያሰኝ የጌታ መልስ የታጀበው ይህ መጽሐፍ፣ ከዘመነ-አብርሃም ጀምሮ የክርስቶስ ኢየሱስን ደም ወዳጠቀሰው የሞትና የትንሣኤው ኃይል ዘመን ድረስ ዘልቆ፤ እምነት እንደ ቀቤ ሲናጥ፣ ... እንደ አበባ ሲፈካ፣ ደግሞ ሲጠወልግ ፍንትው ያደርጋል። እንደ ትራፊክ መብራትም ይመስላል፤ ቀይ ያበራና ያቆማል፤ በአረንጓዴ ያከንፋል። እናም ይህን መጽሐፍ ያነበበ አገልጋይና ምዕመን ያለ ምንም ጥርጥር ከጌታ አዲስ ነገር ሲጠብቅ በውስጡ አዲስ ቀን ያረግዛል።

ደራሲ፡- ሮናልድ ደን
የገጽ ብዛት : 156
ዋጋ: 13.00

<u>የዕረፍት ሕይወት</u>
(Sit, Walk, Stand)

"ከክርስቶስ ጋር በሰማያዊ ስፍራ እንዴት መቀመጥ እንዳለብንና ለእርሱ እንደሚገባ እዚህ ታች (በምድር ላይ) እንዴት መመላለስ እንዳለብን ማወቅ ይኖርብናል፤ ነገር ግን በጠላት ፊት እንዴት መቆም እንዳለብንም ደግሞ ማወቅ አለብን!!" ስለዚህ ከእግዚአብሔር፣ ከዓለም እና ከዲያብሎስ ጋር የሚኖረንን ግንኙነት ባሕርይ በኤፌሶን መልዕክት ላይ ከተመሠረተው ከዚህ መጽሐፍ በቀላሉና በግልጽ ያገኙታል።

ደራሲ፡- ዋችማን ኒ
የገጽ ብዛት፡ 64
ዋጋው፡ 6.65

እግዚአብሔር ይባርክዎ!